

Giới thiệu Vì Em Là Vợ Anh

Nghe đồn, tổng giám đốc tập đoàn Đế Kim, Mạc Thiệu Khiêm, nổi tiếng là người lạnh lùng, tàn nhẫn, đã vậy còn rất khắc chế, không thích gần gũi nữ nhân.

Giai Kỳ chỉ là một cô gái bình thường, không hiểu sao lại bị ép trở thành vợ của người đàn ông đó. Cô cũng không có quyền phản đối, đành phải bị cha mẹ bán cho Mạc Thiệu Khiêm.

Chuẩn bị thành vợ chồng nhưng lại chưa từng tiếp xúc trước đây, họ sẽ nghĩ gì về nhau???

Cô: Chắc là một ông chủ xấu tính.

Anh: Làm gì có loại con gái đơn thuần đáng yêu không ham mê tiền bạc.

Hai người đều không có cảm tình với đối phương, vậy hôn nhân không có tình yêu sẽ kết thúc thế nào? Mời các bạn đón đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đêm động phòng

Cô với anh, mặt đối mặt ngồi đối diện nhau, không khí âm u lạnh lẽo, tối nay là đêm động phòng, có sao lại thành ra như này?

Cô nhìn người đàn ông tuần tú trước mặt, mấy lần mở miệng định nói nhưng lại bị cái khí thế bức người kia át đi.

Nhận thấy vẻ khó mở lời của cô, người nào đó lên tiếng: "Có gì muốn nói?"

Giai Kỳ bị chất giọng lạnh lẽo như băng của người kia dọa mất mặt, cười ha ha gãi gãi đầu: "Mạc.. Mạc Tổng...à ờm..thật ra thì..chúng ta cũng ngồi đây lâu như vậy rồi, cũng đã muộn lắm rồi, ngài không buồn ngủ, nhưng tôi thì buồn ngủ lắm a ~"

Mạc Thiệu Khiêm liếc cô một cái rồi đứng lên định rời đi.

"Áy khoan khoan khoan!! Mạc.. Mạc Tổng, tôi có điều thỉnh cầu!" Giai Kỳ hấp tấp, hai tay úp vào nhau giơ lên vẻ thành khẩn.

"Chuyện gì?"

"À...thật ra thì...do tôi ngồi ghế lâu quá, chân tê cứng rồi...Mạc Tổng có thể giúp tôi một chút không?" Giai Kỳ chớp chớp mắt.

Mạc Thiệu Khiêm nhéo nhéo mi tâm, đi đến bên cạnh cô, vòng tay qua eo bế cô lên.

"Mạc... Mạc Tổng!! Tôi...tôi không có ý đó! Ngài dìu tôi là được rồi!" Giai Kỳ sợ hãi, toàn thân bị bao bọc bởi một luồng khí lạnh.

Mạc Thiệu Khiêm đặt cô xuống giường, tắt đèn rồi đi ra sofa.

Mặc dù rất mệt nhưng cô lại không ngủ được, cô nghĩ về hôm nay, về những điều đã xảy ra. Ba mẹ bán cô cho mẹ của Mạc Thiệu Khiêm, cô trở thành thiếu phụ nhân của Mạc gia, ngày ngày sống sung sướng trong nhung lụa, được ăn ngon, có tiền, có thể, nhưng cô lại chẳng thấy vui vẻ chút nào.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô vợ nhỏ đáng yêu

Thấy cậu con trai và cô con dâu ngồi xuống bàn ăn với vẻ mặt thiếu ngủ, Hà Dung Chỉ cười cười trách mắng con trai: "Tiểu Khiêm à, nhìn con bé là biết đêm qua nó vất vả thế nào, lần sau nhẹ một chút."

"Đúng vậy đúng vậy! Cha biết tình lực con dồi dào, lại đang thời kì sung sức nhất, nhưng hãy nghĩ tới con bé một chút." Mạc Sùng Quang phụ họa.

"...." Mạc Thiệu Khiêm

Đúng là đêm qua thức trắng cả đêm thật, vì người nào đó nằm ở sofa cứ thỉnh thoảng lại trở mình trần trọc, cô lo anh khó ngủ nhưng lại không dám mở miệng nói anh vào giường ngủ, sợ anh hiểu nhầm ý mình thì gay.

"Giai Kỳ, ăn xong thì lên thay quần áo, Thiệu Khiêm sẽ đưa con đi sắm một ít đồ mới. Không làm một lễ cưới hoành tráng đã quá là thiệt thòi cho con rồi." Hà Dung Chi thờ dài.

"Không có đâu mẹ." Cô khẽ đáp.

"Đưa bé ngoan, con hãy coi như đây là nhà của mình, Thiệu Khiêm dám ăn hiếp con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ lập tức dạy dỗ lại nó."

"Vâng mẹ." Giai Kỳ cười.

- - -

Cô với anh dừng trước một cửa hàng nhãn hiệu thời trang nổi tiếng Nodder's - chuyên quần áo cho giới thượng lưu, càng nhìn càng không ưng mắt.

"Không thích à?" Mạc Thiệu Khiêm ngó sang hỏi.

Cô lắc đầu.

Tổng Giám đốc nhãn nhện, dẫn cô đi liên tục mấy cửa hàng, lắc đầu, lắc đầu, rồi lại lắc đầu. Ngồi trong xe, mặt anh đen như đất nòi.

Nhận thấy tín hiệu nguy hiểm, Giai Kỳ vội vượt lòng: "Mạc tổng đẹp trai! Mạc tổng soái ca! Không phải tôi khó tính mà là mấy loại này không phải gu của tôi! Thật ra thì gu của tôi là những kiểu dễ thương màu sắc rực rỡ. À ờm...phiên ngài một lúc nữa, có được không?" cô thử thăm dò.

Mạc Thiệu Khiêm gạt đầu, lái xe đi. Một lúc sau dừng lại một cửa hàng.

"WOAAAAA!!" Giai Kỳ mắt sáng như đèn ô tô. Ngắm hết bên này tới bên kia, chạy hết chỗ này tới chỗ kia, phấn khích không chỗ nào tả được.

Nhìn cô vồ vập cuối cùng cũng tìm được một cửa hàng ưng ý, Mạc Thiệu Khiêm thâm thở phào.

Cô hứng thú kéo tay Mạc Thiệu Khiêm, đi thử hết bộ này tới bộ khác.

"Anh xem! Có đẹp không? Đẹp không?" Giai Kỳ xoay xoay mấy vòng liền, quên luôn người trước mặt là ai, cũng thay đổi cách xưng hô.

Không nỡ từ chối ánh mắt chờ mong của cô, anh đành gạt đầu: "Đẹp!"

"Woaa!! Thật ạ? Chị ơi! Lấy cho em bộ kia, bộ kia nữa!" Giai Kỳ cực kì hưng phấn.

Nhìn cô vui vẻ coi hết bộ này rồi thử hết đồng kia, cái dáng nhí nhảnh đang ôm đồ chạy vào phòng thử, vừa đánh yêu vừa buồn cười.

Nửa tiếng sau thỏa mãn theo sau anh ra khỏi cửa hàng.

Người đàn ông tay xách túi lớn túi nhỏ, cô gái bên cạnh diện bộ váy màu hồng nhạt và trắng kết hợp làm Hà Dung Chi mắt tròn mắt dẹt, cô con dâu này đúng là quá đáng yêu rồi!!

"Tiểu Khiêm à, con có thấy không? Con bé thật sự rất rất dễ thương, nhìn chỉ muốn ôm ngay vào lòng! Mẹ của con rất có mắt nhìn đó!" Hà Dung Chi cười đắc ý, xoa xoa đầu Giao Kỳ.

Đương nhiên là anh thấy, cái khuôn mặt non nớt kia, hai má phúng phính, làn da trắng hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ cười, đôi mắt cong cong vừa trong vừa sáng, lại mặc thêm bộ váy kia nữa, vừa mềm mềm vừa đáng yêu, anh thật sự không kìm lòng được mà muốn ôm cô lên nhà trên nhắm nháp.

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngủ chung

Mạc Thiệu Khiêm tới đến lại tiếp tục bê chần ra sofa ngủ.

Kim đồng hồ nhích tới số 12, Giai Kỳ vẫn không ngủ được, người nào đó nằm trên sofa thỉnh thoảng cứ trở mình trần trọc, hại cô cũng ngủ không yên. Suy nghĩ một lúc, cô kéo chần ra, bật đèn ngủ, từ từ đi đến sofa, ngồi xỏm xuống.

"Mạc... Mạc tổng. Ngồi lên giường nằm có được không?" Giai Kỳ nói, vì sợ anh hiểu lầm liền để thêm câu sau: "Tôi sẽ ngủ ở sofa."

"Không cần." Mạc Thiệu Khiêm trả lời, mang theo hơi lạnh.

Giai Kỳ sợ hãi nói: "Nhưng mà...tôi hôm qua ngồi đã không ngủ rồi, nếu hôm nay mà không ngủ, sức khỏe sẽ bị ảnh hưởng nhiều đó. Tôi biết ăn nói thế nào với mẹ ngài đây?"

Nhận thấy vẻ lo lắng và sợ hãi cùng giọng nói yếu ớt kia, anh miễn cưỡng đứng dậy: "Không cần ngủ trên ghế, lên giường cùng ngủ chung."

"H.hà??"

"Ngủ chung."

"Nhưng...nhưng...cái đó..."

Mạc Thiệu Khiêm liếc cô một cái, khuôn mặt hiện lên sự uy hiếp "cô cứ từ chối thử xem". Giai Kỳ nuốt nước bọt, đành ngoan ngoãn leo lên giường nằm cạnh anh.

Sao đắp chăn rồi mà cô vẫn thấy lạnh thế này? Cô sợ sệt nhìn người đàn ông nằm cạnh, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh.

"Ừmmm... Mạc tổng."

Mạc Thiệu Khiêm quay đầu sang nhìn cô.

"Có thể thu ít khí lạnh vào không? Tôi thật sự ngủ không nổi."

Anh chau mày, nhìn cô gái đang sợ hãi bên cạnh, trong im lặng dường như nghe thấy tiếng thở không đều của cô. Nằm cạnh anh khó ngủ như thế ư?

"Lạnh à?"

"...Vâng."

"Muốn ấm lên không?"

"Có!"

"Lại đây."

"Hả?"

"Nằm sát tôi."

Cô dờ khóc dờ cười, nằm như này còn thấy lạnh, nằm sát anh chắc cô đóng thành băng mất. Nhưng cũng không tiện từ chối yêu cầu của Boss, cô nhích dần, nằm sát cạnh anh, quay người sang bên cạnh.

Đến giờ cô vẫn không nghĩ ra, tại sao một nhà quyền thế như Mạc gia không chọn một cô gái xinh đẹp, xuất thân từ tầng lớp thượng lưu mà lại mua cô về làm vợ anh?

Đang mải nghĩ, một cánh tay từ đằng sau vòng qua eo cô, kéo cô lại gần rồi ôm chặt, cô giật mình nhưng cũng không dám làm loạn.

Hơi thở ấm áp từ đằng sau phả lên cổ cô, một giọng nói trầm thấp vang lên: "Đỡ lạnh chưa?"

Cô đỏ mặt, vội vàng gạt đầu, so với lúc nãy thì bây giờ quả thật ấm hơn rất nhiều lần. Nhưng cô không thể ngờ được một người vốn lạnh lùng như Mạc Thiệu Khiêm lại chủ động ôm cô như vậy.

-- ----

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Háo sắc

Ánh sáng từ cửa sổ chiếu lên chiếc giường rộng lớn, vừa mở mắt ra liền bị khuôn mặt tuần mĩ của Mạc Thiệu Khiêm làm cho giật mình.

Anh đang ngủ, sống mũi cao, hàng lông mi cong cong, đôi môi mỏng, mái tóc đen mềm mại, làn da còn đẹp hơn cả da con gái. Cô khẽ nuốt nước miếng đánh "lực". Cánh tay không nghe lời liền dơ lên, cô bị sắc đẹp làm cho mê muội rồi! Không thể được!! Nhưng cuối cùng vẫn chạm vào mặt anh, anh đang ngủ chắc không biết gì đâu.

Cô chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, ngón tay chạm nhẹ vào đôi mắt anh, lướt qua sống mũi rồi tới đôi môi. Thật...thật muốn cắn quá đi! Cô đỏ bừng mặt. Từ bao giờ cô đã trở thành kẻ háo sắc như vậy? Đang mãi ngắm nhìn khuôn mặt tuần mĩ của kia, đột nhiên một cánh tay nắm chặt lấy tay cô rồi cho vào miệng cắn, cô giật mình.

Mạc Thiệu Khiêm khẽ mở mắt, dáng vẻ lười biếng, đôi môi vẫn đang ngậm ngón tay cô, khẽ mấp máy: "Muốn làm gì?"

"Không...không có.." Tim cô đập lệch mất nửa nhịp. Chẳng lẽ cô lại bảo rằng cô bị sắc đẹp của anh làm cho mê muội?

Nhìn cô gái đang tránh ánh mắt của mình, gò má trắng nõn ửng hồng, anh không kiềm được mà cắn thêm một cái nữa vào ngón tay cô. Thật tình, cô gái này dễ thương quá.

"Mạc...Mạc tổng.."

"Ừ."

Im lặng 2 giây cô mới dám hỏi: "Anh đang đói à?"

Mạc Thiệu Khiêm "..."

Chỉ vì anh cắn ngón tay cô mà cô cho rằng anh đói sao? Mà...đúng là anh đói thật. "Đồ ăn" ở ngay trước mắt nhưng lại phải kiềm chế không ăn. Đúng là rất đau khổ.

Nhìn đôi mắt trong veo lo lắng của cô, anh cắn nhẹ một cái rồi nói: "Ừm."

"Dậy ăn sáng nhé?"

"Ừ."

Nói vậy nhưng anh vẫn giữ nguyên tư thế, cũng không có ý định buông tha cho ngón tay cô.

Vừa mới hôm qua còn lạnh lùng với cô, hôm nay đã tỏ thái độ thế này. Cô thật sự không nghĩ ra lí do gì hợp lí.

"Mạc tổng, có phải ngài sốt rồi không?"

Đôi mày khẽ nhíu lại: "Không."

"À...thế, ngài có định dậy ăn sáng không?" vừa nhắc đến bữa sáng, cái bụng cô lại biểu tình dữ dội. Khuôn mặt vốn đỏ sẫm lại càng đỏ thêm.

Mạc Thiệu Khiêm nén cười, nhả tay cô ra: "Dậy đi."

Chỉ sau câu nói 3 giây, cô đã biến mất khỏi giường với tốc độ nhanh như chớp.

Dựa lưng vào cửa phòng tắm, cô ngồi xuống đất, trái tim đập loạn, đầu ngón tay vẫn còn âm ẩm, đầu cô bốc khói, may lúc này cô kìm được, nếu không máu mũi sẽ tuôn ra như mưa, lúc đó thì cái mặt cô sẽ chẳng biết chui đi đâu.

Ôi!! Cô đúng là háo sắc quá mà!

- ----

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vì em là vợ anh

Thấy hai vợ chồng trẻ cùng nhau bước xuống cầu thang, Hà Dung Chi vội vội vàng vàng chạy đến kéo tay Giai Kỳ tới bàn ăn, bỏ lại thằng con trai ruột thịt đằng sau con dâu, Mạc Thiệu Khiêm đỡ trán, đi tới bàn ăn ngồi cạnh Giai Kỳ.

"Con gái ngoan, ăn nhiều một chút!" Mạc Sùng Quang gấp mấy món trên bàn vào bát cô, như sợ cô lạ nhà lạ người không dám ăn nhiều.

"Cảm ơn ba." Giai Kỳ khẽ gật đầu, đôi mắt sáng lên nhìn một lượt bàn ăn. Thấy ánh mắt của cô, Hà Dung Chi cười hà hà nói: "Thấy sao? Đây là tự tay mẹ làm đấy! Hôm nay ăn nhiều một chút."

Giai Kỳ gật gật đầu, ăn hết mấy miếng Mạc Sùng Quang gấp cho trong bát, lại gấp thêm mấy miếng trên bàn ăn, ánh mắt thoáng vẻ thỏa mãn, cười nói: "Mẹ! Thật sự rất rất ngon! Mẹ mà đi thi vua đầu bếp chắc chắn sẽ được giải nhất đó!"

"Ayya con bé này, miệng lưỡi ngọt quá, đúng là hồi trẻ mẹ có học nấu ăn, là vì ba của con đó!"

"Woaa!!! Ba sướng thật!"

"Sau này mẹ sẽ nấu nhiều cho con ăn." Mạc phu nhân cười.

"Mẹ, ba, hai người cũng phải ăn nhiều một chút!" cô nói rồi gấp hai gấp vào bát hai người đối diện, tiện tay gấp thêm một gấp nữa bỏ vào bát Mạc Thiệu Khiêm: "Anh cũng ăn nhiều một chút!"

Mạc Thiệu Khiêm nhìn miếng thịt dê trong bát không chớp mắt, đưa ngưng giữa không trung.

"Mọi người ăn nhiều một chút!" cô gấp một đồng đồ lên bát của ba người ngồi cùng bàn, thoáng chốc đã chất thành một cái núi nhỏ.

Giải quyết hết sạch sành sanh đồ trên bàn, mọi người thỏa mãn ngồi uống trà buổi sáng.

Giai Kỳ ăn no xong liền buồn ngủ, tay cầm chén trà cứ gật gù gật gù. Mạc Thiệu Khiêm lấy chén trà nóng trong tay cô đặt xuống bàn, tránh để cô bị bỏng. Nhìn Mạc Thiệu Khiêm hành động dịu dàng như vậy, hai ông bà khẽ tán thưởng.

Con trai từ lâu đã không gần nữ sắc, cử chỉ lạnh nhạt thờ ơ, hai ông bà cứ than thở mãi, cuối cùng đành rước Giai Kỳ về, phụ nữ yếu đuối mỏng manh rất dễ khiến cánh đàn ông muốn sinh lòng bảo vệ che chở. Ông bà lại không ưng các tiểu thư khuê các, vừa lạnh chanh vừa tự cao, không coi người khác ra gì. Thà cưới một cô bé bình thường về còn hơn. Giai Kỳ lại là một cô gái rất tốt, rất ngoan hiền, chẳng qua ba mẹ ruột sinh lòng tham, đem bán con ruột làm vợ người khác. Cô đã thiếu thốn tình cảm của ba mẹ ruột rồi, bà chắc chắn sẽ đối xử thật tốt với cô, coi cô là con gái ruột mà yêu thương.

Từ ngày cưới Giai Kỳ về, tính tình Mạc Thiệu Khiêm tốt lên không ít. Riêng bản thân cô cũng thấy rất lạ, Tổng Giám đốc Mạc nghe đồn xưa nay lạnh lùng thờ ơ với nữ nhân, tự dung bây giờ lại quan tâm cô, cử chỉ thân mật, giọng nói cũng ấm áp mấy phần. Quái lạ! Có phải anh bị bệnh rồi không?

Cô đưa tay sờ trán anh, lại thu tay về sờ trán mình. Đầu có nóng?

Mạc Thiệu Khiêm khẽ nhướng mày.

Cô tính trẻ con, đương nhiên rất tò mò: "Mạc tổng, ngài không có sốt, cơ thể cũng rất bình thường, mấy hôm nay đều ở nhà, liệu có phải ngài bị tâm bệnh rồi không? Tại sao lại đối xử tốt với tôi như vậy? Đến cả băng ngàn năm quanh người ngài cũng không thấy đâu."

Mạc Thiệu Khiêm đỡ trán, dờ khóc dờ cười nhìn cô, đôi mắt trong trẻo của cô chớp chớp mấy cái, đôi lông mày khẽ chau lại, hai má phình phính. Nhìn giống như một bé con vậy, thật muốn nâng niu cưng chiều.

Anh thật sự rất thích trẻ con, mặc dù nhiều lúc thấy chúng rất phiền phức, nhưng chúng cũng rất dễ thương, lúc nghe lời lúc bướng bỉnh, chúng là những sinh vật ấm áp, luôn khiến anh phải gỡ bỏ chiếc mặt nạ lạnh băng ra. Anh cũng không biết tại sao mình lại như vậy, chỉ là khi thấy cô ngoan ngoãn đáng yêu ngồi một chỗ, cái giọng ngọt như nước đường, chớp chớp mắt khiến anh hận không hái được sao trên trời xuống cho cô.

Không nhịn được, anh đưa tay xoa đầu cô, giọng nói ấm áp:

"Vi em là vợ anh."

- ----

Bạn đang đọc truyện *Vi Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Bàn cơm ấm cúng

Hết 3 tuần, bố mẹ của Mạc Thiệu Khiêm xách vali hành lý về lại ngôi biệt thự của mình, tiết nuôi chia tay Giai Kỳ.

"Tôi nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm." Mạc Thiệu Khiêm cầm chén trà trong tay, nhấp một ngụm rồi nói. Tư thế chuẩn mà đẹp, chân vắt chéo, đôi mắt khẽ sụp xuống, hơi nóng từ trà bốc lên khiến đôi mắt anh như ẩn như hiện.

Thấy cô không nói gì, Mạc Thiệu Khiêm quay sang nhìn. Giai Kỳ đang há miệng nhìn anh đến mức nước miếng sắp chảy ra ngoài.

"Giai Kỳ!" anh nghiêm giọng

"Dạ sếp!!" cô giật mình, vội đưa tay quệt nước miếng trên miệng.

Ôi xấu hổ quá!!

"Tôi nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm." anh nói, nhấp một ngụm trà, nụ cười nơi khóe môi như có như không.

"Nhưng tôi có thể nấu cơm."

"Em có thể nấu?"

"Rất ngon là đằng khác!" Giai Kỳ cười đến xinh đẹp.

"Được." Mạc Thiệu Khiêm gật nhẹ đầu.

"Nhưng trước hết chúng ta phải đi siêu thị đã."

"Để người làm đi."

"Nhưng đi siêu thị rất vui mà."

Mạc Thiệu Khiêm liếc nhìn cô một cái rồi đặt ly trà xuống, đứng dậy nói: "Cùng đi."

Hết một tuần này là anh phải quay trở lại công ty rồi, nên dành một ít thời gian rảnh để bên cô, trau dồi tình cảm vợ chồng.

- ----

Trong siêu thị, cô gái nhỏ mặc chiếc váy xòe màu vàng nhạt chạy lung tung, cái gì cũng nhìn một lúc, sờ một tí. Biểu cảm sinh động đáng yêu.

Mạc Thiệu Khiêm đẩy xe đi đằng sau, lần đầu tiên trong đời đi siêu thị, giám đốc Mạc bị một đồng nữ nhân dòm ngó, rất mất tự nhiên.

"Người đâu mà đẹp trai ghê á!"

"Nhìn như mỹ nam bước ra từ trong tranh vậy!"

"Đẹp trai quá! Tôi muốn rụng trứng luôn rồi!!"

[...]

Khóe môi anh khẽ giật giật, đám nữ nhân háo sắc này thật khiến con người ta khó chịu.

Chẳng mấy chốc chiếc xe chở đồ đã đầy ắp, phân nửa là đồ ăn vặt.

Hai người ra khỏi siêu thị, tay xách túi nhỏ túi to. Giai Kỳ cười thỏa mãn, ngậm nga một giai điệu nghe vui tai.

"Đang vui?" Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày.

"Vui chứ! Chúng ta mua được rất nhiều đồ!" cô cười.

Mua được nhiều đồ thôi mà cũng vui vẻ như vậy? Cô gái nhỏ này đúng là dễ thỏa mãn.

- ----

Giai Kỳ đeo tạp dề, đích thân vào bếp và từ chối mọi người giúp đỡ.

Chẳng lâu sau một bàn đồ ăn được bung lên, những món ăn đơn giản lại khiến Mạc Thiệu Khiêm cảm giác rất ấm áp.

Những bữa ăn ngày thường đều là sơn hào hải vị, vừa đắt vừa bỏ, anh đâu được ăn những món ăn dân giã như vậy.

Anh nâng khóe môi, gắp một miếng thịt kho tàu lên ăn thử, đủ gia vị, ngọt có mặn có, thịt mềm mềm, mùi thơm nức mũi.

"Có ngon không?" Giai Kỳ hỏi hộp hỏi.

"Rất ngon." Mạc Thiệu Khiêm vừa nhai vừa nói, khóe môi vẫn đang nâng lên.

Đang đắm chìm trong không khí đầm ấm hạnh phúc của gia đình thì một giọng nam vang lên.

"Giai Kỳ?"

Giọng nói có chút quen thuộc, cô quay sang nhìn, nụ cười trên môi liền cứng đờ.

Nhìn thấy biểu cảm của hai người, Mạc Thiệu Khiêm dường như không vui, hỏi: "Hai người quen nhau?"

Giai Kỳ bặm môi cúi mặt xuống, người đàn ông đứng ở cửa thấy cô không trả lời liền đáp:

"Phải! Cô ấy chính là người yêu cũ của tớ."

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bực tức trút hết lên người tôi, buồn phiền trút hết lên người tôi, tôi cho phép!

Giai Kỳ bặm môi, sau vài giây im lặng, cô cũng nở được một nụ cười méo mó:

"Đây chẳng phải giám đốc Từ Hạo Hiên sao? Mời ngài vào ngồi. Tôi đi rót nước."

"Giai Kỳ! Em..." người đàn ông kia nghẹn giọng, im lặng một lúc rồi cũng cười đáp trả: "Làm phiền em rồi."

Từ Hạo Hiên nhìn theo bóng lưng bé nhỏ của cô, khuôn mặt tiếc nuối.

Đã 5 năm rồi, nhưng cô gái nhỏ này vẫn chẳng thay đổi gì cả. Chỉ khác là người đàn ông bên cạnh cô ấy bây giờ, lại không phải anh.

"Lão Từ. Vợ tôi đã đi vào bên trong rồi. Đừng nhìn nữa." Mạc Thiệu Khiêm lườm anh, vẻ mặt rõ ràng là không vui khi bạn thân của mình và vợ mình là người yêu cũ.

"A xin lỗi." Từ Hạo Hiên gãi đầu cười rồi đi đến bên bàn, kéo ghế ngồi xuống.

Cùng lúc ấy Giai Kỳ bùng nước đi tới.

"Mời ngài uống nước." cô để một cốc nước khoáng trước mặt Từ Hạo Hiên.

Chữ ngài nghe mới xa lạ làm sao. Tim anh khẽ nhói, nở một nụ cười, nói: "Đừng xa cách như thế, cứ gọi thẳng tên anh là được."

Cô quay sang nhìn Mạc Thiệu Khiêm, cười đến xinh đẹp: "Ông xã, anh coi em gọi ngài Từ thế nào cho hợp?"

Khóe môi anh khẽ nhướng lên, cô gái nhỏ này thế mà lại trung cầu ý kiến của anh.

"Gọi anh Từ."

Anh nói.

"Vậy anh Từ, nếu anh không ngại thì ăn cơm với vợ chồng em luôn nhé. Mặc dù không phải cao lương mỹ vị nhưng cũng rất được." Giai Kỳ cười, ngồi xuống chiếc ghế cạnh Mạc Thiệu Khiêm.

Người hầu mang thêm một chén một đôi đũa ra cho Từ Hạo Hiên.

Từ này tới giờ Giai Kỳ vẫn luôn tươi cười, thân thân mật mật với Mạc Thiệu Khiêm.

"Ông xã, anh ăn nhiều một chút."

"Ông xã, món này cũng rất ngon."

"Ông xã, anh ăn thêm đi."

Giai Kỳ cứ mở miệng ra là ông xã ông xã, giọng ngọt như đường. Mạc Thiệu Khiêm được vuốt lòng liền trở nên vui vẻ. Còn Từ Hạo Hiên không nói gì, nuốt xuống miếng nào cũng đắng ngắt.

Xong bữa cơm, Giai Kỳ nũng nịu sà vào lòng Mạc Thiệu Khiêm, ngồi trên đùi anh, chân ngắn đung đưa.

Chiếc váy màu hồng phấn ngắn tới đầu gối, mái tóc nâu bóng bênh, điểm duyên với hai chiếc kẹp màu hồng. Da trắng mắt to, đôi môi hay cười, ai nhìn cũng thấy yêu chết đi được.

Bộ dạng làm nũng khiến trái tim người ta mềm ra, đến cả Mạc Thiệu Khiêm nổi tiếng lạnh lùng cũng không kìm được đưa tay ôm eo, nhẹ hôn lên trán cô. Động tác ôn nhu dịu dàng như sợ sẽ làm cô đau.

Hàn huyên nói chuyện một lúc, Từ Hạo Hiên ra về, Giai Kỳ đang bộ dạng nũng nịu liền trở về bình thường. Cô đứng dậy, cúi gập người: "Xin lỗi Mạc tổng, lúc nãy đã mạo phạm ngài."

Mạc Thiệu Khiêm nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm nói: "Tôi cho phép."

Giai Kỳ lúng túng: "Tôi...tôi xin phép lên phòng."

Cô biến mất sau câu nói, vội vàng ôm mặt chạy lên lầu, khoe môi Mạc Thiệu Khiêm nhếch lên một độ cong đẹp mắt.

Anh lấy điện thoại ra, nhấn số.

"Alo Mạc tổng." đầu bên kia truyền đến giọng đàn ông.

"Điều tra cho tôi mối quan hệ của Giai Kỳ và Từ Hạo Hiên." Không đợi đầu bên kia trả lời, anh liền cúp điện thoại, nhìn về phía cửa phòng trên lầu.

Suy nghĩ một lúc liền đứng dậy.

Giai Kỳ nằm úp mặt trên giường, mặc cho nước mắt rơi. Một bàn tay to lớn ấm áp đặt trên đỉnh đầu cô.

"Em khóc?" giọng nói từ tính mạng theo chút lo lắng.

Cô không ngước mặt lên, chỉ lắc đầu.

"Đừng khóc."

Đây là...đang an ủi cô?

Giai Kỳ im lặng, Mạc Thiệu Khiêm cúi thấp người, hôn lên mái tóc cô, động tác dịu dàng:

"Đừng khóc. Không phải bên cạnh em còn có tôi hay sao? Bực tức trút hết lên người tôi, buồn phiền trút hết lên người tôi. Tôi cho phép."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em mặc váy rất đẹp

Nghe được câu an ủi mà sao trong lòng cô chua xót.

Năm đó Từ Hạo Hiên không phản bội cô, còn yêu cô rất sâu đậm, chăm sóc cưng chiều khiến người người ghen tỵ. Nhưng cô đã làm gì? Cô vì những lời nói của mọi người mà từ bỏ anh, bỏ mặc tình yêu của hai người.

Cô bật dậy, nhào vào lòng Mạc Thiệu Khiêm, ôm chặt lấy anh. Như không nghĩ rằng cô hành động như vậy, anh có chút sững sờ, hai tay để giữa không trung.

Cô ra sức khóc, nấc lên từng hồi một khiến người ta đau lòng. Anh thở dài, đưa tay vỗ vỗ lưng cô.

Chuyện tình này khiến cô đau lòng như vậy ư?

Cô khóc chán, nấc chán thì ngủ thiếp đi. Đôi mắt sưng lên, vệt nước mắt vẫn còn rõ trên đôi má mẫm mẫm.

Mạc Thiệu Khiêm đặt cô nằm xuống, cẩn thận đắp chăn cho cô, đi vào nhà tắm vắt một chiếc khăn mặt sạch đem ra lau mặt cho cô, động tác ôn nhu, đôi mắt nhìn cô dịu dàng.

Anh giật mình, như sực nhận ra điều gì đó. Từ trước tới nay anh đều rất lạnh lùng, đối xử với ai cũng như nhau, tránh phụ nữ như tránh tà. Thế mà giờ anh lại lo lắng cho cô, cẩn thận lấy khăn lau mặt cho cô, động tác vừa dịu dàng vừa cẩn thận.

Khóc môi anh kéo ra một nụ cười đẹp mắt. Có lẽ không phải anh lạnh lùng, mà là anh chưa tìm thấy một người khiến mình trở nên dịu dàng.

- - -

Cô ngủ tới 8 giờ tối, lật chăn dụi dụi mắt đi ra khỏi phòng.

Người hầu nhìn thấy cô thì lên tiếng: "Thiếu phu nhân! Thiếu gia dặn lúc nào cô tỉnh dậy thì mặc quần áo đẹp một chút."

"Đi đâu?"

"Đi ăn tối ạ."

"Được." cô quay người trở lại phòng, đứng trước tủ quần áo chọn lựa kĩ càng. Anh nói cô mặc đẹp một chút.

Cô lấy ra một chiếc váy màu hồng phấn, thân váy đính hạt cườm óng ánh. Cô ném lên chiếc ghế để bên cạnh. Lại lấy ra chiếc váy dài hơn đầu gối màu xanh lá kẻ caro, cô tiện tay ném luôn lên ghế.

Không hợp, ném! Không ưng, ném! Không vừa mắt, ném!

Chẳng mấy chốc chiếc ghế đã đầy ắp quần áo.

Cô ủ rũ ngồi xồm xuống đất, đi ra ngoài với anh, cô muốn mặc kiểu có khí chất một chút, ít nhất cũng phải bằng một phần mười khí chất của anh, ít ra cũng không khiến anh mất mặt, không khiến bản thân mình lúng túng.

Nhưng quần áo của cô không có những kiểu ấy, mà lúc đầu cô chọn hầu hết là kiểu trong sáng dễ thương.

"Không ưng?" giọng nói từ tính truyền vào trong tai cô, cô khẽ gật đầu.

Anh vuốt vuốt mi tâm, phụ nữ thật rắc rối. Mặc dù nghĩ vậy nhưng anh vẫn đi tới tủ quần áo, tiện tay lấy ra một chiếc váy công chúa màu trắng đưa cho cô.

"Nhưng nhìn trẻ con lắm." cô ủ rũ.

"Hừm?" Không phải cô vẫn hay mặc kiểu này à? Anh nhíu mày khó hiểu.

"Nhìn rất không có khí chất." cô nhỏ giọng.

Anh khẽ cười, cô gái nhỏ này lại quan tâm xem có khí chất hay không. Là vì anh sao? Cô sợ không hợp với anh?

"Không sao. Em mặc vậy rất đẹp." anh xoa xoa đầu cô, rồi đi ra ngoài.

Cô ngây người tại chỗ. Trong đầu không ngừng lặp lại câu nói em mặc vậy rất đẹp.

Bụp! Đầu cô bốc khói. Cô ôm mặt ngồi thụp xuống, xấu hổ quá! Anh ấy thế mà lại khen mình!!

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiểu yêu tinh

Giai Kỳ với bộ váy công chúa màu trắng bước xuống từ trên tầng. Khuôn mặt mẫm mẫm dễ thương, mắt to môi đỏ, tóc nâu thả xõa bồng bềnh, nhìn xinh đẹp như búp bê.

Mạc Thiệu Khiêm nhìn theo cô không chớp mắt, đến khi cô xuống tới nơi mới hoàn hồn, giả bộ ho.

"Thế nào?" cô háo hức xoay một vòng, cái bộ mặt kia nhìn kiểu gì cũng giống như muốn được khen.

"Rất đẹp!" anh hào phóng khen cô.

Cô nhoén miệng cười, xinh đẹp mà đáng yêu.

"Đi thôi." anh đi trước mấy bước, che hai má đỏ ửng của mình. Anh thế mà lại rung động vì sự dễ thương của cô!?

- ----

Giai Kỳ vui vẻ đi theo anh vào nhà hàng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh.

Đây là lần đầu tiên cô tới nơi sang trọng thế này, cảm thấy rất hồi hộp, thậm chí còn có chút lo lắng.

"Nhìn kìa! Cậu ta đẹp trai quá!"

"Mỹ nam đó! Mỹ nam đó!"

"Đưa mẹ cái điện thoại nào! Mẹ phải chụp một tấm làm kỉ niệm!"

"Cô gái đi cùng cậu ta là ai vậy?"

"Nhìn trẻ quá!"

"Chắc là con gái."

Đừng! Đầu cô nổ tung. Cô và anh rõ ràng là vợ chồng, ấy thế mà lại bị nói rằng bố con!?

Cô len lén nhìn anh, anh đang chăm chú xem menu, mái tóc đen, khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao, một thân âu phục sang trọng, cả người toát ra khí chất vương giả.

Òa! Đẹp trai quá đi mất! Cô lấy chồng đúng thật là không lỗ mà!

"Cạch cạch cạch!" tiếng dao đĩa chạm nhau, cô gái nhỏ đang ra sức cắt miếng bò bít tết.

Anh chống tay ngắm nhìn cô, đôi mắt lộ ra chút yêu thương cung chiều. Nhìn cô vất vả vật lộn với miếng bít tết, anh buồn cười nhưng lại không dám cười, chỉ đành nhìn.

Cô đột nhiên ngược lên nhìn anh, lúng túng: "Anh...đang cười?"

"Không có."

Cô nhìn anh chăm chăm, cái khuôn mặt kia rõ ràng là đang cố nén cười, đúng là miệng nói một đằng làm một nẻo!

Nhìn khuôn mặt bất mãn của cô, anh cười khê: "Đưa qua đây."

"Hả?"

Không đợi cô hiểu ra, anh duỗi đôi tay dài lấy đĩa bò bít tết, dùng dao cắt nhỏ cho cô.

Cô nhìn theo tay anh, đây là...đang giúp cô?

Cô im lặng một lúc, liền lên tiếng:

"Có thể dạy tôi cách dùng dao đĩa không?"

"Không thể!"

"Tại sao?" cô nhú mày, cô như vậy anh không cảm thấy mất mặt sao?

Anh không nhanh không chậm mở miệng: "Sau này tôi sẽ cắt cho em, em chỉ việc ngồi im và thưởng thức."

Cô hơi bất ngờ trước lời nói của anh, trái tim đột nhiên tan chảy. Huhu! Lời nói này thật ngọt ngào quá đi mất! Đã vậy còn được nói ra từ miệng người đẹp trai như anh, lại càng có sức quyến rũ!

Ôi trái tim thiếu nữ của cô!!!

"Vội lại."

"Vội lại?" cô lặp lại, khó hiểu.

"Lần sau không cho phép gọi Mạc tổng, một là gọi thẳng tên tôi, hai là gọi ông xã. Xưng hô phải xưng anh em." anh lên giọng nhắc nhở.

"Nhưng..."

"Không được nhưng. Tôi không cho phép!"

- ----

Chiếc xe Bugatti màu đen bóng loáng lái vào nhà để xe của biệt thự. Anh xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa.

Cô gái nhỏ ăn uống no say rồi lăn ra ngủ, chẳng màng mọi thứ xung quanh, cứ thế mà ngủ ngon lành.

Anh tháo dây, vòng tay bế cô kiểu công chúa, từng bước vững chắc đi vào trong nhà.

"Nhìn kia! Thiếu gia thật cưng chiều thiếu phu nhân!"

"Tôi chưa từng thấy thiếu gia quan tâm người phụ nữ nào như vậy."

"Ghen tỵ với cô ấy quá!"

Sau khi Mạc Thiệu Khiêm bế Giai Kỳ về phòng, bọn người hầu liền xì xầm to nhỏ với nhau.

Trong phòng, anh đặt cô xuống giường, cô được nằm trên chiếc giường êm ái liền trở mình, bắt tay cánh tay anh mà ôm.

Anh giật mình, cô gái nhỏ này là đang quyến rũ anh?

Anh nhìn cô, mái tóc cô hơi rối, bộ váy công chúa hơi xộc xệch, khuôn mặt ngủ say đến là đáng yêu, trái tim anh mềm ra như nước.

Không tự chủ được liền lấy ngón tay chọc vào má cô. Thật mềm!

Chọc thêm một cái nữa, mềm quá đi mất!

Không thể cưỡng lại sự dễ thương của cô, anh đưa tay béo béo cái má mũm mĩm.

"Ừm..." cô khẽ nhúm mày.

Khóe môi anh kéo ra một nụ cười. Chưa từng thấy tiểu yêu tinh nào đáng yêu như vậy!

- ----Chap 9

Giai Kỳ với bộ váy công chúa màu trắng bước xuống từ trên tầng. Khuôn mặt mũm mĩm dễ thương, mắt to môi đỏ, tóc nâu thả xõa bồng bềnh, nhìn xinh đẹp như búp bê.

Mạc Thiệu Khiêm nhìn theo cô không chớp mắt, đến khi cô xuống tới nơi mới hoàn hồn, giả bộ ho.

"Thế nào?" cô háo hức xoay một vòng, cái bộ mặt kia nhìn kiểu gì cũng giống như muốn được khen.

"Rất đẹp!" anh hào phóng khen cô.

Cô nhoén miệng cười, xinh đẹp mà đáng yêu.

"Đi thôi." anh đi trước mấy bước, che hai má đỏ ửng của mình. Anh thế mà lại rung động vì sự dễ thương của cô!?

- ----

Giai Kỳ vui vẻ đi theo anh vào nhà hàng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh.

Đây là lần đầu tiên cô tới nơi sang trọng thế này, cảm thấy rất hồi hộp, thậm chí còn có chút lo lắng.

"Nhìn kia! Cậu ta đẹp trai quá!"

"Mỹ nam đó! Mỹ nam đó!"

"Đưa mẹ cái điện thoại nào! Mẹ phải chụp một tấm làm kỉ niệm!"

"Cô gái đi cùng cậu ta là ai vậy?"

"Nhìn trẻ quá!"

"Chắc là con gái."

Đừng! Đầu cô nổ tung. Cô và anh rõ ràng là vợ chồng, ấy thế mà lại bị nói rằng bố con!?

Cô len lén nhìn anh, anh đang chăm chú xem menu, mái tóc đen, khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao, một thân âu phục sang trọng, cả người toát ra khí chất vương giả.

Òa! Đẹp trai quá đi mất! Cô lấy chồng đúng thật là không lỗ mà!

"Cạch cạch cạch!" tiếng dao đĩa chạm nhau, cô gái nhỏ đang ra sức cắt miếng bò bít tết.

Anh chống tay ngắm nhìn cô, đôi mắt lộ ra chút yêu thương cưng chiều. Nhìn cô vất vả vật lộn với miếng bít tết, anh buồn cười nhưng lại không dám cười, chỉ đành nhin.

Cô đột nhiên ngước lên nhìn anh, lúng túng: "Anh...đang cười?"

"Không có."

Cô nhìn anh chằm chằm, cái khuôn mặt kia rõ ràng là đang cố nén cười, đúng là miệng nói một đằng làm một nẻo!

Nhìn khuôn mặt bất mãn của cô, anh cười khề: "Đưa qua đây."

"Hà?"

Không đợi cô hiểu ra, anh duỗi đôi tay dài lấy đĩa bò bít tết, dùng dao cắt nhỏ cho cô.

Cô nhìn theo tay anh, đây là...đang giúp cô?

Cô im lặng một lúc, liền lên tiếng:

"Có thể dạy tôi cách dùng dao đĩa không?"

"Không thể!"

"Tại sao?" cô nhú mày, cô như vậy anh không cảm thấy mất mặt sao?

Anh không nhanh không chậm mở miệng: "Sau này tôi sẽ cắt cho em, em chỉ việc ngồi im và thưởng thức."

Cô hơi bất ngờ trước lời nói của anh, trái tim đột nhiên tan chảy. Huhu! Lời nói này thật ngọt ngào quá đi mất! Đã vậy còn được nói ra từ miệng người đẹp trai như anh, lại càng có sức quyến rũ!

Ôi trái tim thiếu nữ của cô!!!

"Vội lại."

"Vội lại?" cô lặp lại, khó hiểu.

"Lần sau không cho phép gọi Mạc tổng, một là gọi thẳng tên tôi, hai là gọi ông xã. Xưng hô phải xưng anh em." anh lên giọng nhắc nhở.

"Nhưng..."

"Không được nhưng. Tôi không cho phép!"

- ----

Chiếc xe Bugatti màu đen bóng loáng lái vào nhà để xe của biệt thự. Anh xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa.

Cô gái nhỏ ăn uống no say rồi lăn ra ngủ, chẳng màng mọi thứ xung quanh, cứ thế mà ngủ ngon lành.

Anh tháo dây, vòng tay bế cô kiêu công chúa, từng bước vững chắc đi vào trong nhà.

"Nhìn kia! Thiếu gia thật cưng chiều thiếu phu nhân!"

"Tôi chưa từng thấy thiếu gia quan tâm người phụ nữ nào như vậy."

"Ghen tỵ với cô ấy quá!"

Sau khi Mạc Thiệu Khiêm bế Giai Kỳ về phòng, bọn người hầu liền xì xầm to nhỏ với nhau.

Trong phòng, anh đặt cô xuống giường, cô được nằm trên chiếc giường êm ái liền trở mình, bắt tay cánh tay anh mà ôm.

Anh giật mình, cô gái nhỏ này là đang quyến rũ anh?

Anh nhìn cô, mái tóc cô hơi rối, bộ váy công chúa hơi xộc xệch, khuôn mặt ngủ say đến là đáng yêu, trái tim anh mềm ra như nước.

Không tự chủ được liền lấy ngón tay chọc vào má cô. Thật mềm!

Chọc thêm một cái nữa, mềm quá đi mất!

Không thể cưỡng lại sự dễ thương của cô, anh đưa tay béo béo cái má mồm mồm.

"Úm..." cô khẽ nhủ mày.

Khóe môi anh kéo ra một nụ cười. Chưa từng thấy tiểu yêu tinh nào đáng yêu như vậy!

- ----

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Được, nghe bà xã hết!

Cô thức dậy lúc 1 giờ sáng, lật chăn định đi nhà vệ sinh thì thấy bên cạnh trống không.

Anh đi đâu rồi?

Cô đi vệ sinh xong liền ra khỏi phòng. Biệt thự rất rộng, gam màu chủ đạo là màu trắng, lúc mới tới cô đã được dẫn đi một vòng quanh nhà, nhưng cũng chưa thạo. Thiết tình, có mỗi một người sống, đâu cần phải ở trong một biệt thự to như vậy?

Cô đưa mắt nhìn, phòng đọc sách có ánh sáng, cô bước nhẹ tới, nhìn qua khe cửa.

Anh với bộ quần áo ở nhà màu xám tro, đang chăm chú xem tài liệu, mi tâm khẽ nhíu lại, dường như rất mệt mỏi.

Cô hơi cụp mắt, anh vất vả như vậy, nhưng cô lại chẳng giúp anh được việc gì.

Cô rời đi, lúc sau quay lại với một ly sữa, cẩn thận đẩy cửa bước vào.

Nghe thấy tiếng động, anh ngược đôi mắt phượng lên nhìn cô, mày kiếm khẽ nhướng. Cô gái nhỏ này đêm khuya không ngủ còn tới đây tìm anh?

Cô đặt ly sữa xuống bàn sách. Anh nhìn ly sữa trên bàn, không phải cafe, mà là sữa. Anh mỉm cười.

"Qua đây ngồi." anh vỗ lên đùi mình.

Cô lập tức đỏ mặt: "A...em...anh..."

"Làm sao?" anh đặt tập tài liệu trên tay xuống, chân vắt chữ ngũ, tay chống cằm thương thức biểu cảm dễ thương của cô.

Cô đỏ mặt dữ dội hơn, vội vàng vớt lại câu em về phòng ngủ trước liền chạy ra khỏi phòng sách.

Trời ạ! Anh tùy tiện ngồi như vậy mà độ đẹp trai vẫn không giảm, đã thế còn lên level max! Có còn muốn cô sống nữa không???

- ----

Sáng hôm sau, cô thức dậy với hai mắt gấu trúc. Hừ hừ! Là tại ai cơ chứ? Chỉ vì hành động và câu nói tối hôm qua của anh mà cô bị ám ảnh tới tận trong mơ. Huhu! Cô đúng là háo sắc!

Mặc một bộ quần áo chỉnh tề, cô xuống nhà dưới.

Anh đang xem báo kinh tế, tay cầm ly cafe, vẻ mặt chăm chú cuốn hút.

"Dậy rồi?" như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngược lên.

Cô hơi đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Nhìn bộ quần áo xinh xắn trên người cô, anh nhủ thầm. Cô thấy anh nhìn mình, lúng túng: "Em...hôm nay có hẹn với bạn."

"Nam hay nữ?" anh hí hóp mắt, khuôn mặt hiện rõ nếu là nam anh sẽ nhốt em ở nhà.

"Là nữ." cô cười.

"Anh đưa em đi." anh đặt báo xuống, đứng dậy.

"Không...không cần! Em có thể tự đi!" cô xua xua tay.

"Nói tài xế chờ em đi." anh lại ngồi xuống, cầm tờ báo trên bàn tiếp tục xem.

Cô nói được rồi đi ra ngoài, khuôn mặt anh liền đen thui, tại sao để tài xế chờ đi nhưng lại không chịu để anh chở?

Tổng Giám Đốc Mạc lập tức ngửa mặt với bác tài xế lâu năm của nhà mình.

- - -

Giai Kỳ nhìn quanh quán cafe, tầm mắt chợt dừng ở một người phụ nữ nơi chiếc bàn cạnh cửa sổ.

"Tiểu Khả!" cô vui vẻ chạy lại, kéo ghế ngồi xuống.

Người phụ nữ trước mặt tên là Phương Dư Khả, bạn thân của cô, mái tóc màu nâu tây dài uốn sóng nước, khuôn mặt xinh đẹp, mặc một chiếc màu đỏ cổ V, trông có khí chất lại quyến rũ.

Phương Dư Khả ngược mắt nhìn Giai Kỳ, bộ quần áo cô đang mặc là mẫu mới nhất của Xuân Nhu - nhãn hiệu quần áo mang phong cách trong sáng đáng yêu.

Trong đôi mắt cô lóe lên một tia ghen ghét.

"Cậu chờ mình có lâu không?" Giai Kỳ không nhận thấy sự khác thường của cô ta, vui vẻ cười.

"Không lâu." Phương Dư Khả nặn ra một nụ cười.

Hai người hàn huyên một lúc lâu, Phương Dư Khả liền chuyển đề tài.

"Cậu đang sống ở biệt thự Mạc gia sao?"

"Đúng vậy!"

"Oaa! Thật ngưỡng mộ!"

"Cậu có muốn tới chơi không?"

"Được sao?" Phương Dư Khả cười đến quyến rũ.

"Được chứ!"

"Vậy chúng ta đi thôi! Thật háo hức!" Phương Dư Khả vui mừng đứng dậy, kéo tay Giai Kỳ.

- - -

Hai người bước vào cổng, biệt thự rất to, bên cạnh là một vườn hoa, mùi hương của hoa nhẹ nhàng hòa vào trong gió, đằng sau là hồ bơi lớn, nước trong veo, bên trái biệt thự là nhà để xe, có thể chứa tầm 6 đến 7 chiếc.

"Thật đẹp!" Phương Dư Khả thốt lên lời khen ngợi.

Giai Kỳ chỉ cười, có đẹp đi chăng nữa cũng không phải của cô, cô chẳng qua chỉ là vợ trên danh nghĩa giấy tờ của Mạc Thiệu Khiêm mà thôi, nơi đây cũng coi như chỗ cô trú thân đi.

"Về rồi?" Mạc Thiệu Khiêm từ trên lầu bước xuống, nhìn cô gái nhỏ đang vui vẻ ngồi trên sofa.

"Em đưa bạn về nhà chơi, anh có phiền không?" Giai Kỳ trung bộ mặt nịnh nọt, ý muốn bảo anh có phiền em cũng đã đưa về rồi, không thể đuổi người ta đi được.

Mạc Thiệu Khiêm lắc đầu cười.

"Chào ngài Mạc! Tôi là Phương Dư Khả, bạn của Giai Kỳ." Phương Dư Khả nở một nụ cười quyến rũ, chủ động giới thiệu bản thân.

Mạc Thiệu Khiêm gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Giai Kỳ.

"Có đói không?" anh hỏi.

"Không đói." cô lắc đầu.

"Lần sau nếu còn nhịn bữa sáng sẽ cấm em không được ra ngoài."

"Hả??" cô há miệng, thế này cũng quá đáng quá đi!

"Thế nào? Có ý kiến?" anh dựa lưng vào ghế, liếc nhìn cô.

"Không có." cô nói nhỏ, về mặt bất mãn.

Anh cười, nụ cười mang chút yêu thương cưng chiều.

Phương Dư Khả bị ném sang một bên, trong đôi mắt cô lóe lên một tia tức giận. Dựa vào đâu một đứa nghèo hèn như cô ta lại may mắn như vậy? 15 tuổi quen biết một công tử nhà giàu, vừa đẹp trai vừa biết cưng chiều người yêu, 21 tuổi gả vào Mạc gia làm vợ Mạc Thiệu Khiêm, có chồng vừa giàu có vừa yêu thương vợ.

Cô không phục! Cô ta thì có gì hơn cô? Cô muốn đáng người có đáng người, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, nhưng lại chỉ được bọn công tử đào hoa để ý. Cô không phục!!

"Tiểu Khả! Sắp trưa rồi, cậu ở lại ăn cơm nhé!" cô nói rồi quay sang Mạc Thiệu Khiêm: "Có được không?"

Anh tay chống cằm nhìn cô, rõ ràng là đã mời người ta rồi còn hỏi ý kiến anh, nhưng dù sao như vậy cũng tốt, cô đã xem đây như nhà mình rồi.

"Được, nghe bà xã hết!" anh đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Em cứ đáng yêu như vậy rất dễ khiến anh phạm tội

Phương Dư Khả tự nhiên như mình là nữ chủ nhân ở đây, sai bảo người hầu, giọng nói lấn về mặt đều rất ngang nhiên.

Giai Kỳ không để ý, vẫn nói nói cười cười rất vui vẻ, nhưng Mạc Thiệu Khiêm thì khác, chỉ muốn mau chóng đuổi người phụ nữ này đi.

Anh quay sang nhìn cô vợ nhỏ của mình, là do cô quá ngây thơ hồn nhiên nên vẫn không nhận thấy rằng cô ta có vấn đề, loại người này, anh chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đây là loại phụ nữ yêu tiền, cuồng dâm vọng.

Phụ nữ tiếp cận anh rất nhiều, nói yêu anh nhưng lại càng yêu cái ghế thiếu phu nhân này hơn, hiếm có một người như cô, đáng yêu dễ thương không bị vậy bản. Lấy được cô, anh chắc hẳn là một người rất may mắn đi!

Bữa cơm kết thúc, Giai Kỳ tiễn Phương Dư Khả về, Phương Dư Khả nán lại nói chuyện một lúc mới ra về.

Giai Kỳ tung tăng bước vào nhà.

"Lại đây." Mạc Thiệu Khiêm tay chống cằm nhìn cô.

Cô không do dự đi tới, chưa kịp hỏi anh có chuyện gì, liền bị một bàn tay kéo xuống, cả người ngã vào lòng anh.

"Anh...anh!!" cô áp ứng, khuôn mặt liền đỏ ửng.

"Anh làm sao?" anh nâng khóe môi, nheo mắt cười.

"Không biết xấu hổ!" cô quay mặt đi đằng khác.

Anh cười, gác cằm lên đầu cô.

"Em và cô ta lúc nãy nói gì?"

"Cô ấy hỏi mai anh có nhà không."

"Rồi sao nữa?"

"Cô ấy nói mai muốn qua đón em đi dạo phố."

"Không cho đi."

"Nhưng em đã hẹn rồi."

"Hủy hẹn."

"Em không muốn! Ở nhà rất buồn chán."

Anh suy nghĩ một lúc, liền cúi xuống nhìn cô, ý đồ trên mặt rất đen tối.

"Cho phép em đi, nhưng phải bày tỏ đủ thành ý."

"Hả?" cô chớp chớp mắt khó hiểu.

"Hôn anh." anh thản nhiên nói, đôi mắt nhìn cô mang theo ý cười rất sâu.

"Em.em." cô ấp úng nửa ngày.

"Nhanh. Cho em 5 giây." nói rồi anh nhắm mắt bắt đầu đếm.

Cô do dự một lát, thấy không có cách nào đành chấp nhận.

"Anh cúi xuống." cô nhỏ giọng.

"Hả?" anh nâng khóe môi, mặc dù nghe thấy rồi nhưng vẫn cố ý trêu ghẹo cô.

"Nói anh cúi xuống!"

"Tại sao?" anh nheo mắt.

"Anh cao quá..." cô bắt mắt.

Anh cười haha, cúi thấp đầu.

Cô chạm nhẹ đôi môi hồng nhuận của mình vào môi anh, lúc sắp rời đi thì cổ bị tay anh giữ lại, khiến nụ hôn càng thêm sâu.

"Ừm.ừm." cô bất mãn muốn nói, mở miệng ra liền bị lưỡi của anh tiến vào khuấy đảo.

Dây dưa một lúc lâu, anh mới chịu buông ra, đôi mắt mang theo ý cười nói: "Rất ngọt!"

Cô bị hôn đến đờ đẫn, chân tay nhũn hết ra, không thể chạy đi cũng không muốn ở lại, đành vui luôn mặt vào trong ngực anh.

Anh lắc đầu cười khẽ, xoa xoa tóc cô.

"Em cứ đáng yêu như vậy rất dễ khiến anh phạm tội."

- ----

Hôm sau Phương Dư Khả lái xe đến Mạc gia, liền ngang đi vào. Nhìn thấy một nữ hầu đang bê bình hoa, cô cất giọng hỏi: "Giai Kỳ đâu?"

Nữ hầu ngước mặt lên, lạnh lùng nói: "Tên thiếu phu nhân chúng tôi không phải để Phương tiểu thư gọi bừa, xin Phương tiểu thư xưng hô cẩn thận."

"Tôi là bạn của Giai Kỳ! Muốn gọi thế nào còn cần người hầu như cô quản?" Phương Dư Khả nghiêng răng, đám người hầu này vừa hôm qua cung kính

phục vụ cô, hôm nay đã trở mặt như vậy.

"Thiếu gia có dặn, dù là ai đi nữa cũng không được phép." nữ hầu mặt lạnh nói rồi quay người đi vào trong.

Phuong Dur Khả nghiêng răng, vì tương lai được làm bà chủ ở đây, cô nhin!

Không yên tâm về cô vợ nhỏ, Mạc Thiệu Khiêm sai mười mấy vệ sĩ đi theo canh chừng, còn mình thì lái xe đến công ty, xử lý và đóng dấu một số văn kiện.

Giai Kỳ đáng yêu dễ thương, Phuong Dur Khả xinh đẹp quyến rũ, đi cùng nhau khiến người ta không đành lòng phải ngoái đầu nhìn.

Đi dạo đã một lúc lâu nhưng Giai Kỳ không mua lấy một món đồ, Phuong Dur Khả nhìn cô hỏi: "Cậu không ưng món nào sao?"

"Có chứ." Giai Kỳ cười cười.

"Tại sao không mua? Có phải không có tiền không? Đừng khách sáo, chúng mình là bạn, cậu lấy tiền mình tiêu cũng được." Phuong Dur Khả nói, đang định lục túi lấy cho cô một xấp tiền thì thấy Giai Kỳ đưa ra một tấm thẻ màu đen.

"Thực ra Mạc Thiệu Khiêm có đưa cho mình một tấm thẻ. Anh ấy nói rằng muốn mua bao nhiêu thì mua."

Phuong Dur Khả tròn mắt, tấm thẻ màu đen này rất hạn chế số lượng cấp ra thị trường, với lại không phải ai cũng được cấp, thẻ mà Mạc Thiệu Khiêm lại sẵn lòng đưa thẻ cho cô vợ mới cưới chưa lâu này.

Phuong Dur Khả cười, nếu sau này cô là thiếu phu nhân Mạc gia - vợ của Mạc Thiệu Khiêm - có lẽ còn được nhiều hơn Giai Kỳ bây giờ.

Giai Kỳ ới Giai Kỳ, chỉ trách rằng cô quá ngây thơ, làm bạn với người không nên làm bạn.

Phuong Dur Khả nhìn Giai Kỳ, đôi mắt lóe lên ý cười lạnh lẽo.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bà xã mua cái gì anh cũng thích

Giai Kỳ dừng lại trước cửa hàng âu phục nam rất lâu mới quyết định bước vào. Phuong Dur Khả cũng vào theo.

Cô quyết định mua cho Mạc Thiệu Khiêm một bộ đồ sáng màu một chút, vì quần áo của anh, ngoài màu đen thì chỉ có màu xanh đen, khác một trời một vực với quần áo của cô.

Và lại anh nói tối nay có bữa tiệc rượu, anh sẽ đưa cô đi.

Vì thế cô muốn mua quần áo theo phong cách quý phái, hợp với anh một chút, nhưng khí chất của cô không cho phép. Suy nghĩ một lúc, nếu cô đã không hợp với anh, thì anh hợp với cô là được!

Cô trao đổi với nhân viên bán hàng một lúc, nữ nhân viên cười, đưa cô đi xem.

Phuong Dur Khả không đi cùng, ngồi trên ghế ngắm nhìn một chút, suy nghĩ gì đó rồi cũng đi tới chỗ để cà vạt, chọn lựa vài mẫu.

Gần trưa, cô và Phuong Dur Khả lái xe về biệt thự. Cô vừa bước vào nhà thì điện thoại reo.

"Alo?"

"Trưa anh không về, không phải đợi cơm."

"Việc công ty bận như vậy sao?" mắt cô hơi sụp xuống, anh nghỉ hơn 4 tuần chỉ để ở nhà bồi dưỡng tình cảm với cô, công việc chất đống cũng là điều bình thường.

"Không bận."

"Anh xạo." giọng cô bắt mắt.

Anh cười khề: "Có bận một chút."

"Lại xạo!" mức độ bất mãn tăng cao.

Anh cười haha: "Được rồi. Anh rất bận."

"Đừng làm việc nhiều quá." cô nhỏ giọng nhắc nhở.

"Hửm? Lo cho anh?" anh nhượng mày.

"Không...không có!! Anh làm đi! Em cúp máy đây!!" cô xấu hổ cúp điện thoại, không đợi anh trả lời.

Người ở đầu dây bên kia phì cười, cô vợ nhỏ này dám cúp ngang điện thoại của anh, gan cũng lớn lắm.

"Tổng..tổng giám đốc...hạng mục này..." nữ nhân viên dè dặt nói.

Anh khôi phục vẻ mặt lạnh như tiền của mình, nói: "Cô để đây. Đi ra ngoài đi."

"Dạ.." cô lui ra, đóng cửa phòng.

Đứng một lúc lâu những tin cô vẫn đang đập thình thịch thình thịch, vội vội vàng vàng chạy đi nói với nhân viên khác.

"Này! Cô có biết này tôi nhìn thấy gì không?"

"Cái gì? Cô nhìn thấy cái gì trong phòng đại Boss rồi?" cô nhân viên kia tròn mắt.

"Cái gì? Cái gì thế?" mấy nhân viên khác cũng xúm vào hỏi chuyện.

"Tôi...tôi vừa nhìn thấy đại Boss của chúng ta...cười!" cô nhân viên lúc nãy nói bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

"Cái gì? Cô nói có thật không?"

"Có phải cô hoa mắt rồi không? Tôi vào công ty 7 năm rồi chưa từng thấy đại Boss cười bao giờ!"

"Đúng vậy! Mặt Boss lúc nào cũng lạnh như tiền."

"Tôi thề là tôi nhìn thấy! Hình như là nói chuyện điện thoại với một cô gái."

"Trời đất! Đại Boss cấm dục của chúng ta có phụ nữ?"

"Tôi không tin! Tôi không tin! Boss chúng ta tránh phụ nữ như tránh tà mà!"

"Tôi cũng không dám tin, nhưng chính mắt tôi nhìn thấy!"

"Chắc cô nhầm rồi! Chắc sáng chưa ăn sáng nên giờ hoa mắt chứ gì?"

Cô nhân viên kia nghĩ lại, đúng là sáng nay chưa ăn sáng, nhưng lúc nãy rõ ràng Boss vừa nói chuyện điện thoại vừa cười, hay là cô hoa mắt thật?

- ----

Buổi tối, Giai Kỳ tắm xong nằm trên giường chơi điện thoại, đang lúc chơi hăng say thì điện thoại liền biến mất!

Cô ngước lên, điện thoại của cô đang ở trong tay Mạc Thiệu Khiêm, anh vừa nói lỏng cả vạt vừa nháu mày nhìn điện thoại.

"Chơi nhiều quá sẽ không tốt."

"Nhưng ngồi không rất nhàm chán."

"Đọc sách đi."

"Em không muốn đọc! Nhiều chữ chết đi được." cô chu môi bất mãn.

"Chỉ được chơi một ngày 1 tiếng."

"4 tiếng!" cô dơ 4 ngón tay ra.

"Không được, 2 tiếng."

"3 tiếng."

"Quá nhiều."

"3 tiếng!"

Anh nhìn cô gái nhỏ với vẻ mặt bất mãn kia thì mỉm cười, đành nhượng bộ: "Chỉ được 3 tiếng thôi."

"Yayy!" cô liền đổi khuôn mặt đang bất mãn thành vui vẻ, xuống giường chạy tới tủ quần áo.

Anh lắc đầu cười, cởi áo khoác ngoài.

"Anh xem!" cô ôm một túi to trước ngực, túi này xếp lên túi kia, che hết mặt.

"Cái gì đây?" anh nhú mồm, đỡ túi xuống cho cô.

"Anh xem đi." cô vui vẻ cười.

Anh đưa tay cầm một túi, mở ra. Vest nam caro bản màu xám tro. Lại mở túi khác, vest màu be và áo soni xanh dương. Tiếp theo là cà vạt, áo soni, rồi lại vest.

Chỗ này...chắc cũng hơn 20 thứ đi!

Anh nhéo nhéo mi tâm, toàn là đồ sáng màu, trái ngược hoàn toàn với phong cách của anh.

"Thích không?" cô chớp chớp đôi mắt hạnh to tròn, vẻ mặt mong chờ được khen.

Anh cười, xoa xoa đầu cô, vẻ mặt yêu thương cung chiều: "Thích! Bà xã mua cái gì anh cũng thích hết."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cô vợ nhỏ thích cắn người

"Còn cái này nữa, đặc biệt hơn!" cô nói, đưa ra một chiếc hộp màu hồng phấn.

Được tặng quà, Tổng Giám đốc Mạc cực kì vui vẻ, mở chiếc hộp, nụ cười trên môi liền trở nên cứng đờ.

Anh cầm bộ vest màu hồng lên, đúng là...rất đặc biệt!

"Em thấy rằng em không hợp với phong cách của anh, nên mua đồ cho anh hợp với phong cách của em." cô nói rồi nháy mắt với anh: "Real men wear pink!" (đàn ông thực thụ mới mặc áo hồng).

Anh nhìn biểu cảm dễ thương của cô, ánh mắt mang theo chút yêu thương cung chiều, khóe môi cũng nâng lên một nụ cười.

- ----

Tại tiệc rượu nhà họ Doãn, mọi người đến rất đông, chào hỏi khách sáo, Giai Kỳ ngồi trong xe, tim đập loạn cào cào, mồ hôi thi nhau rớt xuống, khuôn mặt căng thẳng.

"Không cần căng thẳng." anh nói rồi mở cửa bước xuống xe, cẩn thận đưa tay nắm lấy tay cô, tay còn lại đặt trên xe để khiến cô đứng không bị đụng đầu.

Hai người vừa bước vào liền thu hút tất cả ánh mắt, trở thành tâm điểm chú ý. Một người tuấn tú, một người xinh đẹp, nhìn thật xứng đôi vừa lứa.

Giai Kỳ mặc một bộ váy màu hồng phấn, kết hợp với diềm trắng và nơ, trang điểm nhẹ nhàng. Mạc Thiệu Khiêm mặc bộ vest cùng màu, áo soni trắng, tóc chải mượt.

Mặc dù anh lạnh lùng, nhưng cơ thể như một giá treo đồ, mặc gì cũng đẹp đến nhức mắt, có khi cô chọn đại cho anh một bộ còn đẹp mắt hơn những người khác cố gắng chọn lựa kĩ lưỡng.

"Nhìn kia! Không ngờ được rằng vest nam màu hồng mặc lên người lại đẹp như vậy."

"Tôi cứ nghĩ rằng mặc lên sẽ không hợp chút."

"Hai người họ nhìn thật đáng yêu quá! Đây là cổ tình chọn màu giống nhau để mặc phải không?"

"Tôi cũng nghĩ vậy."

Những lời bình phẩm của mọi người lọt vào tai Giai Kỳ, cô cười, lấy được ông xã vừa tốt vừa đẹp trai như này, kiếp trước cô đã làm không ít việc công ích đi!

"Tổng Giám đốc Mạc! Cảm ơn vì đã tới." một người đàn ông trung niên mặc vest xanh đen cười nói, đưa tay ra.

"Ngài Doãn đừng khách sáo." anh đưa tay ra nắm lấy tay người đàn ông ấy.

"Vị này là..." ông Doãn quay sang nhìn Giai Kỳ.

"Cô ấy là vợ tôi."

"Chào ngài." Giai Kỳ cười đến đáng yêu.

"Mạc thiếu phu nhân thật xinh đẹp!"

"Ông quá khen."

Mọi người thi nhau đến chào hỏi, nói những lời khách sáo, mong tào được ấn tượng tốt với Mạc Thiệu Khiêm để có cơ hội hợp tác.

Anh đang nói chuyện thì đột nhiên cánh tay có vật gì đó mềm mềm dựa vào, cúi đầu xuống nhìn, anh cười, xem ra cô gái nhỏ đã cảm thấy nhàm chán tới mức buồn ngủ rồi.

Cô không thèm để ý hình tượng của mình, cũng không thèm giữ thể diện cho anh, cứ thế bám tay anh gật gà gật gù.

"Xin phép." anh để lại một câu với người đối diện rồi ôm cô rời đi.

Lúc đến đã đủ náo loạn rồi, lúc rời đi càng khiến mọi người náo loạn hơn. Anh bế cô gái nhỏ trong lòng, váy hồng mềm mại rủ xuống, cô như một nàng công chúa xinh đẹp được ôm bởi hoàng tử anh tuấn.

Thấy cô chớp chớp mi, anh mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi cô, một bộ ông chồng si tình yêu thương cưng chiều vợ vô đối.

"Aaaaa! Thật ngurreng mộ cô gái đó."

"Trời ơi trời ơi! Tôi gato chết mất. Huhuhu."

"Nghe nói Tổng Giám đốc Mạc nổi tiếng lạnh lùng cấm dục, hóa ra chỉ là đồn thổi à?"

"Nào có nào có! Sự thật đấy, chẳng qua trước mặt vợ anh ta mới thế thôi."

"Đúng vậy, cô xem cả bữa tiệc anh ta chỉ nhìn duy nhất cô gái kia, đến cả cái liếc mắt còn chẳng thèm cho người khác."

Người nói cứ nói, người rời đi cứ đi, anh ôm cô vào trong xe, cưng chiều vuốt vuốt mái tóc cô, cẩn thận cài dây an toàn rồi mới lái xe về biệt thự.

Đặt cô lên chiếc giường kingsize, kéo chăn cẩn thận, đang định rời đi xử lý văn kiện thì cánh tay mềm nhỏ của cô duỗi ra, bắt lấy cánh tay anh, kéo lại, đưa lên miệng...cắn!!!

Anh tròn mắt, trên tay hơi đau nhưng không có ý định rút lại, mặc cho cô cắn thỏa thích.

Không biết cô mơ thấy cái gì, xem tay anh như đồ ăn mà gặm cắn đến vui vẻ, đôi mắt đang ngủ mang theo ý cười, nước miếng theo khoe miệng chảy một đường xuống làn da trắng nõn nơi cổ cô, yết hầu anh lên xuống liên tục.

Anh cúi xuống, miệng sắp chạm tới cổ cô thì cánh tay không yên phận của cô chuyển hướng, bắt lấy cổ anh kéo xuống, đưa miệng ra cắn.

Anh khẽ nhủm mày, cô gái nhỏ này thế mà lại có sở thích cắn người. Đôi mắt mang theo ý cười rất sâu, khoe môi anh nâng lên một độ cong đẹp mắt.

Anh nói nhỏ: "Thật dễ thương!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chào buổi sáng, bà xã

Ánh nắng chiếu lên chiếc giường ở giữa căn phòng, Giai Kỳ vừa mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt mỹ nam được phóng đại, giật mình đến tỉnh ngủ.

Mạc Thiệu Khiêm đang chống tay nhìn cô, khóe môi nâng lên một nụ cười đẹp mắt.

"Chào buổi sáng, bà xã."

Cô rùng mình, chào buổi sáng là được rồi, thêm câu bà xã vào làm gì?

Ánh mắt chợt dừng lại trên cổ anh, cô chớp chớp đôi mắt hạnh phúc: "Cổ anh bị ai cắn vậy?" Ai mà gan to bằng trời dám cắn Tổng Giám đốc Mạc ác ma thế này?

"Em nói xem? Còn ai to gan hơn em?" Anh nheo mắt rồi dơ tay phải của mình lên. Trên tay anh có một hàm răng rất rõ, còn có dấu vết...nhai đi nhai lại!!

"Em..em.." cô nhìn tác phẩm của mình, xấu hổ vò vò chăn mỏng trong tay.

"Vết ở tay có thể cho qua, nhưng vết ở cổ mặc áo sẽ không che được. Em tính làm sao đây?" giọng anh như đòi nợ khiến cô run rẩy.

"Em..em cho anh cắn lại."

"Cái này thì không cần."

"Chứ sao?"

"Hôn anh." anh ra lệnh.

"Em cho anh cắn gấp đôi.."

"Cho em 5 giây." anh nhắm mắt lại, bắt đầu đếm.

Vừa đếm đến 5, trên miệng liền có một đôi môi mềm mại chạm vào rồi nhanh chóng rời đi. Khóe môi nâng lên cao, mở mắt thưởng thức khuôn mặt xấu hổ đến sắp nổ tung kia của cô. Cô gái này, da mặt lại có thể mỏng như vậy?

Anh kéo cô lại gần, đè cô xuống dưới người mình, cúi xuống bắt đầu khuấy đảo miệng cô.

"Ừm..ừm..em chưa đánh răng.."

"Anh không quan tâm." anh mấp máy môi nói, nụ hôn càng ngày càng sâu, cô đưa tay muốn đẩy anh, lại bị anh kéo tay vòng qua cổ mình.

Cô biết có chống cự cũng vô ích nên cũng thả lỏng, dù gì cũng là vợ chồng, chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Thấy cô như bị thuần phục, nụ hôn của anh từ từ trượt xuống cổ, nghịch ngợm mút cắn xương quai xanh xinh đẹp.

Đang lúc cao trào thì tiếng chuông điện thoại anh reo phá tan bầu không khí mờ ám, anh khẽ cau mày, thẳng nào chán sống dám gián đoạn việc tốt của anh?

Cô thấy anh không định nhận điện thoại, đẩy đẩy anh: "Điện thoại của anh kia."

Anh lưu luyến một lúc mới rời đi, để lại một nụ hôn nhẹ trên môi cô rồi với tay lấy điện thoại.

Ấn nút nghe, giọng anh tụt xuống âm mấy trăm độ, sát khí như muốn giết người trả lời điện thoại: "Nói!"

Đầu bên kia, thư kí run run, khẽ nuốt nước bọt rồi đánh liều nói, giọng run rẩy: "Tổng..Tổng Giám đốc...một tiếng nữa ngài có một cuộc họp quan trọng.."

Anh không nói gì, cúp điện thoại đánh cạch. Thư kí nhìn điện thoại, sợ vãi cả linh hồn.

- ----

Anh vào phòng sách tìm tập tài liệu, không cẩn thận làm rơi xuống một tập giấy. Khom người xuống nhặt, anh chau mày, đây là tập tài liệu điều tra về mối quan hệ của Từ Hạo Hiên và cô. Lúc nhận tài liệu anh đang bận, để tới tới xem thì cô gái nhỏ bụng sưng vào phòng, anh hoàn toàn quên luôn.

Anh mở tập tài liệu ra.

Từ Hạo Hiên và Giai Kỳ yêu nhau hơn một năm, Từ Hạo Hiên cưng chiều cô đến mức khiến người khác ghen tỵ, chuyện tình của họ lan rộng khắp trường, ai ai cũng ngưỡng mộ không thôi. Nhưng vì do nhiều người dùng lời nói đã kích rằng kẻ nghèo hèn như cô không xứng với Hạo Hiên, nên cô đành phải chia tay anh.

Nghe nói Giai Kỳ sau khi chia tay Từ Hạo Hiên liền bị bố mẹ lôi ra đánh một trận, có lẽ lí do chia tay của cô không chỉ vì bị soi mói đã kích, mà còn là do ảnh hưởng của bố mẹ, vì bố mẹ cô đưa cô vào trường quý tộc học với mục đích kết giao với một công tử con nhà giàu có nào đó rồi đem tiền về.

Theo thông tin điều tra được, Phương Dư Khả lúc bấy giờ là bạn của Giai Kỳ, nhưng cũng là người giấu mặt nói những lời khó nghe mắng chửi cô trên diễn đàn.

Anh nhướn mày, Phương Dư Khả ư? Cô ta thế mà cũng được việc đấy chứ, cũng nhờ cô ta nên anh mới cưới được Giai Kỳ. Có lẽ nên hậu tạ cô ta hoành tráng.

- - -

Cô gái nhỏ đang đứng trong bếp ngâm nga một giai điệu nghe rất vui tai, chiếc tạp dề xinh xắn màu hồng, mái tóc dài màu nâu được buộc lên gọn gàng.

Một vòng tay ôm lấy cô từ sau, mũi cọ cọ lên vai cô.

"Áy!" cô giật mình, quay đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng tàn độc khiến mọi người sợ hãi lại đang làm nũng với cô, khóe môi bất giác nâng lên một nụ cười.

"Không đi là sẽ muộn đó." cô lấy tay gõ nhẹ lên đầu anh.

"Ừm." anh đáp lại nhưng thân thể không hề cử động.

"Không đi nhanh em sẽ cho anh vào nồi hầm cùng với xương đấy!" cô đe dọa.

Anh cười, thòm nhẹ lên má cô rồi buông cô ra.

"Trưa đến ăn cơm cùng anh."

"Đến đâu cơ?"

"Công ty."

"Phụt!" cô phun luôn thìa canh đang uống thử, hành động rất không nhã nhặn.

"Sao...sao cơ? Em đến công ty anh?" cô chớp mắt mấy cái.

Anh gạt đầu, đến công ty cùng ăn cơm thôi mà, tại sao biểu cảm của cô lại dữ dội như vậy?

"Nhưng...nhưng em."

"Em nấu cơm mang tới."

"Ó?" cô ngó người: "Vậy là ăn cơm em nấu?"

"Đúng vậy."

"Anh...anh không chê?" không phải mấy món cô nấu ra đều rất bình thường sao? Bình thường trong những món bình thường, thế mà anh lại muốn ăn?

Anh cười: "Không chê! Bà xã anh nấu cái gì anh cũng ăn."

- - -

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Miệng lưỡi chỉ ngọt với một mình bà xã

Cô nhìn anh: "Thật là... miệng lưỡi càng ngày càng ngọt."

"Chỉ ngọt với một mình bà xã." anh cười

Cô đưa tay捏 má anh, cái mặt này sao đáng ghét quá!

Thư kí vừa bước vào liền thấy cảnh Tổng Giám đốc đại ác ma nhà mình bị捏 má, đã thế còn cười đến là vui vẻ, mồm há hốc, chân dính luôn dưới nền nhà.

Anh biết đại Boss kết hôn, nhưng không biết đại Boss kết hôn xong lại thay đổi như vậy. Kìa chắc là vợ của đại Boss đi! Tại sao mới được mấy tuần mà chị đại đã thuần phục Boss nhà anh thành cái dạng này rồi? Huhu.

Giai Kỳ quay qua thì chạm mặt Dương Nhất Hàn.

"Xin hỏi...anh là ai?" cô nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt hạnh, đáng vẻ dễ thương không hiểu chuyện.

"Bụp!" tim anh bị một mũi tên bắn trúng, trời ơi là trời! Lí do đại Boss nhà anh bị thuần phục chần chẫn là do chị đại quá dễ thương quá đáng yêu quá ngoan ngoãn rồi! Đến cả anh còn bị trúng mũi tên của thần Cupid (thần tình yêu) nữa là...

"E hèm.. Tôi là thư kí của Mạc tổng." anh xấu hổ ho ho vài cái, vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy đại Boss lờm mình đến tóe lửa.

Ấy ấy ấy, anh đã làm gì sai sao?

"Chào anh. Tôi là Giai Kỳ, vợ mới cưới..." cô còn chưa kịp nói xong, một cánh tay liền kéo cô ôm vào lòng, quay khuôn mặt đáng yêu của cô, bắt cô phải nhìn mình.

"Là vợ! Không phải vợ mới cưới. Với lại không được cười với hấn ta như thế." anh nghiêm túc nói, giọng điệu giống như ăn phải giấm.

Dương Nhất Hàn đứng một bên, òa, hóa ra là Mạc tổng đang ghen à?

"Nhắc nhở cũng đừng béo má em đau như thế chứ!!" cô tức giận, đưa tay bóp mũi anh.

"Em không kém đâu! Còn dám bóp mũi anh à?" anh nói, tiện tay nhào nhận cặp má phúng phính của cô.

"Anh còn béo nữa má em sẽ đứt ra đấy!" cô chuyển bóp mũi thành béo má, kéo kéo má anh.

Hai người không ai chịu ai, nắm má đối phương捏 đi捏 lại. Cảnh tượng nhìn vừa dễ thương vừa buồn cười, Dương Nhất Hàn lòi điện thoại ra chụp lại một tấm.

Công ty mà biết Boss và vợ ở nhà thế này, chắc sẽ điên đảo mất!

- - -

Cô hầm canh xương, nấu thêm một vài món cùng com liền bảo tài xế chở tới công ty của anh.

Bước xuống xe, cô ngược mắt nhìn tòa nhà cao chót vót, phòng làm việc của anh ở tầng cao nhất.

Nhân viên vừa nhìn thấy cô vào liền gọi với lại.

"Này cháu, cháu tới đây tìm ai?"

Cháu? Khóe môi cô giật giật, nhìn lại mình, đúng là có hơi trẻ con quá. Bộ váy xếp li màu hồng nhạt, tóc thả xõa, bên trên là mấy chiếc kẹp nơ, đeo chéo một chiếc túi con thỏ màu trắng. Khuôn mặt bầu bĩnh trắng nõn, lộ ra chút non nớt của trẻ con, chiều cao càng khiêm tốn, nếu nói rằng cô 21 tuổi, chắc ai cũng trợn mắt ngạc nhiên.

"Tôi tới tìm Mạc Thiệu Khiêm để đưa com hộp." cô đáp.

Cô nhân viên hơi ngạc nhiên nhìn cô, còn nhỏ như vậy đã đi làm rồi sao? Mà không phải, đồ cô bé mặc trên người đều là hàng hiệu cả. Chẳng lẽ là con của Tổng Giám đốc?? Nhưng mà Tổng Giám đốc chưa có vợ mà? Hay là con hoang? Cháu gái? Em gái? Gọi thẳng tên như thế chắc là rất thân thiết.

Một đồng câu hỏi nhảy vào đầu cô nhân viên, cô cười: "Vậy cháu ở đây, lát thư kí sẽ xuống lấy."

"Chị này, tôi đã 21 tuổi rồi." cô cuối cùng cũng không chịu đựng được bị người khác gọi là cháu.

"Cái gì?!" cô nhân viên giật mình, nhìn như học sinh trung học vậy!

"Với lại tôi tới để ăn com cùng với anh ấy."

"Cái gì?!" cô nhân viên giật mình lần hai.

Cùng lúc ấy Dương Nhất Hàn đi qua, mặc dù không để ý ngoài đại sảnh nhưng một thân quần áo dễ thương của cô không thể qua nổi mắt anh.

"Ồ?" anh chớp mắt mấy cái, ánh mắt chuyển xuống hộp giữ nhiệt trên tay cô. Chắc là mang cơm cho Boss.

"Chị đại!" anh vui vẻ chạy tới.

"Chị đại!?" cô nhân viên giật mình lần ba.

"Anh thư kí?" Giai Kỳ nhìn người đàn ông cao cao thanh tú trước mặt.

"Đừng gọi tôi là anh thư kí, tôi tên là Dương Nhất Hàn, gọi tên là được."

Giai Kỳ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cái bộ dạng nghe lời của cô liền khiến trái tim Dương Nhất Hàn mềm nhũn. Huhu chị đại đáng yêu quá! Đáng yêu quá!!

"Cháu...cháu bé này là...?" cô thư kí chết lặng này giờ bỗng lên tiếng, không ngờ được rằng thư kí Dương sẽ gọi cô nhóc này là chị đại.

"Cháu bé cái gì mà cháu bé? Cô có mắt không vậy? Đây là vợ của đại Boss, là chị đại đấy!"

Cô nhân viên tròn mắt, chân bắt đầu mềm nhũn. Cô...cô vừa đắc tội với vợ của Boss, đã thế còn gọi người ta là cháu. Ôi ôi ôi!! Cuộc đời cô coi như xong rồi, Boss chắc chắn sẽ dùng mặt lạnh và ánh mắt sắc bén đẩy để giết cô mất.

"Chị đại, thật có lỗi quá, bộ quần áo mặc trên người chị dễ thương quá nên tôi không kịp nhận ra. Và lại chị đã 21 tuổi rồi mà trông vẫn như sinh viên thế này, quả đúng là khiến người ta ngưỡng mộ." cô thư kí vội vàng bật chế độ nịnh hót.

Giai Kỳ nhìn cô nhân viên một lúc liền đáp lời: "Cảm ơn. Nhưng tôi không câu lệ tiểu tiết, phiền chị bỏ đi cho."

Cô nhân viên thầm khóc trong lòng, không phải ai cũng thích được khen sao?

Thấy tình thế căng thẳng, Dương Nhất Hàn đành nhảy vào: "Chị đại, chị đi theo tôi, tôi dẫn chị lên phòng Tổng Giám đốc."

"Được." cô gật đầu đi theo.

Cô nhân viên thấy hai người đi rồi mới thả lỏng người, chọc đúng ai không chọc, lại chọc phải vợ của Boss, cái mạng nhỏ này của cô đúng là không giữ được rồi.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Em muốn thơm thơm

Giai Kỳ mở cửa vào trong phòng Mạc Thiệu Khiêm, thấy anh đang chăm chú ngồi trước máy vi tính gõ phím, khuôn mặt tuần mĩ lúc chuyên tâm thật cuốn hút.

"Lại đây." giọng anh trầm thấp gọi cô.

Cô chạy lại chỗ anh, đặt hộp giữ nhiệt lên trên bàn: "Em có hầm canh xương."

Thấy cô không vui vẻ nhí nhảnh như bình thường, anh kéo tay cô để cô ngồi trên đùi mình, hỏi:

"Đang tức giận?"

"Bị người ta gọi là cháu, có được tức giận không?" cô phùng miệng, vẻ mặt cực kì bất mãn.

Anh cười: "Ai dám gọi bà xã của anh là cháu?"

"Nhân viên của anh."

"Là ai? Anh liền đuổi việc người đó."

"Không được đuổi việc, em không muốn cô ấy mất công ăn việc làm."

"Vậy bà xã muốn anh xử thế nào."

"Em muốn thơm thơm." cô bĩu môi, không biết từ lúc nào cô luôn nhớ tới anh, trong đầu chỉ toàn hình bóng anh, đặc biệt nhớ tới vòng ôm của anh, nhớ tới nụ hôn của anh. Chỉ cần anh cười một cái tâm trạng cả ngày của cô liền trở nên vui vẻ, anh nhíu mày một cái cô sẽ rất buồn bực.

Anh tròn mắt, trong tất cả các khả năng anh nghĩ tới hoàn toàn không có câu nói này.

Ngờ ngàng một lúc anh liền cười, thơm nhẹ vào má cô: "Chiều em."

Cô cười ngọt ngào.

Từ khi chị đại ra về, không biết nói cái gì, Tổng Giám đốc cứ cười tủm tỉm mãi không thôi. Dọa anh và mọi người trong phòng họp một phen hết hồn.

- - -

Ở nhà không có việc gì làm, Giai Kỳ cùng Phương Dư Khả đi mua sắm, đang mãi ngắm nghía chiếc đồng hồ nam thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Tiểu Kỳ?"

Cô quay sang, là Từ Hạo Hiên.

"Chào anh Từ." cô cười rồi không để ý đến anh, tiếp tục xem những mẫu đồng hồ khác.

"Từ Hạo Hiên, đã lâu không gặp." Phương Dư Khả cười xinh đẹp.

"Dư Khả, là em à." Từ Hạo Hiên nhìn Phương Dư Khả, vẻ mặt khó chịu.

Cô ta trước mặt anh và Giai Kỳ thì bày ra bộ mặt bạn bè giả tạo, đằng sau lưng thì liên tục đục ngoáy, có thể nói chính xác hơn rằng người khiến anh mất đi Giai Kỳ, không ai khác chính là cô ta.

"Anh vẫn nhớ em, thật là vinh hạnh." Phương Dư Khả nâng môi cười.

Anh hừ lạnh, không thèm tiếp chuyện, quay sang Giai Kỳ.

"Tiểu Kỳ! Anh là bạn của Khiêm, em cũng có thể coi anh như là bạn, đừng quá xa cách. Dù sao chúng ta cũng từng quen nhau."

"Vâng." cô đáp trả không chút gọn sóng, một từ vâng của cô khiến đối phương không biết bây giờ tâm trạng của cô là tốt hay là xấu.

Mua đồng hồ xong sắc trời cũng gần tối, cô thấy đói chân mỏi nhừ, bụng cũng đói, Mạc Thiệu Khiêm có nói tối sẽ không cùng ăn cơm với cô, cô liền cùng mọi người tìm một quán lẩu để ăn.

Cô gọi 2 nồi lẩu rất to, nói với 4 vệ sĩ đang đứng đằng sau: "Ngồi xuống cùng ăn chung."

4 vệ sĩ giật mình, nhìn nhau.

"Họ chỉ là người làm mà thôi, cho họ ngồi xuống ăn cùng chủ sao được?" Phương Dư Khả quăn quăn lộn tóc, vẻ mặt khinh thường nói.

Giai Kỳ nhìn vẻ mặt của cô, liền tức giận: "Tôi mời, không phải cậu."

Phương Dư Khả giật mình, Từ Hạo Hiên ngồi cạnh cũng hơi tròn mắt. Cả hai người đều không ngờ rằng cô sẽ phản ứng như vậy.

"Ngồi xuống!" cô quát, đám vệ sĩ bị làm cho sợ hãi.

Một tên vệ sĩ đứng đầu ngượng ngùng nói: "Bà chủ, như thế này không được đâu."

"Tôi bảo được là được."

Đám vệ sĩ nhìn nhau, không dám kháng lệnh, đành phải ngồi xuống.

Bầu không khí trở nên quái dị, mãi một lúc sau Từ Hạo Hiên mới lên tiếng phá tan bầu không khí khó chịu này.

"Nào nào mọi người đừng căng thẳng như thế, cùng ăn thôi."

Cô cúi đầu xấu hổ, lúng túng nói: "Xin lỗi, lúc này em hơi nóng giận."

Chỉ cần nghe thấy giọng điệu mỉa mai kiểu này thôi là cô đã không chịu đựng được rồi. Người làm thì sao chứ? Nghèo hèn thì sao chứ? Đều là con người cả, tại sao lại phải phân biệt đối xử?

"Không sao! Mọi người không để tâm đâu." Từ Hạo Hiên cười.

Phuong Dư Khả ngồi một bên khinh bỉ, ăn với đám người làm này? Đúng thật là mắt mặt. Nhưng vì chuyện lớn phải hi sinh chuyện nhỏ, cô nhin!

Ăn xong mọi người chuẩn bị ra về, Giai Kỳ muốn đi thang bộ cho trời com, dù sao thì thang máy giờ cao điểm rất đông, chờ sẽ rất lâu.

"Ting" tiếng thông báo tin nhắn, cô mở điện thoại, là tin nhắn từ anh.

"Đừng nhớ anh quá."

"Ai thèm?"

"Em "

"Em không thèm."

"Lại muốn thom thom?"

Cô nhận được tin nhắn, đỏ bừng mặt.

"Em không có!"

"Bà xã nói không là có, nói có cũng là có."

"Đáng ghét!"

Giai Kỳ vui vẻ vừa đi vừa bấm điện thoại, hoàn toàn buông lỏng, không thèm để ý xung quanh. Đôi mắt Phuong Dư Khả lóe lên, cơ hội! Cô giả bộ bị trật chân, va vào Từ Hạo Hiên đi phía trước mình, khiến anh va vào Giai Kỳ, hai người mất thăng bằng ngã xuống, đám vệ sĩ bị Phuong Dư Khả ngăn đằng sau không kịp đỡ.

Kể thì lâu nhưng sự thực mọi chuyện xảy ra chỉ trong một phút, lúc hoàn hồn, nhìn xuống, Từ Hạo Hiên đang ôm Giai Kỳ, đầu đầy máu.

"Mau gọi xe cứu thương!" Phuong Dư Khả hét toáng lên.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bã xã, về phòng thôi em

Lúc Mạc Thiệu Khiêm nghe tin, vội vàng cầm áo chạy ra xe, bỏ lại cuộc họp quan trọng, lao xe như bay đến bệnh viện.

"Vợ tôi sao rồi?" anh túm lấy vị bác sĩ tầm 70 tuổi đang đứng cạnh giường, vẻ mặt kích động.

"Cô..cô nhà không sao, anh cứ bình tĩnh."

Lúc bấy giờ anh mới thở nhẹ ra một hơi, nhìn cô gái đang nằm ngủ ngon lành trên giường, trên trán có một miếng găng gạc thấm máu.

Anh nhú mày, vuốt nhẹ lên băng gạc.

Dương Nhất Hân chạy vào, thở hồng hộc: "Bos...Boss. Anh đi nhanh quá.."

Mạc Thiệu Khiêm quay mặt lại, sát khí bắt đầu tỏa ra càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nặng.

Ấy ấy ấy, anh lại làm gì sai rồi sao?

"Đi điều tra xem ai làm chuyện này." giọng anh lạnh tanh khiến Dương Nhất Hân rùng mình một cái, vội vàng dạ dạ rồi chạy đi.

Giai Kỳ tỉnh dậy, đôi mắt vừa mở ra đã thấy Mạc Thiệu Khiêm ngồi ở bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, đan xen một chút lo lắng.

"Dậy rồi?"

Cô gật đầu, rồi như sực nhớ ra điều gì đó, vội vàng hỏi: "Từ Hạo Hiên đâu?"

"Hỏi hân ta làm gì?" anh híp mắt phượng, lộ rõ vẻ nguy hiểm.

"Anh ấy cứu em."

Về mặt anh lúc bấy giờ mới hòa hoãn một chút.

Chân cô bị trật khớp lúc ngã, anh đành dìu cô xuống giường, hai người tới phòng Từ Hạo Hiên, mở cửa thấy anh đang nằm trên giường, có vẻ vừa mới tỉnh dậy.

"Anh Từ, anh ổn chứ?"

"Anh không sao." Từ Hạo Hiên nhìn thấy cô không sao, tâm trạng liền tốt lên mấy phần.

"Lão Từ, là cậu cứu vợ tôi à?"

"Bị ngã xuống cùng, dù sao thì cũng là đàn ông, che chở cho cô ấy là điều tở nên làm."

"Cảm ơn." anh dìu cô ngồi xuống ghế, giọng không chút gọn sóng khiến người ta cảm thấy anh chỉ nói cho có lệ, không hề có thành ý.

Từ Hạo Hiên chỉ cười, nếu lúc ấy một mình cô ngã xuống, anh cũng sẽ nhảy xuống ôm cô vào lòng, che chở cho cô, tránh để cô bị thương.

"Anh Từ, Tiểu Khả đâu?" Giai Kỳ chớp chớp đôi mắt hạnh.

Mạc Thiệu Khiêm nghe thấy, liền đoán ngay thù phạm là cô ta.

"Anh không biết, vừa tỉnh dậy liền thấy mình nằm ở đây."

"Là cô ta đẩy hai người?"

"Cô ấy bị trật chân, va vào tở, tở không giữ thăng bằng được liền va vào Giai Kỳ đi phía trước."

"Bị trật chân?" Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày, trật chân đứng đang ở trên đầu cầu thang cơ à? Đang yên đang bị trật chân? Mưu kế thế này anh gặp không ít rồi.

Cùng lúc ấy cửa phòng bị đẩy mở, Phương Dư Khả với cái chân khập khiễng đi vào, lo lắng hỏi: "Hai người không sao chứ?"

"Tở không sao, chân cậu?"

"À, là do lúc trước bị trật." cô đi tới bên giường, cúi người: "Xin lỗi hai người, là do tở không cẩn thận khiến hai người bị thương, Mạc Thiệu Khiêm, em không cố ý đâu, anh tha lỗi cho em nhé?"

"Đừng gọi thẳng tên tôi, người cô cần xin lỗi là vợ và bạn tôi, không phải tôi." Mạc Thiệu Khiêm lạnh lùng, từ lúc Phương Dư Khả bước vào, anh đến cả cái liếc mắt còn không thêm cho.

"Xin lỗi, là em bất cẩn." Phương Dư Khả tỏ vẻ đáng thương nhận lỗi.

"Bà xã, về phòng thôi em." Mạc Thiệu Khiêm đứng dậy, vòng tay qua eo bế cô lên.

"Em.em có thể tự đi được! Thả em xuống!" Giai Kỳ bị làm cho giật mình, mặt đỏ bừng bừng.

"Anh không thả." anh nhìn cô cười xấu xa, lấy chân mở chiếc cửa đang hé, bế cô về phòng.

Từ Hạo Hiên nhìn hai người đi mất, khóe môi bất giác nâng lên một nụ cười, Giai Kỳ bây giờ vẫn giống như hồi ấy, da mặt mỏng rất hay xấu hổ, biểu cảm dễ thương khiến người ta không thể rời mắt.

Anh khẽ cụp mắt xuống, chỉ mong Mạc Thiệu Khiêm có thể đối xử với cô thật tốt.

- ----

Cô đang ăn táo thì cánh cửa phòng bật mở, đi vào là ba mẹ của Mạc Thiệu Khiêm, đi phía trước là một ông lão có mái tóc bạc phơ, tay chống拐杖, khí chất thanh cao, cả người toát ra một loại khí tràng áp người.

Mạc Thiệu Khiêm vừa nhìn thấy ông liền giật mình đứng dậy, ông cũng đưa mắt nhìn về phía anh, khí thế hùng hục lao tới dùng拐杖 nhắm chân anh mà đánh.

"Thằng oắt con! Vợ chưa đưa về cho ta xem liền để nó bị thương! Mày giỏi lắm! Cháu dâu của ta là để mày bắt nạt à? Lần sau dám để nó bị thương, ta

sẽ đánh cụt chân mày!"

Ông vừa đánh vừa mắng, đi kèm là tiếng kêu oai oái của Mạc Thiệu Khiêm: "Ông nội! Con biết sai! Biết sai rồi! A! Đau! Ông nhẹ một chút!"

Giai Kỳ đơ tại chỗ, Mạc Thiệu Khiêm lạnh lùng ác độc chợt biến thành một đứa trẻ phạm lỗi, ông lão mà cô vừa cho là thanh cao tao nhã có khí chất kia lại trở thành một ông nội dạy dỗ cháu trai hư. Cả hai người đều quên luôn hình tượng của mình...

Điều cô không ngờ là ba mẹ cũng không ngồi im, lao vào chửi bới mắng mỏ, một bên đánh một bên mắng, Mạc Thiệu Khiêm với khuôn mặt khốn khổ đưa mắt nhìn cô cầu cứu.

Cô khẽ che miệng cười, cái nhà này đúng là chẳng coi hình tượng ra gì cả.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ông nội

Cô lật chăn, định bước xuống giường giăng hòa.

Thấy cô vợ nhỏ chuẩn bị xuống giường, Mạc Thiệu Khiêm vội chạy tới ấn cô, kéo chăn đắp cho cô.

"Ngõn ngoãn nằm im." anh vừa kéo vừa nhắc nhở, quên luôn rằng chân mình cũng đau.

Hà Dung Chi cũng vội vàng đi tới, xem xét cái trán của cô: "Tiểu Kỳ à! Sao lại thành ra thế này? Là ai đã đẩy con?"

"Có đau không con? Ai đẩy con cứ nói thẳng ba nghe." Mạc Sùng Quang lo lắng nhìn cô con dâu nhỏ nhà mình.

Ông nội chống quai trọng đi tới, nhìn Mạc Thiệu Khiêm: "Đã điều tra là ai làm chưa?"

"Chưa ạ." Mạc Thiệu Khiêm đáp.

Giai Kỳ cười haha, tại sao mọi người không nghĩ đơn giản rằng cô chỉ bị trẹo chân ngã hoặc không cẩn thận bị ngã, mà lại suy luận theo lối có uẩn khúc thế này?

"Giai Kỳ, đây là ba của ba, tức là ông nội con." Mạc Sùng Quang giới thiệu.

"Ông nội." cô cười ngọt ngào chào ông.

Ông gật gù đầu, hình như rất vừa mắt cô cháu dâu này.

"Cháu dâu, thằng oắt này dám bắt nạt cháu, cháu cứ nói với ông, ông sẽ dạy dỗ nó một trận." Mạc Cửu Chương nói, quay sang lườm Mạc Thiệu Khiêm cảnh cáo.

"Anh ấy đối xử với cháu rất tốt, ông yên tâm. Nếu anh ấy có đánh có mắng cháu, cháu nhất định sẽ gọi cầu cứu ông đầu tiên." Giai Kỳ cười đến đáng yêu.

"Tiểu Kỳ! Đây là chút hoa quả ba mẹ và ông mang tới, còn có canh gà mẹ vừa nấu xong, con uống nhanh kéo nguội." Hà Dung Chi vừa nói vừa lấy chiếc hộp giữ nhiệt đựng canh gà ra cho cô.

"Con cảm ơn mẹ." cô nheo mắt cười, ôm canh gà uống ngon lành. Uống xong còn liếm liếm môi: "Mẹ nấu là ngon nhất."

Hà Dung Chi cười nheo má cô: "Cái miệng thật khéo."

Mọi người ở chơi hơn 30 phút mới ra về, mặc dù Hà Dung Chi rất luyến tiếc nhưng Mạc Thiệu Khiêm không đồng ý, nói rằng cả ngày nay cô rất mệt, cô cần được nghỉ ngơi, bà cũng đành nghe theo ý con trai, theo chồng về nhà.

- - -

Cô tắm xong liền trèo lên giường, dựa vào trong lồng ngực anh, ngáp ngáp mấy cái liền chìm vào giấc ngủ.

Anh vuốt vuốt mái tóc cô, mùi thơm nhẹ của sữa tắm tỏa ra, lờn vờn quang mũi anh, chiếc váy ngủ màu trắng bị cô cựa quậy lệch sang một bên, để lộ bờ

vai trắng nõn và xương quai xanh xinh đẹp.

Anh cúi xuống cổ cô, mùi hương dễ chịu chui vào mũi, quyến rũ anh. Anh đưa miệng tới gần hơn, cắn mót.

Cô bị nhột, đưa tay đẩy anh, bên dưới cảm thấy có cái gì đó đang nghịch ngợm chọc chọc vào mình, cô liền tỉnh ngủ, mặt bỗng chốc đỏ như nỏi than.

"Anh...anh..." cô ấp úng, không dám cử động bừa, sợ kinh động tới thứ nghịch ngợm kia.

"Anh làm sao?" anh nhỏ giọng thì thầm vào tai cô.

"Anh...có...có phản ứng kìa."

"Anh là đàn ông, có phản ứng cũng là điều bình thường."

Cô mím môi, đưa tay che mặt, xấu hổ quá đi mất!

Anh cười, kéo tay cô ra: "Em bị thương, tạm thời tha cho em, ngủ đi." nói rồi anh ấn đầu cô dựa vào lồng ngực rắn chắc của mình. Mặc dù rất xấu hổ nhưng cuối cùng vẫn bị cơn buồn ngủ đánh gục, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

- - -

Sáng hôm sau Mạc Thiệu Khiêm mua cháo cá, bón cho cô ăn xong rồi dặn mấy điều cần thiết mới lái xe tới công ty. Một lúc sau Phương Dư Khả cũng tới.

"Giai Kỳ! Có còn đau không?" Phương Dư Khả quan tâm sờ sờ băng gạc trên trán cô.

"Không đau nữa rồi." Giai Kỳ cười.

Hai người nói chuyện một lúc liền thấy Từ Hạo Hiên mở cửa đi vào.

"Chào buổi sáng." anh cười, đi tới chiếc ghế để cạnh giường.

Thấy cơ hội đã đến, cô vui vẻ lấy trong chiếc túi to mình mang làm quà ra một chai nước ngọt, rót vào ba cốc rồi đưa mỗi người một cốc.

Thấy Giai Kỳ và Từ Hạo Hiên đã uống, cô khéo léo nói rằng mình có việc liền ra về.

Ngồi nói chuyện một lúc, thuốc liền có tác dụng.

"Hình...hình như trời hôm nay hơi nóng thì phải." cô cười ngượng, lấy chiếc điều khiển điều hòa điều chỉnh lại nhiệt độ trong phòng.

"Đúng là có hơi nóng thật..." Từ Hạo Hiên lau lau mồ hôi trên trán, trước mắt hơi quay cuồng, đầu lâng lâng.

"Em...um." cô khó chịu, nóng tới mức đầu óc không được minh mẫn, chỉ muốn giải phóng sức nóng của cơ thể, cởi 3 cúc áo của mình, để lộ ra làn da trắng đẹp đẽ.

Từ Hạo Hiên nuốt nước miếng, cố gắng gượng dậy: "Anh..anh về phòng đây."

"Anh...đừng đi.." cô níu tay anh lại, giọng nói nghẹn ngào.

Tìm Từ Hạo Hiên đập liên hồi, yết hầu lên xuống liên tục, cả người nóng lên, đầu óc mông lung, lúc sắp bị đánh gục thì cánh cửa liền mở tung ra, giọng một người đàn ông vang lên:

"Dừng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Em sẽ chịu trách nhiệm với anh

Dương Nhất Hàn lao vào như bay, kéo Từ Hạo Hiên đang mất lí trí ra, giáng một cú đau điếng vào mặt anh.

"Chị đại có sao không?" anh vội vàng quay ra sau, Giai Kỳ mặt đỏ bừng, không ngừng thở hổn hển, cúc áo được cởi ra phân nửa để lộ chiếc áo ngực màu trắng cùng xương quai xanh tuyệt đẹp, toàn thân không ngừng vận vẹo.

Anh nuốt nước bọt, người bình thường như anh còn không chịu được chứ đừng nói tới người bị chuốc thuốc như Từ Hạo Hiên.

Anh giật mình, vội thu tầm mắt, lời điện thoại ra gọi cho Mạc Thiệu Khiêm.

Một lúc sau Mạc Thiệu Khiêm đến, Từ Hạo Hiên đã được đưa về phòng ngâm nước lạnh, Dương Nhất Hàn ngoan ngoãn đứng canh cửa cho Giai Kỳ.

"Chú mày chán chán không liếc ngang liếc dọc đấy chứ?" Mạc Thiệu Khiêm lạnh mặt, đôi mắt nhìn Dương Nhất Hàn tóe lửa.

"Ấy ấy ấy, sao có thể sao có thể, em nào dám đầu Boss." Dương Nhất Hàn vội vàng xoa tay, mồ hôi chảy liên tục.

Mạc Thiệu Khiêm hừ lạnh một cái rồi mở cửa đi vào phòng.

Thấy cô vợ nhỏ của mình đang không ngừng ưm ưm a a, thân thể vẫy vẫy không ngừng. Anh kiềm nén dục hỏa trong người, ôm cô dậy.

"Mạc Thiệu Khiêm." cô mơ màng nhìn người đàn ông tuấn tú đang ôm mình.

"Ừ."

"Em nóng quá..." khuôn mặt cô mếu máo như sắp khóc, tay cào cào lên áo của anh như một con mèo nhỏ, thể hiện rằng người cô bây giờ đang rất khó chịu.

"Chịu đựng một lát, anh đưa em về nhà." Mạc Thiệu Khiêm cố gắng lờ đi hành động của cô, bước nhanh ra cửa.

Trong xe, cô gái nhỏ không an phận, túm cả vạt anh kéo xuống, điên cuồng hôn anh, anh không cản cô, ngược lại còn hôn sâu hơn, môi lưỡi chạm nhau phát ra những âm thanh mê người.

Khóe môi Dương Nhất Hàn giật giật, anh bị coi là người vô hình, đã thế còn phải chịu sự tra tấn lỗ tai, trong khi hai người ngồi đằng sau không ngừng quần quýt lấy nhau.

Công bằng ở đâu???

Tới nhà, Mạc Thiệu Khiêm ôm cô lên lầu, thả xuống chiếc giường king size, bắt đầu cởi đồ của mình rồi cúi xuống cởi đồ cho cô.

Anh áp thân thể của mình lên người cô.

"Ưm..mát quá.." cô kéo anh gần mình hơn, tay không an phận trượt từ bả vai xuống bên dưới, chạm vào nơi thô nóng của anh.

"Tiểu yêu tinh." anh khẽ nói nhỏ bên tai cô.

Hai cơ thể như hòa vào nhau, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ mê loạn khiến người nghe phải đỏ mặt.

Ra vào chục cái, anh gầm nhẹ, phóng thích ngọn lửa nóng rực vào trong cô.

- - -

Giai Kỳ tỉnh dậy lúc trời đã tối muộn, muốn ngồi dậy thì thấy bên dưới đau nhức, còn khóa thân!?!? Lại quay sang nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, chán mòng đập ngang hông khiến bên dưới như ần như hiện trước mắt cô.

Cô che mặt, rõ ràng là đang ở bệnh viện, thế mà lúc tỉnh dậy lại ở nhà, Mạc Thiệu Khiêm nằm bên cạnh còn không mặc quần áo. Chẳng...chẳng lẽ....

Mới nghĩ tới thôi đầu cô đã bốc khói, không phải là đã làm rồi đấy chứ!? Ôi lần đầu tiên của cô, tại sao lại không nhớ gì hết vậy???

Một cánh tay kéo cô nằm xuống, ôm trọn trong lòng.

"Muốn đi đâu? Hừm?" giọng anh trầm khàn thì thầm bên tai cô.

"Em.em." cô đỏ mặt, cảm giác bên dưới đã chạm vào của anh rồi.

"Ăn no liền muốn bỏ trốn?"

"Đâu..đâu có."

Anh kéo tay cô chạm vào thứ nghịch ngợm bên dưới.

"Óaaaaaaa!" cô giật mình hét âm lên.

"Sao? Chẳng phải mới này em thích nhìn lắm à?"

Cô đỏ mặt, có chuyện này sao?

"Còn rất thích sờ nữa."

Đỏ mặt gấp đôi, cô còn làm chuyện đáng xấu hổ này nữa ư?

"Em còn nói em muốn nó nữa."

Cô giật mình, thật không ngờ bản thân lại như vậy!!!

"Em.em sẽ chịu trách nhiệm với anh." cô nhỏ giọng nói.

Anh nhường mày, có chịu trách nhiệm thì là anh chịu trách nhiệm với cô, sao lại thành cô chịu trách nhiệm với anh rồi?

Cười cười, anh siết chặt cô, vùi mặt vào trong hõm vai cô, ngửi ngửi mùi thơm nhẹ từ tóc cô.

"Là em nói đấy nhé."

Cô gật gật đầu.

Dù gì cũng đã ăn người ta rồi, không chịu trách nhiệm thì sao được huhu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ở nhà, anh nuôi em

"Ba! Ba nói cái gì?" Phương Dư Khả hốt hoảng chạy vào nhà.

"Cổ phiếu công ty đang giảm sút." Phương Bằng Khải ngồi trước máy vi tính, sắc mặt trầm trọng.

"Sao lại như vậy?" Phương Dư Khả hốt hoảng, nhờ có công ty của bố, cô mới ngày ngày ăn sung mặc sướng, nếu công ty không còn nữa, cuộc sống cô sau này phải làm sao đây?

Phương Bằng Khải bỏ chiếc kính xuống, day day huyệt thái dương. Như sức nhớ ra cái gì đó, ông vội vàng nói: "Tiểu Khả, chẳng phải con nói con có một cô bạn được gả vào Mạc gia sao? Mau mau. Mau đi tìm cô ta, có thể cô ta sẽ giúp chúng ta."

"Được, con đi ngay đây ba." Phương Dư Khả nói rồi cầm túi xách chạy xuống chiếc xe mui trần màu đỏ của mình, phóng tới Mạc gia.

"Giai Kỳ đâu?" cô vừa vào nhà đã quét mắt qua đám người hầu, lạnh giọng hỏi.

"Phương tiểu thư, thiếu phu nhân đang ngủ, cô có lời gì muốn nói chúng tôi sẽ chuyển lại."

"Tôi muốn gặp cô ấy."

"Không được, thiếu gia có dặn không ai được phép phá giấc ngủ của thiếu phu nhân."

"Cô...!" đang định nói gì đó thì tầm mắt Phương Dư Khả chuyển về phía cầu thang.

Mạc Thiệu Khiêm mặc bộ đồ ở nhà màu xám, đám tóc đen rối có trật tự, hai tay nhét túi quần, khuôn mặt lạnh lùng.

"Anh xem, đám người hầu nhà anh thật không có phép tắc." Phương Dư Khả nùng nịu nói.

"Tôi cho phép họ không có phép tắc." anh ngồi xuống ghế sofa, tiện tay lấy tờ báo trên bàn lên đọc.

"Em có thể gặp Giai Kỳ một lúc không?"

"Để làm gì?"

"Em có chút chuyện muốn nhờ vả thôi."

"Ồ. Chuyện cổ phiếu công ty của ba cô à?"

"Sao anh biết?" Phương Dư Khả tròn mắt.

"Sao không biết? Chính tôi sai người làm việc đó."

"Anh...!! Sao anh lại làm vậy?"

"Riêng chuyện đẩy cô ấy từ trên cầu thang xuống đã đủ khiến công ty của ba cô biến mất rồi!" anh lạnh lùng nói, cả người toát ra sát khí.

"Anh...anh biết rồi?" Phương Dư Khả lùi lại mấy bước, có phải anh ta đã biết cô chính là người bỏ thuốc vào cốc nước của Giai Kỳ và Từ Hạo Hiền không?

"Tôi cảnh cáo cô, nếu còn dám làm hại tới cô ấy, cả nhà cô không xong đâu." anh đặt tờ báo xuống, quét mắt lạnh qua cô ta rồi đi lên lầu.

Nếu Phương Dư Khả không phải bạn thân nhất của cô, anh chắc chắn sẽ cho cô ta thân bại danh liệt.

- - -

"Tiểu Kỳ à, con xem bao giờ thì ba mẹ mới có cháu bông đây?" Hà Dung Chỉ nói trong điện thoại.

"À...cái này.." cô đang gỡ đầu khó xử, không biết nên trả lời thế nào thì anh vào, đi tới lấy chiếc điện thoại trên tay cô.

"Cô ấy còn quá nhỏ." anh nói rồi cúp máy, vứt điện thoại sang một bên, đề lên người cô.

"Anh...anh muốn làm gì?" cô xấu hổ đẩy anh ra.

"Biết rồi còn hỏi." anh nhếch môi cười xấu xa.

"Không muốn a!!"

"Không muốn cũng phải muốn." anh cúi xuống cắn mút cái cổ trắng nõn của cô.

"Hu...em còn đau lắm." cô meo máo.

"Đau như vậy?" anh nhúm mày.

Cô gật gật đầu.

Anh bắt lực thờ dài, cố gắng nhịn xuống dục hỏa trong người, hôn cô một cái rồi nằm xuống.

Một lúc sau, cô nhỏ giọng gọi: "Khiêm.."

"Ừ?"

"Em muốn đi làm."

"Không cho đi."

"Nhưng em muốn."

"Ở nhà, anh nuôi em."

"Em rất rất muốn." cô đem bộ dạng mèo con đáng thương ra nũng nịu với anh.

Anh hết cách: "Mai anh sẽ sắp xếp công việc ở công ty cho em."

"Em không làm công ty, em muốn làm phục vụ."

"..." anh lặng thinh hồi lâu.

Cô nhóc này, ở nhà anh nuôi không được à, tại sao lại ra ngoài kiếm việc làm gì, đã thế lương còn thấp, làm việc thì vất vả. Nếu ở đây có gặp rắc rối gì thì ai giải quyết cho cô?

Anh suy nghĩ một lúc, môi khẽ nhếch lên.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tiểu Kỳ Kỳ, em về rồi đây!

Giờ thì cô đã biết vì sao anh đồng ý cho cô đi làm rồi. Ừm. Anh sắp xếp cho cô làm phục vụ ở một tiệm bánh ngọt gần công ty anh, sáng đưa cô đi, trưa qua đón cô đi ăn cơm, tối lại chở về.

Cô đỡ trán, ở công ty anh có biết bao nhiêu là việc, cứ đi qua đi lại vậy rất tốn thời gian.

Liên tiếp 2 ngày đều như thế, hỏi anh có mệt không anh bảo không, hỏi anh ở công ty có nhiều việc không anh bảo không, nhưng tối đến lúc cô ngủ, anh lại đi qua phòng sách xử lý văn kiện, lông mày khẽ nhíu lại, rõ ràng là đang rất mệt mỏi.

Ngày thứ 3, cuối cùng cô cũng không chịu được nữa. Đóng cửa, đuổi khách.

Chủ quán biết cô là vợ của anh nên cũng không dám chọc vào. Đành ngồi một bên xem đôi vợ chồng mới cưới nói qua nói lại.

"Trưa anh không được qua đây!"

"Qua ăn cơm với vợ có gì sai?"

"Em không muốn! Tôi cũng không được đón!"

"Tại sao? Muốn về cùng vợ thì có gì sai?"

"Không được! Ngày kia, ngày mốt cũng không được chở em đi làm!"

"Chở vợ đi làm thì có gì sai?"

"Em không thích! Sau này anh không được qua đây nữa!"

"Nhớ vợ muốn gặp vợ thì có gì sai?"

"Không được! Em không cho phép!"

Chủ quán thờ dài, cái gì mà Tổng Giám đốc Mạc lạnh lùng, cái gì mà Tổng Giám đốc Mạc ác ma tàn nhẫn, đều là lừa gạt cả! Người rơi vào lưới tình đều sẽ biến thành kẻ ngốc.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng cô cũng đuổi được anh đi, xin lỗi chủ quán rồi bắt đầu làm việc.

"Này! Tôi thấy anh ấy cũng yêu cô thật đấy." chị phụ bếp cười hých tay cô.

Yêu ư? Cô với anh lấy nhau đơn giản chỉ là do cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, nào có tình yêu?

"Quản lý một công ty lớn như vậy mà vẫn dành thời gian cho vợ, sướng nhất cô rồi nhé!" một nữ nhân viên khác nháy mắt.

Cô chỉ cười cười rồi lại tiếp tục làm phần việc của mình.

Mạc Thiệu Khiêm yêu cô? Anh có yêu cô không? Anh đối xử rất dịu dàng với cô, chăm sóc bảo vệ cô từng li từng tí, như vậy có được gọi là yêu không? Còn cô, cô có yêu anh không?

- ----

Mạc Từ Đồng xuống máy bay, vurun vai hít thở không khí trong lành, kéo vali đi gọi một chiếc taxi.

Anh lôi một tấm ảnh nhỏ ra, trong ảnh là một cô gái xinh đẹp đáng yêu, mái tóc nâu bồng bênh, làn da trắng, mặc chiếc váy đồng phục tối màu, đang ngồi trên chiếc ghế đá trong sân trường, đôi môi nở nụ cười đáng yêu.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh đã cũ, như thể sợ mình sẽ làm rách nó.

Bác tài nhìn qua gương chiếu hậu, cười cười:

"Ảnh bạn gái à?"

"Dạ hi hi không phải! Chỉ là một chị gái cháu rất ngưỡng mộ thôi. Chỉ là cháu đi nước ngoài cũng 6 năm rồi, không biết chị ấy có nhớ cháu không nữa." Mạc Từ Đồng gãi đầu cười.

"Thầm mến người ta đúng không?" bác tài cười haha, có vẻ là người từng trải.

"Thương nhớ 7 năm rồi đó bác!"

Bác tài cười buồn, vừa nhìn dáng vẻ dịu dàng và đôi mắt chan chứa yêu thương kia là biết cậu thanh niên này rất si tình, nhiều năm trôi qua như vậy mà vẫn thương nhớ cô gái ấy. Chỉ sợ rằng...haizz

Mạc Từ Đồng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ xe, khéo môi bất giác nâng lên một nụ cười.

"Tiểu Kỳ Kỳ, em về rồi đây."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Mưa

Mạc Từ Đồng về căn hộ của mình, rút điện thoại trong túi ra gửi một tin nhắn.

"Anh họ, em về nước rồi."

Sau 1 phút, tin nhắn gửi đến. "Ừ."

"Anh không hỏi lí do em về nước à?"

Đầu bên kia không trả lời, vì đã quen với kiểu nói chuyện này, Mạc Từ Đồng vẫn hí hửng gửi đi một tin nhắn.

"Em muốn xem rốt cuộc là ai đã thu phục anh họ lạnh lùng cấm dục của em hehe."

"Tối."

"Giờ thì chưa được, em phải đi tìm tình yêu của em rồi. Lúc đấy em sẽ dẫn cô ấy tới ra mắt anh và chị dâu."

Mạc Từ Đồng nói rồi tắt điện thoại, khéo môi nâng lên một nụ cười đẹp mắt.

Cô ấy mà biết mình về nước chần chẫn sẽ vui mừng lắm, phải mau đi tìm cô ấy thôi!

- ----

Trời đã sấm sấm tối nhưng vẫn không thấy người đâu, tới nhà thì ba mẹ cô ấy nói rằng cô ấy không ở đây, số điện thoại cũng đổi luôn, gọi hỏi bạn bè cô thì không ai biết.

Anh thất vọng, mở điện thoại ra nhắn số.

"Alo chú Trương, chú tìm cho cháu tung tích của một cô gái với ạ."

"À vâng đúng rồi chú, cháu và cô ấy đã 6 năm không gặp rồi, cô gái mà cháu hay nhắc với chú ấy."

"Vâng vâng, cảm ơn chú Trương."

Mạc Từ Đồng cúp điện thoại, chạy về căn hộ của mình ngủ một giấc. Phải giữ dáng vẻ đẹp trai của mình để sáng mai gặp cô chứ!

- ----

Sáng hôm sau:

"CHÚ NÓI GÌ?!!" Mạc Từ Đồng bật dậy khỏi giường, một người đang sống sờ sờ mà lại không tìm được á?

"Được rồi, cháu cảm ơn chú Trương," anh rầu rĩ cúp điện thoại, đưa hai tay gãi đầu bực bội, làm cho mái tóc màu nâu khói mềm mại rối tung, khuôn mặt bực bội xen lẫn bất lực.

"Tiểu Kỳ Kỳ, em biết đi đâu tìm chị đây?"

- - -

Giai Kỳ làm việc đến là vui vẻ, cái miệng lúc nào cũng cười rất ngọt ngào, biểu cảm dễ thương sống động, hiểu phép tắc lễ nghĩa, lại mang trên mình một bộ quần áo đáng yêu đến đẹp mắt, khiến người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.

"Tạm biệt quý khách, hẹn lần sau lại tới." cô cười tiễn khách.

"Kỳ Kỳ, cậu làm tốt lắm! Từ lúc cậu tới đây quán lúc nào cũng đông đúc tươi vui." một cô nhân viên cùng tuổi tên Lý Tuệ Lâm chạy lại chỗ Giai Kỳ cười nói.

"Chẳng phải do bánh ngọt của tôi quá ngon sao?" anh đầu bếp dựa lưng vào bàn nói.

"Thời tự luyện đi, quán đông vui như vậy là nhờ Giai Kỳ đó!" một cô nhân viên liếc đầu bếp, huých tay anh một cái.

Cô chỉ cười, quả thực đúng ra là do, cô tự nhìn nhận lại cũng thấy mình hình như hơi nhiệt tình quá. Trên môi lúc nào cũng cười, khách vừa vào đã mang khuôn mặt rạng rỡ ra tiếp đón, cẩn thận giúp khách chọn bánh và đồ uống, khách về tiễn tận cửa, vui vẻ vẫy tay nói khách hẹn gặp lại.

Hình như cả ngày cười nhiều quá, đến lúc tối về cái miệng cô cứ cười không ngừng, hại Mạc Thiệu Khiêm nhìn cô mảy mòi, khuôn mặt khó hiểu, trên đầu đầy dấu chấm hỏi.

- - - -

Hôm nay là tròn một tuần cô làm việc ở đây, cô vui vẻ càng thêm vui vẻ. Công việc này cô làm rất tốt, cũng rất thích, mọi người ở đây cũng rất hòa đồng.

"Trời âm u quá, hình như sắp mưa rồi." Lý Tuệ Lâm nhìn ra cửa sổ quán nói.

"Dự báo nói rằng hôm nay mưa rất lớn." một cô nhân viên khác nói tiếp.

"Chắc đến chiều là tạnh thôi." Giai Kỳ cười.

Một lúc lâu sau trời đổ mưa, từng hạt mưa rơi xuống mái hiên lộp bộp, mưa càng ngày càng to, càng ngày càng nặng hạt, hàng quán vì thế cũng ế ẩm.

"Haizz, sao tôi ghét mưa thế nhỉ?" cô nhân viên tên Đường Nguyệt Đào thở dài, khuôn mặt xinh đẹp mang chút phần u buồn.

"Trời mưa rất mát mà." cô nhân viên còn lại tên Hạ Như Ân cười.

Đường Nguyệt Đào nhìn Hạ Như Ân xì một hơi rõ dài, đôi mắt lại chuyển ra nhìn cửa sổ.

"Áy! Có một anh chàng rất đẹp trai đi dưới mưa kìa!"

"Đẹp trai mà đi dưới mưa chỉ có thể là đang thất tình thôi." anh đầu bếp nói.

"Chep chep, cô nào lại nỡ đá người đẹp trai như thế kia chứ?" chị phụ bếp chép miệng.

Giai Kỳ cũng tò mò kẻ điên đang thất tình kia đẹp trai đến mức nào mà mọi người đều nhìn ra cửa ca thán.

Anh chàng đang dầm mưa kia khuôn mặt u buồn, chiếc áo trắng bị mưa ướt dính lên người, để lộ cơ bụng 6 múi tuyệt đẹp, mái tóc ướt nước nhỏ giọt, cậu ta tay nhét túi quần, vừa đi vừa đá hòn đá, chẳng biết đang nghĩ gì, mảy mòi lại, bất giác ngồi thụp xuống, đưa hai tay lên gãi đầu bực bội.

Động tác này quen quá, dáng người cũng quen quá, khuôn mặt cũng quen quá, nhưng lại không nhớ rằng gặp ở đâu.

"A!" cô vội la lên.

Đây chẳng phải là Mạc Từ Đồng sao!?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Em chỉ khóc lóc trước mặt chị thôi!

"Gi thế?" mọi người trong quán đang im lặng nhìn ra màn mưa thì bị tiếng kêu của cô làm cho giật mình.

Cô không để ý, cầm ô mở cửa chạy ra ngoài.

Một đôi giày da mũi tròn hiện ra trước mắt, Mạc Từ Đồng tròn mắt, ngẩng đầu lên nhìn.

"Từ Đồng," giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng vang lên.

Anh càng tròn mắt, đưa tay dụi dụi, anh bị nước mưa làm hoa mắt rồi.

Giai Kỳ thấy hành động Mạc Từ Đồng kì lạ, sợ nước mưa làm hỏng não anh, hơi hoảng hốt gọi: "Từ Đồng?"

Mạc Từ Đồng bây giờ mới tin mình không bị hoa mắt, cô gái năm ấy, nụ cười ấy, giọng nói ấy, cậu mím môi, trái tim bỗng chốc đập lệch nửa nhịp, bao nhiêu nhung nhớ cùng buồn phiền 6 năm qua tích tụ lại, nước mắt cùng nước mưa chảy dài xuống mặt. Anh bật dậy ôm chầm lấy cô.

"Tiểu Kỳ Kỳ!!" giọng nói vui mừng xen lẫn hạnh phúc vang lên.

Giai Kỳ đứng hình hồi lâu mới hoàn hồn, đưa tay vỗ vỗ lên lưng anh.

"Từ Đồng, em về rồi."

- ----

"Hắt xì!!" Mạc Từ Đồng sịt sịt mũi.

"Mạc Từ Đồng! Em bị ngốc hay gì? Đang yên đang lành đi dầm mưa? Cái bộ dạng như thất tình ấy là sao? Hả?" Giai Kỳ bức bối lấy ngón trỏ ấn ấn vào trán Mạc Từ Đồng.

"Em dầm mưa chẳng phải vì chị sao?" Mạc Từ Đồng bắt mắt nhìn Giai Kỳ.

"Vì chị?" Giai Kỳ chớp chớp mắt, dáng vẻ không hiểu chuyện khiến tim Mạc Từ Đồng xốn xang.

"Người ta không tìm thấy chị mới dầm mưa đấy!!" Từ Đồng nói rồi khóc oa oa.

Khóc môi Giai Kỳ khẽ giật giật, nầy nầy ông tướng, làm ơn đừng có làm nũng như một đứa trẻ được không, hormone đẹp trai của em đang phát tán lung tung kia.

"Ayya ayya, Giai Kỳ cô coi, người ta vì tìm cô không được mà dầm mưa, cô phải an ủi người ta đi chứ." Đường Nguyệt Đào quên bạn, đứng về phía "giai" đẹp, huých huých tay cô nói.

"Đúng vậy Kỳ Kỳ!" Lý Tuệ Lâm lên tiếng, kiên quyết nhìn về phía Giai Kỳ.

Trời ạ! Cô ấy thế mà cũng bị sắc đẹp mê hoặc.

"Được rồi được rồi, nam tử hán đại trượng phu như em khóc lóc cái gì?" Giai Kỳ vỗ vỗ lên vai Mạc Từ Đồng.

"Em chỉ khóc lóc trước mặt chị thôi!" Mạc Từ Đồng lộ vẻ mặt ỷ lại như một con cún nhỏ ra, đôi mắt long lanh đáng thương.

Đầu Giai Kỳ đầy hắc tuyến.

- ----

Về tới nhà, Giai Kỳ thần tốc lao lên giường, đôi chân vì đứng tiếp khách cả ngày mà mỏi nhừ. Cô ngồi dậy tìm dầu xoa bóp chân, hàng mi rũ xuống vẻ buồn bã, những kiểu đau nhức do làm việc này dù sao cô cũng đã quen từ lúc 12 tuổi rồi.

Mãi buồn phiền không để ý tới Mạc Thiệu Khiêm đã về và đang cởi áo khoác. Anh thấy cô đang bóp chân thì nhú mày.

Cô vợ ngốc này có chồng làm to, tiền chất đầy nhà mà không biết hưởng thụ, lại đi làm mấy việc nặng nhọc này làm gì? Cái đùi to ngay bên cạnh thì không ôm, lao thân ra ngoài làm việc cực nhọc, lại chẳng chăm sóc tốt cho bản thân.

Anh đi đến bên giường, dù hơi bức mình nhưng cũng ngồi xuống vờn tay bóp chân cho cô.

Giai Kỳ thấy Mạc Thiệu Khiêm tự dung ngồi ngay trước mặt thì hoảng hồn, suýt nữa thì hét lên, thấy anh đang xoa bóp chân mình, vội vàng rút chân lại. Thế nhưng lại chậm hơn phản xạ của anh, bàn tay to của anh nắm lấy chân cô giữ lại, lạnh giọng nói: "Ngồi im."

Giận rồi?

Cô nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt anh cụp xuống, đầu lông mày nhíu lại đến mức sắp chạm vào nhau, ngón tay dài khẽ lướt qua da chân cô, nhẹ nhàng nắn bóp, dáng vẻ dịu dàng của người chồng thương vợ hiện lên trước mắt cô, khuôn mặt tuấn mỹ như đao khắc của anh khiến trái tim cô hơi rung động.

Nhận thấy anh đang quan tâm mình, sống mũi cay cay. Từ lúc 12 tuổi đi làm tới giờ, dù có trầy chân hay đứt tay ba mẹ cũng không thèm ngó tới, cứ cuối tháng là đòi tiền, tiền ít thì lời cô ra đánh đập mắng nhiếc, vì thế ngoài đi học cô phải đi làm thêm 2 đến 3 công việc.

Cơ thể đau nhức, chân tay mỗi nhừ cũng không than thở với ai, chỉ luôn mang theo dầu bên mình, lặng lẽ xoa bóp.

Nhưng ba mẹ chưa từng quan tâm đến cô dù chỉ một lần, đã thế còn ham mê vật chất, bán cô đi làm vợ người đàn ông đã gần 30 tuổi. Cũng may ông trời thương cô, gả cô vào một gia đình tốt, bố mẹ chồng hết mực chăm lo, chồng thì quan tâm chăm sóc.

Sống mũi cay cay, cô mím môi cố nén nước mắt, tay để yên không dám động đậy, sợ rằng đưa tay lên lau nước mắt anh sẽ thấy được. Nhưng mọi buồn khổ cùng tủi thân tích tụ bao năm qua bỗng nhiên ào tới, từng giọt nước mắt trong suốt lăn rơi xuống.

Mạc Thiệu Khiêm đang chuyên chú bóp chân cho cô thì thấy mấy giọt nước rơi xuống chiếc yếm màu vàng, thấm đậm một mảng.

Anh hoảng hồn ngược lên, thấy cô đang mím môi cố nén tiếng khóc, cô gái nhỏ này sao lại khóc? Là do lực đạo của anh quá mạnh?

Anh vội vàng đưa tay định lau nước mắt cho cô, lại sức nhớ ra tay mình có dầu, vội kéo tay áo somi xuống, quệt quệt qua mắt cô.

Tay chân anh luống cuống làm đau mắt cô, nhưng cô lại không thấy tức giận, ngược lại còn thấy có chút hạnh phúc cùng chua xót.

Thật may vì cô đã gặp được anh, thật may vì anh là người tốt, luôn quan tâm chăm sóc cô, thật may vì nửa đời sau của cô sẽ có anh ở bên, thật may....

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Dĩ vợ

Anh nhìn cô mãi không ngừng khóc, lau mãi lau mãi nước mắt vẫn chảy ra, đã thế càng lau càng chảy nhiều.

Tổng Giám đốc Mạc nhất thời đau đầu, về khía cạnh kinh doanh giao tiếp quản lý anh là một người tài giỏi, nhưng về khoản dĩ vợ lại là hạng bét.

Anh cau mày nhìn cô khóc tới mức mắt mũi đỏ ửng, nấc liên tục, trái tim nhói lên từng hồi.

Hay giờ search Google cách dĩ vợ?

Tay chân anh cứng đờ, không biết phải dĩ thế nào, càng không biết phải dĩ ngọt ra sao. Nhất thời đau đầu, đành kéo cô vào lòng, tay vỗ vỗ lên lưng như dĩ trẻ con, dịu giọng nói: "Ngoan."

Cô vui mặt vào ngực anh, ngửi mùi bạc hà quen thuộc, bàn tay anh vỗ nhẹ lên lưng, cảm thấy vừa ấm áp vừa an toàn.

Vỗ được một lúc thì cô ngừng khóc, anh cúi xuống nhìn cô, đôi mắt to tròn hơi sưng lên, khóe mắt còn đọng nước long lanh, mũi đỏ lên như quả cà chua, hai má phúng phính hây hây hồng, cái môi chúm chím cứ một lúc lại chếp chếp miệng, tóc nâu mềm mại để xõa, cánh tay an phận đặt trong lòng anh, trông vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn.

Tâm tình Mạc Thiệu Khiêm tốt lên không ít, quên mất vừa nãy mình còn tức giận chuyện cô đi làm không chăm sóc tốt bản thân, quên mất vừa nãy vất vả nghĩ cách dĩ cô nín khóc, quên mất cả ngày làm việc mệt mỏi với đống tài liệu chất chồng, chỉ cần nhìn thấy cô ngủ ngon nằm trong lòng anh như một con mèo nhỏ, mọi mệt mỏi lo âu đều tan biến hết.

Anh vén mấy lọn tóc vương trên mặt cô, động tác dịu dàng mà cung chiều, khẽ đặt lên cánh môi hồng nhuận của cô một nụ hôn nhẹ.

"Ngủ ngon."

- ----

Hôm sau Giai Kỳ đi làm muộn, người nào đó đã lên tắt báo thức của cô, hại lúc cô ngủ dậy đã gần trưa rồi, vội vội vàng vàng thay quần áo.

Cô mở cửa bước vào quán, ngó lơ sự tồn tại của Mạc Từ Đồng, đi tới bên cạnh chủ quán cúi gập người.

"Xin lỗi chủ quán cháu đến muộn."

Chủ quán thấy vậy thì khoát tay: "Vào làm đi."

Cô dạ vâng rồi quay người định rời đi.

"Tiểu Kỳ Kỳ!"

Cô quay người lại, thấy Mạc Từ Đồng đeo trên mình khuôn mặt cực kì bất mãn vì bị ngó lơ, cô phì cười.

"Em tới đây làm gì?" cô đi tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đôi mắt hạnh chớp chớp.

"Chẳng lẽ không được đến làm khách?" Mạc Từ Đồng bất mãn.

"Được chứ! Lúc nào cũng hoan nghênh!" Giai Kỳ nheo mắt cười.

"Nhưng em không muốn làm khách nữa, em muốn làm việc ở đây!"

"Hả?" cô ngó người. Đường đường là con nhà quyền quý, không tới công ty làm việc lại chạy tới đây làm phục vụ?

Không đợi cô hiểu ra, Mạc Từ Đồng liền vẫy tay với chủ quán: "Chủ quán! Cháu muốn làm việc ở đây! Chú xếp cho cháu làm phục vụ nhé!"

Chủ quán mắt sáng rực, ra sức gật đầu: "Được được!"

Khỏe môi Giai Kỳ giật giật, đến cả chủ quán mà cũng bại dưới sắc đẹp!?

Chủ quán không để ý tới sắc mặt Giai Kỳ, vui mừng nghĩ: quán có Giai Kỳ đã phát đạt lắm rồi, giờ lại có thêm Mạc Từ Đồng thì sẽ càng phát đạt hơn. Trai xinh gái đẹp tổ hợp lại thì thành tiền chứ cái gì nữa?

Càng nghĩ càng vui mừng, chủ quán vội vàng đi vào thông báo cho nhân viên bên trong, ai nấy đều mắt chữ O mồm chữ A.

"Cái gì? Cậu giai kia sẽ làm ở đây?" Đường Nguyệt Đào hai mắt hình trái tim, không tin được vào tai mình.

"Thật sao? Chủ quán không lừa chúng ta chứ?" Hạ Như Ân chớp chớp mắt.

"Không không không! Cái này là chính cậu ấy đề nghị đấy!" chủ quán vội đích chính, khuôn mặt hớn ha hớn hở.

"Thật tốt quá!"

Mọi người bên trong vui mừng reo hò, Giai Kỳ bên ngoài thì nhìn chăm chăm Mạc Từ Đồng ngồi trước mặt.

Rốt cuộc là cái tên này bị làm sao vậy? Có phải hôm trước dầm mưa đến mức nước thấm vào trong rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sắc đẹp hai người

Giai Kỳ cứ ngỡ Mạc Từ Đồng chỉ cao hứng nói vậy, ai ngờ hôm sau thấy anh đang bung bánh tiếp khách, không khỏi ngạc nhiên.

"Chăm quá ta!" Giai Kỳ cười đến đáng yêu, không chỉ Mạc Từ Đồng ngây người, vị khách đang cầm menu cũng ngây người theo.

Đáng...đáng yêu quá!!!

Trong lòng hai người chỉ có một câu như vậy. Vị khách kia tắc lưỡi, không ngờ đi ăn bánh ngọt thôi mà cũng có người đẹp để ngắm.

- - -

Giai Kỳ đang cầm menu đưa cho khách, thấy cửa mở ra, không khỏi đưa mắt nhìn sang.

Ồ? Là Phương Dư Khả?

Theo cô biết, Phương Dư Khả là một người rất thích ăn diện, cực kì coi trọng vẻ bề ngoài, rất dễ tâm việc mọi người bàn tán tới mình, nhưng hôm nay lại chạy tới một quán nhỏ này, khuôn mặt mang theo vẻ mệt mỏi, trên thân váy có nếp nhăn, tóc không được chải mượt, đậm phần trang điểm cũng hơi hợt.

Cô vội xin lỗi khách rồi chạy tới, thấy cô bạn nhiều ngày không gặp lại tiêu tụy như vậy, không khỏi cảm thấy đau lòng.

"Tiểu Khả!" cô kéo tay lôi Phương Dư Khả vào trong phòng, kéo cô ngồi xuống ghế rồi rót một ly nước đưa tới.

"Giai Kỳ.." Phương Dư Khả không dám nhìn cô, có lời muốn nói nhưng lại không dám nói.

Giai Kỳ thấy vẻ thấy vậy liền cười: "Có chuyện gì sao? Cậu đừng ngại, cứ nói cho tớ nghe đi."

"Thật sao?" Phương Dư Khả ngược lên nhìn Giai Kỳ, đôi mắt tròn long lanh ngấn nước.

Giai Kỳ vui vẻ gật đầu: "Đều là chị em tốt với nhau cả."

Phương Dư Khả mặt đầy ý cười: "Đúng! Đúng! Đều là chị em tốt cả." nói rồi mặt mày liền ủ rũ, thở dài thườn thượt: "Haizz, Giai Kỳ à, thực ra công ty của ba tớ chỉ là một công ty nhỏ thôi, cả nhà tớ sống nhờ vào công ty cả, nhưng...nhưng công ty.."

Phương Dư Khả sứt sứt, đưa tay lau khóe mắt, dáng vẻ như chịu phải ảm ức, tội nghiệp vô cùng.

"Công ty làm sao?" Giai Kỳ nhíu mày.

"Cổ phần công ty ba tớ tụt dốc không phanh, cho người điều tra mới biết rằng do...là do...là do chồng cậu - Mạc Thiệu Khiêm gây ra."

"Cái gì?" Giai Kỳ há hốc mồm kinh ngạc.

"Tớ thực ra cũng không biết lí do vì sao..." nói rồi chụp lấy tay Giai Kỳ, nước mắt rơi lã chã: "Xin cậu, xin cậu Giai Kỳ, công ty đó là tâm huyết của ba tớ, cậu là vợ Mạc Thiệu Khiêm, cậu có thể nói vài lời không?"

"Cái này..." Giai Kỳ hơi do dự, chuyện làm ăn của Mạc Thiệu Khiêm đâu đến phiên cô nói xen vào.

"Xin cậu đấy! Mặc dù tớ làm nhiều điều có lỗi với cậu, nhưng dù sao chúng ta cũng là bạn bè thân thiết mấy năm nay, cậu đâu thể bỏ mặc làm ngơ."

Giai Kỳ im lặng nhìn Phương Dư Khả khóc đến nấc lên từng hồi. Ngày trước ở trường, cô bị tạt nước, bị mắng chửi thậm tệ, là Phương Dư Khả, Mạc Từ Đồng và Từ Hạo Hiên đứng ra nói giúp cô, từ trước tới nay cô chưa làm được gì để báo đáp bọn họ, chỉ bằng bây giờ về nhà năn nỉ Mạc Thiệu Khiêm một chút, vuốt lông anh ấy một chút, nhờ đâu lại vui vẻ đồng ý.

Giai Kỳ thăm thò dài, đưa tay còn lại vỗ lên đôi vai đang run rẩy của Phương Dư Khả: "Đừng lo, mình sẽ cố gắng nói giúp cho cậu."

Phương Dư Khả như bị điện giật, ngẩng phắt lên, khuôn mặt mang theo vẻ vui mừng nhìn Giai Kỳ: "Giai Kỳ, cảm...cảm ơn cậu."

Giai Kỳ cười: "Chị em với nhau cả, đừng khách sáo."

- ----

Mạc Thiệu Khiêm đang ngồi trên giường, laptop đặt trên chân, mười ngón tay không ngừng gõ phím, vẻ mặt chăm chú.

Giai Kỳ nằm cạnh anh, môi mím chặt, tựa hồ muốn nói nhưng lại không dám, thỉnh thoảng len lén đưa mắt nhìn anh.

Mái tóc đen mềm mại, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, sống mũi cao, mắt phượng, mày kiếm, cánh môi mỏng, một thân quần áo ở nhà màu xám tro, ngón tay thon dài khẽ lướt trên bàn phím tạo nên tiếng gõ "cách cách", do anh vừa tắm xong, trên người có một thứ mùi thơm nhẹ của sữa tắm hoa hồng cô mua, xen lẫn với hương vị đàn ông của anh khiến cô không kiềm được nuốt một ngụm nước miếng.

Như cảm nhận được ánh mắt của cô đang nhìn mình, anh dừng tay, đưa mắt nhìn xuống. Cô nhất thời lúng túng cụp mắt, cánh môi mím chặt, hai má ửng hồng như vừa làm chuyện xấu.

Khóe môi anh nhếch lên, cúi người xuống hôn nhẹ lên tóc cô, giọng nói trầm trầm: "Sao còn chưa ngủ?"

"Em.." cô đưa mắt nhìn anh rồi lại vội vàng cụp xuống, hai cái tai bỗng chốc đỏ ửng lên.

"Hửm?" anh nhíu mày, tiến sát gần cô.

"Em...em.." cô đỏ bừng mặt, tim đập chân run, nhích nhích người về phía sau.

"Hửm?" anh lại tiến gần hơn một chút, khuôn mặt đẹp như đao khắc gần trước mắt cô.

"Em...em...em.." đầu cô bốc khói, hỏi mỗi một vấn đề thôi mà!! Có cần phải dán sát mặt vào cô như thế không??"

"Hửm?" anh nhướng mày, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước chiếu thẳng vào cô, mi mắt anh khẽ rung rung.

"Em chỉ thấy...chỉ thấy.." cô nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, buột miệng: "..chỉ thấy..anh thật đẹp trai!"

Khóe môi anh nhướng lên, đôi mắt đẹp cong cong. Còn cô khi nói xong mới ý thức được, vội vàng bịt miệng chui tọt vào trong chăn.

Cô thế mà lại bị trúng mỷ nam kê!!! Đúng là sắc đẹp hại người!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bà xã, ngoan một chút

Mạc Thiệu Khiêm đầu thế tha cho cô vợ nhỏ, đưa tay kéo chăn ra, cô ở trong chăn sống chết giữ lại, ý cười nơi khóe mắt càng sâu, vứt laptop sang một bên, nhấc chân chui vào.

Giai Kỳ chỉ thấy sau lưng bỗng dưng lạnh lạnh, rồi đột nhiên một cổ mùi thơm nhẹ xông vào mũi, cánh tay vòng qua eo cô, kéo cô về phía sau.

Cô không phản ứng kịp, bị anh ôm chặt, hơi thở nóng ấm của anh phả vào cổ cô khiến cả người cô run rẩy, hai bàn tay khẽ siết cánh tay đang ôm eo mình của anh.

Anh siết tay càng chặt, môi áp xuống cổ cô, vừa hôn vừa dùng lưỡi khiêu khích.

"Hừ...um.." cô khẽ mím môi, cả người lại bắt đầu run lên.

Người nào đó đằng sau cười xấu xa, cánh tay không an phận chui vào trong váy ngủ của cô, xoa nắn thứ đáng yêu mềm mại sau lớp váy ngủ, môi lưỡi không ngừng khiêu khích trên cổ, thỉnh thoảng còn cắn nhẹ một cái.

Anh áp sát thân dưới vào người cô, bên dưới của anh nóng bỏng, không ngừng chọc vào cô, hai má và tai cô đỏ lên dữ dội, thân nhiệt bỗng chốc tăng cao.

Cánh tay anh trượt xuống, vuốt ve đường cong nơi eo cô rồi chui vào chiếc quần nhỏ màu hồng.

"A!..um..không được..." cô giật bản mình, vịn vẹo người. Cơ thể anh cũng vì tiếng kêu kiều mị và thân thể vịn vẹo của cô mà nóng lên.

Anh dùng tay còn lại bắt cô quay đầu ra sau, môi áp xuống cánh môi hồng nhuận của cô, lưỡi cạy mở hàm răng cô. Cánh tay bên dưới nào có an phận, nhét ngón tay vào bên trong, ra vào.

"Ừm..." cô bị môi anh chiếm cứ, chỉ có thể ừm ừm a a, vịn vịn vẹo vẹo.

Lúc sau anh rời môi cô, khóe miệng dâng lên, thì thầm vào tai cô, chất giọng khàn khàn cám dỗ.

"Bà xã, ngoan một chút."

- - -

Rốt cuộc thì sau một đêm hoan lạc, cô mệt là người liền ngủ mất, sáng hôm sau thức dậy thấy eo đau nhức, chỗ bên cạnh trống không. Thầm thở dài, còn chưa nói chuyện công ty của ba Phương Dư Khả với anh.

Cô kéo chăn bước xuống giường, chợt thấy một tờ giấy đặt trên bàn, đưa tay cầm lên đọc.

"Em yếu quá, ăn nhiều lên một chút, mới 3 lần đã không chịu nổi rồi."

Cô nhát thời đồ mặt, trước mắt liền tái hiện lại cảnh tối hôm qua. Cô thế mà lại ở dưới người anh, không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ kiều mị, cái tay còn không an phận luồn vào mái tóc đen của anh, đôi chân kẹp chặt eo nhỏ của anh, cơ thể tận hưởng những khoái cảm do anh mang tới.

"Bụp!" đầu cô bốc hỏa, hai cánh tay che mặt.

Xấu hổ chết đi được!

- - - - -

Giai Kỳ với khuôn mặt hơi đỏ bước vào quán, giờ vẫn còn sớm, trong quán chỉ có mấy người là chủ quán, đầu bếp và các nhân viên. Thế nhưng ai cũng nhìn cô không chớp mắt, khiến khuôn mặt của cô đã đỏ lại càng đỏ hơn, tránh né ánh mắt của mọi người, cô cúi đầu xuống, mím môi, bộ dạng e thẹn đáng yêu.

"Phập!" mũi tên của thần Cupid cắm thẳng tim mọi người, ai ai cũng nhìn cô không chớp mắt, tim đập thình thịch liên hồi.

"Chào buổi sáng." cô lên tiếng phá tan sự im lặng, giọng nói trong trẻo có vài phần non nớt vang lên.

"A! Chào buổi sáng." Đường Nguyệt Đào hoàn hồn đầu tiên, đáp lại.

"Chào buổi sáng." Lý Tuệ Lâm cười.

Mọi người hoàn hồn, chỉ riêng Mạc Từ Đồng mắt vẫn tròn xoe, miệng há hốc nhìn cô.

"Nhóc con! Đừng trưng cái khuôn mặt đói khát ấy ra dọa người nữa." anh đầu bếp vỗ vai Mạc Từ Đồng.

Mạc Từ Đồng giật bản mình, cười cười gãi đầu: "Hi hi hi hi, Tiểu Kỳ Kỳ chào buổi sáng."

Giai Kỳ cười đáp trả, điện thoại trong túi rung rung, cô kéo khóa túi rút điện thoại ra, là tin nhắn của Mạc Thiệu Khiêm.

"Tối nay anh đón em."

Môi Giai Kỳ nhướn lên, hồi âm lại.

"Dạ."

- - -

Cả một ngày bận rộn qua đi, Giai Kỳ khoác túi đi ra cửa, nhắn cho Mạc Thiệu Khiêm một tin nhắn rồi đứng đợi.

"Tiểu Kỳ Kỳ, sao chị chưa về?" Mạc Từ Đồng đi ra từ phía sau, thấy Giai Kỳ thì chớp chớp mắt hỏi.

"Chị đợi người tới đón." Giai Kỳ đôi mắt cong cong đáp lời.

Mạc Từ Đồng lại chớp mắt thêm mấy cái vẻ khó hiểu. Có người đón? Theo như anh biết thì gia đình cô không hề quan tâm tới cô, lại chẳng có họ hàng hay anh em ruột thịt nào, chẳng...chẳng lẽ cô có bạn trai rồi??

Mạc Từ Đồng tròn mắt nhìn cô, một thân quần áo hàng hiệu, khuôn mặt vui vẻ, trên người cũng không có vết thương.

Anh trầm ngâm nhìn cô hồi lâu, từ lúc gặp cô tới giờ, anh hoàn toàn quên mất chuyện phải hỏi thăm cô 6 năm qua đã sống ra sao, có thường bị bố mẹ mắng chửi không, có bị ai bắt nạt không, có lên trốn khóc một mình không. Anh hoàn toàn quên mất.

"Tiểu Kỳ Kỳ, là ai đón chị vậy?" Mạc Từ Đồng hơi nhíu mày, lại hỏi tiếp: "Là người yêu chị à?"

"Không phải." Giai Kỳ nheo nheo mắt cười, phủ định luôn. Trái tim Mạc Từ Đồng bấy giờ mới yên ổn một chút.

Ai ngờ chưa được một khắc sau, chất giọng ngọt mềm của cô lại vang lên.

"Là chồng chị."

"ĐỪNG!" sét đánh giữa trời quang, Mạc Từ Đồng suýt thì ngã lăn ra đất, ôm ngực, nấp nấp náy náy miệng mãi không thốt ra được câu gì.

"A! Anh ấy tới rồi! Kia kia!" Giai Kỳ chỉ tay về phía chiếc xe Bugatti Veyron màu đen bóng loáng vừa dừng lại ven đường.

Mạc Từ Đồng theo tay Giai Kỳ nhìn về phía chiếc xe, nhìn sao cũng thấy...chiếc xe này quen quen, không không không! Không phải quen quen, mà là rất quen!

Một dự cảm không lành đổ ập đến, cánh cửa xe bật mở, một người đàn ông cao tầm 1m8 bước xuống, giày da bóng loáng, khuôn mặt như đao khắc lạnh lùng, tay chỉnh lại áo vest, bước chân trầm ổn đi tới.

Cái xe hàng hiệu kia, cái khuôn mặt kia, cái khí thế bức người kia. Khóe môi Mạc Từ Đồng giật giật, đưa tay lên dụi mắt, nhìn về phía người đang đi tới gần mình, lại đưa tay lên dụi dụi mắt, lại nhìn. Lần này thì anh shock thật sự.

Ba má ơi!!! Ông trời ơi!!! Khéo ơi là khéo! Chồng của Tiểu Kỳ Kỳ lại là...anh họ mình!??

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nếu không chăm sóc cẩn thận thì vác xác về đây ăn

đòn!

Mạc Từ Đồng ngệt mặt ra nhìn Giai Kỳ chạy lại chỗ Mạc Thiệu Khiêm, mà cái ông anh họ nổi tiếng lạnh lùng, tránh phụ nữ như tránh tà kia lại đang cười dịu dàng, tay đưa lên xoa đầu Tiểu Kỳ Kỳ.

Khỏe môi anh giật giật, thế quái nào người anh thâm thương trộm nhớ 7 năm liền chọt biến thành chị đầu mình?

Lại nhìn hai người một nam một nữ đang vui vẻ nói chuyện với nhau kia, trái tim trùng xuống.

Giai Kỳ giờ mới nhớ rằng Mạc Từ Đồng vẫn đang đứng sau lưng mình, vội kéo tay Mạc Thiệu Khiêm, vừa cười vui vẻ vừa giới thiệu.

"Từ Đồng, đây là chồng chị, tên anh ấy là Mạc Thiệu Khiêm. Khiêm, đây là Mạc Từ Đồng, bạn em."

Hai từ "chồng chị" và "bạn em" giáng thẳng vào tim Mạc Từ Đồng, anh thấy ngực như bị ngàn mũi dao đâm trúng. Đi du học 6 năm để trở về để kế nghiệp công ty của ba mẹ, có công ăn việc làm ổn định để quang minh chính đại rước cô về nhà, nhưng cuối cùng mối quan hệ của hai người lại chỉ là bạn.

"Tới công ty làm giám đốc thì không đi, chạy tới đây làm gì?" Mạc Thiệu Khiêm liếc Mạc Từ Đồng, ánh mắt sắc như dao.

"Em..." Mạc Từ Đồng nghẹn giọng, chẳng lẽ lại nói rằng đến đây làm vì Tiểu Kỳ Kỳ? Anh cụp mắt xuống, nhất thời không nói được gì.

Giai Kỳ hết ngó người này rồi lại nhìn người kia, trên đỉnh đầu xuất hiện một dấu hỏi chấm to đùng.

"Hai người?" Giai Kỳ chớp chớp đôi mắt to tròn của mình.

"Đây là em họ anh, Mạc Từ Đồng." Mạc Thiệu Khiêm giới thiệu.

Giai Kỳ chớp mắt, hóa ra Mạc Từ Đồng là em họ Mạc Thiệu Khiêm, hẳn nào cùng họ.

"Tiểu Kỳ Kỳ, anh họ, em xin phép đi trước." Mạc Từ Đồng nói, đầu cũng không ngẩng lên, chất giọng trầm đục.

"Ừ." Mạc Thiệu Khiêm đáp lại về hờ hững.

"Mai gặp!" Giai Kỳ cười cười vẫy tay.

Mạc Từ Đồng quay người bước đi, ánh chiều tà màu đỏ cam chiếu xuống người anh, đầu không ngẩng lên, hai tay nhét túi quần, một mình bước đi trên con đường ngập ánh hoàng hôn, bóng lưng ấy lẻ loi cô đơn.

Tim Giai Kỳ chẳng hiểu sao khẽ thất lại, càng nhìn càng thấy không ổn, nãy còn cười chê cô mà, nãy hai người còn nói chuyện vui như thế, sao bây giờ lại cảm thấy Mạc Từ Đồng đang rất buồn, cả người như bị rút hết sức sống.

Cánh tay cô dơ lên, chân khẽ nhích.

"Đề Từ Đồng yên tĩnh." Mạc Thiệu Khiêm nắm lấy tay đang dơ lên của cô, giọng nói trầm trầm, cô ngược lên nhìn anh, khuôn mặt bình thường tới mức không thể bình thường hơn, nhưng đôi mắt kia của anh đã bán đứng tất cả, rõ ràng là không đành lòng.

- ----

"Giờ coi!? Đưa em tới gặp ông nội?" Giai Kỳ nhảy dựng lên, suýt thì đập đầu vào xe.

"Ừ." anh nhìn cô, đáp. Có gì mà phải kích động như vậy?

"Nhưng...nhưng...quần áo của em, tóc nữa, vớ lại...vớ lại em còn chưa chuẩn bị tinh thần...vớ cả..." Giai Kỳ ôm đầu, trong đôi mắt ánh lên vẻ hoảng loạn.

Mạc Thiệu Khiêm bên cạnh suýt thì phì cười thành tiếng, đi gặp ông nội thôi mà, có cần phải căng thẳng như vậy không?

"Không sao, đừng căng thẳng." anh trấn an.

Chiếc xe sang trọng lái vào biệt thự Mạc Trạch. Anh mở cửa giúp cô xuống xe, đợi cô trấn tĩnh một lúc mới bước vào.

Trên sofa, Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang đang ngồi bên tay phải, mắt cong cong hình lưỡi liềm. Ông nội Mạc Cửu Chương đang nhâm nhi chén trà ngồi bên tay trái.

"Ba mẹ, ông nội."

"Con chào ông nội, con chào ba mẹ." Giai Kỳ cúi gập người, hướng từng người chào hỏi.

"Con dâu ngoan, lại đây lại đây." Hà Dung Chi kéo Giai Kỳ ngồi xuống ghế, vẻ mặt như vớ được vàng, đôi mắt sáng rực.

"Con dâu, sao dạo này lại gầy như vậy?" Mạc Sùng Quang ngoảnh trái ngoảnh phải nhìn Giai Kỳ, rõ ràng con bé đã gầy đi mất một vòng rồi.

"Dạo này con đang đi làm." Giai Kỳ cười.

"Cái gì?" ông nội tức giận đặt bộp chén trà trên tay xuống bàn, quay sang nhìn Mạc Thiệu Khiêm đang đứng cô độc như người ngoài ở giữa phòng khách: "Tên nhóc chết tiệt này lại dám để cháu dâu của ta đi làm? Như thế còn ra cái thể thống gì nữa?"

"Ồ? Cái này...cái này là con nhất mực đòi đi, cho nên...cho nên..." Giai Kỳ thấy ông nội làm căng, mặc dù sợ và mờ hồ nhưng vẫn phải mở miệng bênh vực chồng.

"Cháu còn bênh vực nó?" ông nội đem vẻ mặt tức giận hướng về phía Giai Kỳ, cũng may lúc nhìn thấy bộ mặt đáng thương của cô thì đã hòa hoãn đi mấy phần.

Giai Kỳ sợ hãi không nói được gì, sát khí ông nội tỏa ra đáng sợ quá đi mất!!

Còn người nào đó bị coi là người ngoài, đến cả ngồi cũng không được, đầu đang đầy hắc tuyến. Con ruột cưới vợ liền biến thành không khí, con dâu cưới về thì biến thành vàng ngọc, đạo lý này chắc chỉ có gia đình anh áp dụng.

"Tiểu tử." ông nội nhấp một ngụm trà, giọng trầm khàn.

"Dạ."

"Dạ cái gì mà dạ!? Đã biết tội chưa?" ông nội tức giận đập bộp chén trà xuống bàn, ba mẹ tưởng qua được ai ngờ lại bị ông nhắc lại, Giai Kỳ thì len lén nhìn anh.

"Con biết tội."

"Biết tội? Tội gì?"

"Cho phép vợ đi làm, không chăm sóc vợ chu đáo." anh từ tốn nói.

"Ồ? Thế giờ phải làm sao?"

"Để vợ ở nhà chăm sóc cẩn thận."

"Không cần."

Anh nhún mày.

"Để nó ở đây, ông với ba mẹ sẽ chăm sóc nó."

Ba mẹ và Giai Kỳ tròn mắt, Mạc Thiệu Khiêm ngạc nhiên cũng không kém.

"Qua một tháng rồi đón nó về."

Mọi người trầm thờ phào, người nào đó cũng yên tâm.

"Còn nếu không chăm sóc cẩn thận." ông vẫn từ tốn nhâm nhi trà.

"Thì mày vác xác về đây ăn đòn!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hóa ra một người mơ thấy một người, là bởi vì tận đáy lòng cảm thấy người này xa thật xa...

Sau tiết mục thuyết giáo là ăn cơm, nói là ăn cơm, thực ra là ngồi nhìn nhau, đến cả đứa cũng không ai động tới. Mà thứ không khí im lặng quỷ dị này là do ông nội và Mạc Thiệu Khiêm bất đồng, không ai chịu nhường ai.

Ông nội muốn chăm cháu dâu một tháng, nhưng Mạc Thiệu Khiêm nhất quyết muốn đem vợ về nhà.

Đúng lúc tinh thần mọi người đang căng như dây đàn thì một tràng những tiếng kì lạ vang lên: "Ọc ọc ọc"

8 ánh mắt hướng về phía có tiếng động, Giai Kỳ đỏ mặt ôm bụng, đầu cúi thấp. Vừa đi làm về liền tới đây, ngồi chịu hàn khí và sát khí phóng ra từ Mạc Thiệu Khiêm và ông nội xong liền đến bàn ăn, nhưng mọi người ngồi nhìn, cô dù có đói cũng đành ngồi nhìn theo. Nhưng cái bụng không chịu được cảm dỗ của những đồ ăn thơm ngon trên bàn.

Hà Dung Chi mừng quýnh lên, vội vàng lên tiếng phá tan bầu không khí: "Nào nào mọi người mau cầm đũa ăn cơm đi."

"Haha lâu lắm mới cùng nhau quây quần ăn một bữa cơm, mọi người mau cầm đũa, mau cầm đũa." Mạc Sùng Quang cầm đũa cười cười, trên trán đã vã ra một đồng mồ hôi to như hạt đậu.

Sát khí của ông nội và hàn khí của Mạc Thiệu Khiêm đồng thời bắn về phía Mạc Sùng Quang, ông vội vàng gấp mấy miếng vào bát Giai Kỳ.

"Con dâu mau ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút."

"Đúng vậy đúng vậy, con mau ăn nhiều một chút." Hà Dung Chi cũng gấp mấy món ngon vào bát Giai Kỳ.

Giai Kỳ lên tiếng mời cả nhà rồi cầm đũa. Ông nội và Mạc Thiệu Khiêm thấy thế cũng cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi ở phòng khách uống trà, chẳng biết thế nào lại quay về chủ đề cũ.

"Ta muốn để cháu dâu ta ở đây một tháng thì có gì sai?"

"Vợ con con sẽ tự chăm sóc."

"Ta có ăn thịt được nó đâu mà lo."

Bla bla bla..

Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang lau mồ hôi trên trán nhìn một ông một cháu đang tranh cãi đến om sòm. Giai Kỳ ngồi bên cạnh khóc môi giật giật, một người lớn đầu một người lớn tuổi, tranh cãi sôi nổi thế này còn ra thế thống gì?

Hà Dung Chi liếc nhìn con dâu một cái rồi hắng giọng nói: "Hai người cãi nhau nhiều như thế làm gì? Tại sao không ai hỏi ý kiến Giai Kỳ?"

"Đúng đúng đúng! Tại sao chúng ta không hỏi ý kiến Giai Kỳ?" Mạc Sùng Quang phụ họa.

Giai Kỳ đang uống trà suýt nữa thì phun ra một ngụm lớn, thấy 8 ánh mắt đều hướng về phía mình, vội vàng nuốt miếng nước vào trong, cười cười nói: "Con thấy mọi người tranh cãi gay gắt như vậy, hay là con cứ ở lại một tháng."

Mắt ông nội lóe lên: "Được được! Con bé đã nói vậy rồi thì cứ vậy đi." ông nội gật đầu như gãi tai, nói xong còn không quên liếc mắt về phía Mạc Thiệu Khiêm, về mặt đắc thắng.

Giai Kỳ len lén ngước lên, thấy Mạc Thiệu Khiêm khóc môi giật giật đầu đầy hắc tuyến đang phóng ánh mắt lạnh băng về phía mình. Cô giật mình, vội vàng co người cup mắt.

"Nửa tháng."

"Hà?" mọi người ngó ra.

"Chỉ đồng ý cho vợ con ở đây nửa tháng." Mạc Thiệu Khiêm kiên quyết, về mặt rõ ràng hiện lên hai chữ "không thương lượng."

Ông nội thấy thế đành lắc lắc đầu bất đắc dĩ, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

Uống trà xong, hai người về phòng, nhân lúc Mạc Thiệu Khiêm đi tắm, Giai Kỳ len lén lôi điện thoại ra gửi đi một tin nhắn, ày, nhắn tin thôi cũng phải giấu giấu giếm giếm, tại sao ư? Chẳng phải tại ông chồng lạnh lùng có tính độc chiếm cao của cô sao? Hừ! Ghen với con trai đành, đến cả nhắn tin cho con gái cũng ghen!

- ----

Tại một căn hộ nhỏ ở vùng ngoại ô, trong căn phòng đóng kín rèm không có ánh sáng, đèn cũng không được bật lên, có một thanh niên nửa nằm nửa ngồi dựa vào giường, lon bĩa và chai rượu lăn lóc khắp nơi, lại nói về thanh niên kia, mái tóc mềm màu nâu khói bị vò rối rung, quần áo xộc xệch, đôi mắt lơ đãng không có tiêu cự toàn tia máu, hơi thở nồng nặc mùi rượu, khóc môi nhếch lên một nụ cười chua chát, khuôn mặt tuấn mĩ mang theo vẻ buồn phiền đau khổ khiến ai nhìn vào cũng thấy đau lòng.

"Ting" tiếng thông báo tin nhắn vang lên, anh cũng chẳng thèm để tâm.

"Ting" tiếng thông báo thứ hai vang lên, anh nhắm mắt lại, nhũu chặt mi tâm.

"Ting" tiếng thông báo thứ ba vang lên, anh hung hăng liếc mắt nhìn điện thoại. Đôi mắt ban nãy còn lơ đãng quạch, giờ đã lấy lại được tiêu cự, vồ lấy điện thoại, ngón tay run run mở khóa, trên màn hình hiện lên hai tin nhắn:

"Từ Đồng, lúc chiều thấy sắc mặt em không tốt, đã ăn cơm chưa?"

"Từ Đồng, nếu em ốm thì nghỉ sớm đi nhé."

"Đúng rồi, mai chị không đi làm đâu, sợ rằng sẽ không đi làm trong nửa tháng."

Trái tim anh khẽ thất lại, đôi mắt đẹp rung rung nhìn những dòng tin nhắn, cô coi anh là bạn, vẫn quan tâm chăm sóc như một đứa em trai, vẫn giọng điệu dịu dàng nhí nhảnh ấy.

Một giọt rồi hai giọt nước trong suốt rơi xuống màn hình, cánh tay anh khẽ nhấn phím.

"Tiểu Kỳ Kỳ, em ồ." "

"Tiểu Kỳ Kỳ, em cũng phải về nhà quán công ty của ba rồi, chắc không đi làm nữa đâu."

"Tiểu Kỳ Kỳ, em đói quá, em muốn ăn mì chị xào."

Gửi đi chưa đầy một phút liền có tin nhắn đáp trả.

"Bây giờ đi ăn tạm cái gì đi, tháng sau chị sẽ bù cho em, rồi dẫn em đi ăn lẩu cay, được không?"

Ngón tay run run, một tin nhắn được gửi đi. "Được."

Anh hạ điện thoại xuống, vực dậy gắng gượng bước đi, đôi chân xiêu vẹo bước vào bếp rồi mở tủ lạnh.

Không có gì cả.

Anh lại quay sang nhìn phía bếp, không có ai cả, không có Tiểu Kỳ Kỳ. Còn nhớ lúc đi học, mỗi lần anh ôm Tiểu Kỳ Kỳ liền theo anh về căn hộ này nấu cháo cho anh, thỉnh thoảng cũng qua nấu vài món rồi ăn cơm tại đây, lúc ấy hạnh phúc nhiều thế nào, bây giờ liền đau lòng nhiều thế ấy.

Mất nhìn một hồi, thờ dài, lúc quay đi chợt nghe thấy một giọng nói trong trẻo quen thuộc.

"Từ Đồng."

Anh tròn mắt, quay phắt lại phía sau.

Một cô gái mặc đồng phục trường đang đeo chiếc tạp dề đứng trước bàn bếp đang nhìn anh mỉm cười, đôi mắt to tròn long lanh, đôi má phúng phính hồng nhuận, mái tóc nâu bồng bềnh được buộc lên gọn gàng, môi mềm khẽ nhấp nháy: "Hôm nay em muốn ăn gì?"

Anh tròn mắt ngạc nhiên một lúc, vội đưa tay lên dụi mắt, lúc bỏ tay ra cũng là lúc thấy trong bếp không có ai cả.

Thất vọng, anh ngồi thụp xuống, tự cười nhạo bản thân mình, khóe mắt trượt ra một dòng nước trong, lạnh lẽo rơi xuống đất.

Yêu cô sâu đậm đến mức lúc nào cũng nhớ tới cô, làm việc gì cũng sẽ nghĩ đến cô, đến cả lúc đi ngủ cũng mơ tới cô, cứ tưởng đó là duyên, là định mệnh, hóa ra một người mơ thấy một người, là bởi vì tận đáy lòng cảm thấy người này xa thật xa...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tới phòng học ngắm Boss làm việc

Giai Kỳ ở nhà, ngoài ăn với ngủ ra thì còn đi mua sắm, ngoài mua sắm ra thì chỉ có đi chơi, được hai tuần, cô cảm thấy nhàm chán chết đi được. Mà Mạc Thiệu Khiêm lo chuyện công ty, một tuần chỉ qua được 1-2 lần, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không được nhìn thấy anh thường xuyên khiến cô rất khó chịu.

"Mẹ ~" cô dụi dụi vào lòng Hà Dung Chi.

"Sao thế?" Hà Dung Chi cúi xuống nhìn cô con dâu người như sợi bún ngã vào lòng bà làm nũng.

"Con muốn tới công ty Khiêm." cô rũ mặt nói, vẻ mặt đáng thương. Hà Dung Chi đương nhiên không chịu được sức tấn công mạnh mẽ của cô, liền gật đầu đồng ý.

Giai Kỳ vui vẻ chạy lên phòng, chọn một chiếc áo phông trắng và quần đùi, nhìn vào gương, ừm, cũng tạm được. Trang điểm qua loa xong liền xách túi ra ngoài. Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chi thấy bộ dạng cô vội vàng thì vừa cười vừa lắc đầu, ông nội đang đọc báo cũng phải ngước lại nhìn cô, cũng lắc đầu theo.

Cô vừa đến công ty, nhân viên lúc trước liền chạy ra tiếp đón nồng nhiệt, còn gọi điện cho Dương Nhất Hàn xuống.

"Chị đại!" Dương Nhất Hàn vừa thấy cô liền phi ra, hai mắt phát sáng nhìn cô.

Mái tóc nâu bồng bềnh được buộc lên gọn gàng, áo phông trắng có in hình gấu teddy phía trước, được sơ vin vào chiếc quần đùi rách, đi một đôi sandal dây chéo màu đen, đeo một chiếc túi vuông nhỏ có nơ, khuyên tai và kẹp tóc là hình trái anh đào, mắt to môi đỏ má phúng phính, vừa nhìn thấy anh liền cười.

Hức, mới mấy tuần không gặp, lực sát thương của chị đại đã tăng cao như vậy rồi!!

"Chị đại, Boss đang họp ở tầng 6, chị muốn gặp luôn hay là đợi?"

"Đợi."

"Vậy chị đi theo em." Dương Nhất Hàn nói rồi vui vẻ dẫn đường.

Cô nhân viên thấy hai người rời đi liền thở phào, nhờ đâu lỡ nói cái gì làm cô áy phật ý, kiểu gì chưa đến 5 phút sau cũng bị đá ra khỏi công ty.

Trên đường đi, bao nhiêu con mắt dòm ngó rồi bắt đầu xúm vào bàn tán.

"Này này! Đây là ai vậy?"

"Không biết, chắc là khách hàng hoặc nhà đầu tư."

"Nhìn đáng yêu quá, thật muốn nhào ra cắn một ngụm."

"Nhìn xem thư kí Dương đang đi cùng cô ấy kia, cười nói vui vẻ không khách sáo như vậy chắc không phải nhà đầu tư đâu."

"Hay là họ hàng của Boss..."

Bờ lớ bờ la xì xầm xì xồm...

Những đoạn đối thoại như vậy đều lọt hết vào tai Giai Kỳ, cô thầm thở dài, chắc mọi người lại nghĩ rằng cô là em gái hoặc cháu gái của Boss bọn họ chứ gì? Haizz, kể ra cũng đúng, dù sao thì Mạc Thiệu Khiêm năm nay 28 tuổi rồi, còn cô mới có 21 tuổi.

"Chị đại, chị đợi ở đây, lát sẽ có người đem trà và điểm tâm lên cho chị. Giờ em còn có việc, đi trước." Dương Nhất Hàn nói rồi đóng cửa phòng.

Cô ngồi một mình trong phòng, hết ngó trái rồi lại ngó phải, nhận ra rằng trong phòng chẳng có thứ gì có thể giết thời gian được. Suy nghĩ một lúc liền nảy ra một ý hay.

Tới phòng họp ngắm Boss làm việc!

Cô vui vẻ chạy đi hỏi nhân viên phòng họp của Boss rồi lại vui vẻ chạy lên tầng 6.

Đứng trước cửa phòng họp, cô suy nghĩ một lúc rồi hé mở cửa. Bên trong là toàn bộ các nhân viên cấp cao của công ty, ơ, hình như mọi người đang đồng loạt chảy mồ hôi thì phải, có người mặt còn xanh như tàu lá chuối, kì lạ.

Lại ngó về phía trên, Mạc Thiệu Khiêm với khuôn mặt lạnh tóa ra hàn khí chết người, hic, bảo sao trời hôm nay hơi lạnh. Anh đang xem tài liệu, mi tâm nhíu lại, hàn khí càng ngày càng tăng. Ôi ôi! Biết thế mặc ấm một chút.

"Hắt xì!" cô vội vàng bịt mũi, mừng cái thứ hàn khí chết tiệt này một cái. Cô chợt nhận ra có điều gì đó không ổn. Ngước mắt lên liền nhìn thấy tất cả mọi người đang đồng loạt hướng ánh mắt về phía mình, lại nhìn Mạc Thiệu Khiêm, mặt anh vẫn lạnh lùng không cảm xúc, khiến người ta không phân biệt được tâm trạng của anh lúc này là tốt hay xấu.

Khóe miệng anh giao động với biên độ nhỏ không thể nhận thấy được, nét mặt cũng hòa hoãn đi không ít, chân di chuyển, không nhanh không chậm bước về phía cô.

"Sao lại tới đây?" anh hỏi, kéo ống tay áo somi trắng bên trong ra lau mũi cho cô.

"Hum!" cô bị động tác của anh làm cho giật mình, lúng túng: "Em đến chơi."

Đám nhân viên cấp cao kia đồng loạt há hốc mồm, mắt tròn tròn nhìn đại Boss nhà mình đang dịu dàng lau mũi cho cô gái kia, ánh mắt cưng chiều, vẻ mặt si mê.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rồi đồng loạt dụi mắt, có người còn tháo cả kính xuống lau. Lại nhìn một lần nữa, khi đã xác định mình không nhìn lầm, mọi người ai cũng thẫn thốt lên một câu:

Ba má ơi đại Boss lạnh lùng cấm dục nhà chúng ta đang cười với một cô gái! Đã thế còn lộ ra vẻ mặt si tình "anh yêu em anh sẽ cưng chiều em cả đời"! Chuyện kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu này mà bán cho giới giải trí chắc chắn sẽ bùng nổ mà đứng top đầu lượt tìm kiếm!

Mọi người lại nhìn kĩ cô gái kia, mắt to, môi đỏ, tóc bồng bênh, cao tầm 1m5, cả người toát lên vẻ đáng yêu còn non nớt. Mọi người đã từng nghe đồn rằng đại Boss lấy vợ, nhưng có vẻ là hôn nhân không có tình yêu nên đám cưới cũng tổ chức sơ sài, vậy kia là ai? Vợ Boss? Hay tình nhân?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Béo một chút mới có sức để đêm làm việc

Khi mọi người chìm trong suy nghĩ của mình thì Boss đã dẫn cô gái kia đi mất, cuộc họp bị hủy. Ra khỏi phòng, ai cũng như vừa gặp ma, mặt mày nhăn nhó nhàu lại với nhau, tay không ngừng lau mồ hôi.

Boss vừa nãy...đúng là hù chết người mà!

Về phần Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm, cả hai đang vui vẻ vừa đi vừa nói chuyện với nhau, cứ kiểu như cả thế kỉ không gặp.

"Anh coi, ba mẹ và ông nội cho em ăn nhiều đồ bổ quá, tăng 2 cân luôn này." Giai Kỳ vừa đi vừa béo béo cái eo của mình, phùng miệng bắt mồm.

"Béo một chút cũng tốt."

"Em không thấy tốt chút nào, béo rất xấu!" cô phụng phịu

Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày, vòng tay qua eo kéo cô sát gần mình, cúi người nói với cô, giọng điệu còn có chút cưng chiều: "Béo một chút mới có sức để đêm làm việc."

Giai Kỳ đỏ mặt, Mạc Thiệu Khiêm cười xấu xa. Đám nhân viên đi qua há hốc mồm, chân cứng đờ không hoạt động được, tròn mắt tròn tròn.

Đây...bọn họ đang nhìn thấy cái gì?? Boss nhà họ đang cười?! Cười với một cô gái??! Cười đến dịu dàng như nước???! OMG!!!

Hai người Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ đi xa, đám nhân viên mới hoàn hồn.

"Óaaaaaaa!! Boss cười đẹp trai quá đi mất!!!"

"Trời ơi mau đánh tôi một cái, liệu có phải tôi nhìn nhầm rồi không?"

"Chỉ cần Boss cười với tôi một cái, bảo tôi nhảy xuống biển lửa rồi cũng chịu!!!"

"Đợt trước cô nhân viên kia nói không sai! Đúng là Boss đã cười!"

Đám nhân viên bàn luận đến điên đảo, vội vàng chạy đi nói với mọi người, chưa đầy 5 phút cả công ty đã bùng nổ.

Cửa phòng Tổng giám đốc được Mạc Thiệu Khiêm mở ra, nhìn vào bên trong, nụ cười trên môi Giai Kỳ chợt cứng đờ, Mạc Thiệu Khiêm nắm chặt tay cô rồi kéo cô vào phòng.

"O? Tiểu Kỳ cũng ở đây à?" Từ Hạo Hiên cười.

"Chào anh Từ." Giai Kỳ nở một nụ cười méo mó, cúi người chào.

"Tối đây làm gì?" Mạc Thiệu Khiêm khôi phục lại vẻ lạnh lùng của mình, liếc nhìn Từ Hạo Hiên đang ngồi trên sofa.

"Bàn luận về dự án hợp tác của hai công ty." Từ Hạo Hiên cười đến xán lạn, mắt vẫn không ngừng nhìn về Giai Kỳ phía sau Mạc Thiệu Khiêm.

"Cô ấy giờ là vợ tôi, bớt mơ tưởng." Mạc Thiệu Khiêm khẳng định, ngồi xuống ghế rồi kéo Giai Kỳ ngồi lên đùi mình.

"Tớ biết." Từ Hạo Hiên cười khỏ, nhìn Giai Kỳ vẻ mặt lúng túng ở trong lòng Mạc Thiệu Khiêm.

Nói xong, cả ba người đều im lặng, bầu không khí trở nên quỷ dị. Giai Kỳ vội vàng đứng lên: "Em...em đi ra ngoài một chút!" Nói rồi chạy thẳng ra ngoài.

"Nói đi, dự án gì?" Mạc Thiệu Khiêm gác tay lên ghế, hỏi.

Từ Hạo Hiên cười, đưa ra một tập tài liệu: "Dự án công trình cạnh hồ..."

Giai Kỳ đi thẳng vào phòng vệ sinh, liên tục vã nước lên mặt. Giai Kỳ, Giai Kỳ, mày phải tỉnh táo! Tỉnh táo lên! Tại sao mỗi lần mày gặp Từ Hạo Hiên mày đều trở nên yếu đuối như thế? Giờ mày là vợ của Mạc Thiệu Khiêm, không được mơ tưởng tới người đàn ông nào khác ngoài anh ấy!

Cô nhìn vào chính mình trong gương, nước trượt theo má rơi xuống bồn đá hoa. Cô rũ mắt, lấy tay lau mặt.

Giai Kỳ chỉnh lại tóc định đi ra bên ngoài thì máy giọng nói truyền vào tai, cô vội vàng lánh vào một buồng vệ sinh.

"Này này! Hình như có người nhìn thấy Boss chúng ta cười với một cô gái, không chỉ có hôm nay, mà còn cả đợt trước nữa."

"Thật sao? Boss chúng ta không phải là nổi tiếng cấm dục, tránh phụ nữ như tránh tà sao?"

"Làm sao tôi biết được? Mà nghe tiếp tân nói rằng đó là vợ của Boss!"

"Á! Cô gái mặt như búp bê đấy á? Có lắm không vậy?"

"Không lắm đâu! Này tôi có hỏi qua thư kí Dương, anh ta nói đúng là như vậy."

"Thật á? Từ trên xuống dưới mang đậm chất trẻ con non nớt như thế mà cũng đòi làm vợ Boss?"

"Nghe nói hôn nhân không có tình yêu, Boss căn bản không yêu cô ta, chắc là do bố mẹ lấy về nên Boss phải tuân theo thôi. Mà cô xem, có biết bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp lại gần Boss đều gạt ra hết, làm sao lại thích một con nhóc?"

"Cũng phải..."

Đám nhân viên tiếp tục bàn tán, còn Giai Kỳ phía trong đã không nghe vào tai được cái gì nữa rồi.

Đúng như mọi người nói, hôn nhân của cô không có tình yêu, Mạc Thiệu Khiêm lấy cô là do cha mẹ sắp xếp, cô không xinh đẹp, đã thế khuôn mặt lại rất non nớt trẻ con, trái ngược hoàn toàn với Mạc Thiệu Khiêm tuấn tú tài giỏi.

Ngày xưa lúc quen Từ Hạo Hiên cô cũng vì những lời nói như vậy mà nghĩ rằng mình không xứng với anh, chia tay anh để rồi bây giờ mỗi lần nhìn thấy anh tim đều đau như cắt. Cô đã bỏ lỡ một người đàn ông tốt với mình rồi, lần này cô nhất định không bỏ lỡ nữa.

Dù có thế nào cũng sẽ giữ thật chặt!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Uớt hết rồi

Cô nhấn cho Mạc Thiệu Khiêm một cái tin rồi leo lên xe đi về. Ừm. Nếu muốn thay đổi bản thân thì phải kiếm người giúp đỡ mới được.

Vừa xuống xe cô đã chạy ào vào trong nhà, lao vào lòng Hà Dung Chi.

"Mẹ oiiiiiii!"

Ba người đang ngồi trong phòng khách nhất thời giật mình.

"Sao vậy?" Hà Dung Chi cúi xuống nhìn cô con dâu đang tỏ ra đáng thương, khuôn mặt bà dờ khóc dờ cười.

"Lần sau đừng chạy như vậy. Nguy hiểm lắm đấy! Nhỡ ngã thì sao?" Mạc Sùng Quang ngồi một bên nhắc nhở.

"Dạ con biết rồi." cô nhoen miệng cười rồi gật đầu.

Mạc Sùng Quang hài lòng vì thấy con dâu ngoan như vậy, cảm chén trà lên nhấp một ngụm.

"Mẹ, chuyện này chỉ có mẹ mới giúp được con thôi." Giai Kỳ nắm chặt tay Hà Dung Chi.

"Hà?" Bà còn chưa kịp hiểu gì đã bị cô lôi lên lầu, bên dưới 4 ánh mắt ngược lên tò mò.

Giai Kỳ đóng kín cửa, kéo rèm, ngo qua ngo lại trong phòng, không thấy có gì khả nghi mới an tâm.

"Có chuyện gì mà phải bí mật như vậy?" Hà Dung Chi cười hỏi cô.

"Chuyện là vậy..."

Cô bắt đầu kể, nói rõ với bà cô muốn làm gì. Hà Dung Chi gật gù đầu, vui vẻ thay quần áo rồi lôi cô ra ngoài, 4 ánh mắt lại nhìn theo chẳng hiểu mô tê gì.

- ----

Tuần cuối cùng ở biệt thự Mạc Trạch, buổi tối hôm Mạc Thiệu Khiêm tới, Giai Kỳ và Hà Dung Chi đã tiến hành gần hết, cả Mạc Sùng Quang và ông nội cũng tham gia.

Chiếc xe Bugatti Veyron màu đen bóng loáng lái vào biệt thự, cửa xe bật mở, bước xuống là một thân hình cao 1m8, mái tóc đen bay bay, khuôn mặt đẹp như điêu khắc lạnh lùng, anh chỉnh lại cổ áo rồi đi vào bên trong.

"Tiểu Khiêm đây à? Mau vào ngồi đi con." Mạc Sùng Quang nói, mặt mày vui vẻ như trúng thưởng.

Anh nhìn quanh một lát, liền hỏi: "Vợ con đâu?"

Hà Dung Chi cười nói: "Tiểu Kỳ hôm nay mệt, lên phòng nghỉ trước rồi."

"Đề con lên xem cô ấy thế nào." Mạc Thiệu Khiêm nói rồi sải bước đi lên cầu thang.

6 con mắt nhìn theo anh, nụ cười trên môi Hà Dung Chi càng sâu, Mạc Sùng Quang vui vẻ uống trà, ông nội sau tờ báo cũng khẽ nhếch môi, đôi mắt già nua mang theo ý cười.

"Két" cửa phòng được mở ra, bên trong phòng tắt điện, rèm được kéo kỹ, không lọt một chút ánh trăng, Mạc Thiệu Khiêm nhũn mày, Giai Kỳ rất sợ bóng tối, đi ngủ luôn luôn để đèn, sao hôm nay lại để phòng tối như này?

Anh đưa tay bật công tắc điện, cả phòng lập tức sáng choang, đôi mắt anh chợt mở to.

Căn phòng được rải rất nhiều cánh hoa hồng, còn có mùi thơm của hương hoa để phòng, trên chiếc giường king size có một người đang nằm dưới chăn không ngừng ngo nguẩy.

"Cạnh!" cánh cửa phía sau anh liền được khóa lại. Anh nhìn cửa, đỡ trán, ba mẹ muốn có cháu bông đến thế sao? Dù sao cũng không nên phụ người có lòng. Khóe môi anh nhếch lên một nụ cười xấu xa, không nhanh không chậm đi tới bên giường. Cúi người xuống kéo chăn ra.

Anh tròn mắt, yết hầu lên xuống mấy lần, ánh mắt rơi xuống người đang nằm trên giường.

Mái tóc nâu thả xõa, tay và chân đều được buộc bằng vải đỏ, miệng cũng bị buộc lại, cô mặc bộ đồ ngủ cosplay miêu nữ màu đen (search Google để biết rõ hơn), trước ngực có mặt mèo, để hở ra bên trong bầu ngực đầy đặn, quần lót được buộc lại, chỉ cần đưa tay kéo dây bên hông là tất cả sẽ lộ ra hết, bộ đồ kèm vòng cổ và tai mèo, trông vừa đáng yêu vừa sexy. Đôi mắt cô long lanh ngân ngấn nước, hơi thở không đều đặn khiến ngực phập phồng, cả người đỏ lên, không ngừng ngo nguẩy, đây là dấu hiệu của việc trúng thuốc.

Mạc Thiệu Khiêm nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay tháo chiếc dây che miệng của cô, lập tức hơi thở dồn dập ấm nóng của cô phả vào tay anh, cánh môi mềm mấp máy.

"Em muốn...cho em."

Anh khựng lại nhìn cô một lúc, càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng nhìn càng không thể rời mắt. Anh khẽ cười, tháo nốt dây ở chân và tay cô, khẽ nói nhỏ bên tai cô.

"Ừ. Cho em."

Cô đưa tay vòng qua cổ kéo anh xuống gần mình, cơ thể anh áp sát vào cô, cô khó chịu cự quậy dưới người anh, đôi mắt long lanh gợi tình.

Ngón tay mềm mại nhỏ nhắn của cô lướt nhẹ qua gáy anh, nghịch ngợm cào cào, anh nhìn cô gái dưới thân, cảm thấy người bị trúng thuốc là anh chứ không phải cô.

Cô thấy anh chần chừ, khó chịu trong người muốn bùng phát, kéo anh xuống điên cuồng cắn mút môi anh, mùi thơm bạc hà thoang thoang của anh vờn

quanh mũi cô, hơi thở của anh khiến trong lòng cô ngứa ngáy.

Cánh tay không yên phận của anh lần xuống phía dưới, chạm vào quần lót cô.

"Uớt hết rồi." anh khẽ nói, cô đỏ mặt cắn anh một phát. Anh lại cười, ngón tay di chuyển ngoài quần lót.

"Um...a.." cô không kiềm được rên rỉ một tiếng, tiếng rên kiều mị của cô liền bị môi anh nuốt hết.

Bên ngoài cửa, Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang dán tai vào cửa, ông nội cũng đứng bên cạnh đồng tai lên nghe.

"Cho nó uống thuốc thế này có được không? Cái này làm gì có trong kế hoạch đâu?" Mạc Sùng Quang quay sang nhìn Hà Dung Chi.

"Tôi chỉ cho một liều nhỏ thôi, đảm bảo những chuyện tối nay sáng hôm sau con dâu chúng ta vẫn nhớ như in." Hà Dung Chi cười.

"Hãy, như thế có vẻ không hay, nhờ Tiểu Kỳ trách chúng ta thì sao?"

"Không đâu. Ông muốn có cháu bồng thì nghe tôi."

Hai người ngoài cửa tranh cãi nhưng vẫn đồng tai lên nghe. Ông nội đứng bên cạnh cười thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hai người này diễn cũng quá giỏi rồi!

"Um" Giai Kỳ nằm trên chiếc giường King-size khổ cự quây, chợt nhận thấy có thứ gì đó không ổn.

Toàn thân đau nhức, phần eo mỏi nhừ, ngược mắt nhìn người đàn ông dung nhan họa thủy nằm ngủ bên cạnh.

Mất phương mảy kiếm, mũi cao môi mỏng, tóc đen mềm, làn da màu lúa mạch, chiếc chấn đập ngang hông, vùng eo nhỏ rắn chắc như ẩn như hiện, cơ bụng 6 múi, xương quai xanh... Không đúng không đúng! Đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là cái tên này ăn no xong ngủ ngon lành, trong khi đó cô vừa tổn thất về thể xác lẫn tinh thần! Không công bằng!

"Ngủ ngon quá ha!" cô bĩu môi, đưa tay béo béo má anh.

Cùng lúc ấy đôi mắt phượng kia mờ trừng nhìn cô, cô giật mình, vội vàng thu tay về, ấp úng: "Buổi, buổi sáng tốt lành!"

Khuôn mặt anh vừa ngủ dậy với đầu tóc lộn xộn không những không xấu, mà còn quyến rũ đến lạ thường.

Anh nhìn cô, nhướn môi: "Buổi sáng tốt lành."

- ----

Giai Kỳ vác bộ mặt đưa đám xuống dưới nhà, cơ thể mỏi nhừ, bên dưới vẫn còn đau nên cô chỉ đành bám tay anh đi xuống.

"Ai nha! Tiểu Khiêm à, con biến vợ con thành cái gì thế này, phải có mức độ với chừng mực chứ!" Hà Dung Chi vội đặt tách trà xuống, đi đến đỡ con dâu, không quên trách mắng con trai.

Giai Kỳ mím môi, trong đầu như một cuốn phim, tua lại hết tất cả cảnh hôm qua, về mặt giọng nói cô đều nhớ như in! Hức! Quên luôn có phải đỡ xấu hổ hơn không?

Thấy vậy, Mạc Sùng Quang cũng lao ra đỡ một bên tay Giai Kỳ, đùn đẩy thẳng con trai ruột ra ngoài rìa: "Nhìn con bé kia kìa, trời ạ, chắc hôm qua mệt lắm hả con, mau qua đây ngồi."

Ông nội ngược lên lườm Mạc Thiệu Khiêm, vẻ mặt viết mấy chữ rõ ràng "Động đến cháu dâu ta sẽ chết không toàn thây!"

"Con không sao." Giai Kỳ vội nói, vẻ mặt mặc dù thoát nhìn tương vui vẻ, nhưng đầu lông mày đã nhíu chặt lại với nhau khiến mọi người không khỏi xót xa.

Sau một hồi ân cần hỏi han, ăn uống xong, Giai Kỳ với Mạc Thiệu Khiêm lên xe về nhà. Cô dựa người vào ghế, cẩn thận cài dây an toàn rồi quay sang nhìn anh, có một chuyện cô vẫn chưa nói với anh.

Như nhìn thấy vẻ khó nói của cô, anh nhướn mày hỏi: "Có chuyện gì?"

Cô ậm ờ một lúc, không biết phải nói thế nào cho phải.

"Về chuyện công ty của ba Tiểu Khả..."

Cô chưa nói hết liền bị anh cắt ngang: "Cô ta tới nhờ vả em?"

"Đúng vậy, anh có thể..." cô mím môi, len lén nhìn về mặt anh, cứ ngỡ anh sẽ đồng ý, nhưng không, anh lại nhíu mày: "Không thể!"

"À.." cô thất vọng quay đầu nhìn ra cửa sổ.

"Em có biết vì sao em bị ngã ở trung tâm mua sắm không? Có biết tại sao đang yên đang lành em lại trúng thuốc không?" anh hỏi, khuôn mặt lạnh lùng.

"Sao cơ?" cô chớp chớp mắt, chuyện ngã có thể do cô bất cẩn, nhưng còn chuyện trúng thuốc? Quả thực cô chưa từng dò xét xem ai là hung thủ.

"Là Phương Dư Khả."

"Hà?" cô tròn mắt.

"Là Phương Dư Khả làm." anh từ tốn nhắc lại lần nữa.

"Sao cô ấy phải làm vậy?" cô nhíu mày khó hiểu.

"Em thật sự không nhìn ra?"

"Nhìn ra cái gì?" cô lại cau mày.

Anh liếc nhìn cô một cái rồi nói: "Cô ta muốn quyến rũ anh, cô ta muốn đẩy em ra khỏi anh."

Cô chấn động, im lặng một lúc, lắc đầu một cái, lại cười nói: "Em không tin, cô ấy là bạn thân của em, cô ấy rất tốt với em."

"Tốt với em?" anh nhướn mày. "Lúc em quen Từ Hạo Hiên, cô ta là người ở đằng sau nói xấu nhằm chia cắt em và anh ta. Và bây giờ cũng vậy. Cô ta hoàn toàn không tốt như em tưởng đâu."

Cô cắn cánh môi, lông mày nhíu chặt lại, cô ấy chia cắt cô và Từ Hạo Hiên? Cô ấy muốn chia cắt cô và Mạc Thiệu Khiêm? Không! Cô ấy là bạn tốt nhất của cô, cô ấy sẽ không làm như vậy.

Một tập tài liệu được để vào cánh tay đang bầu chặt gấu áo của cô.

"Xem đi." anh nói rồi thu tay về, vẻ mặt nghiêm túc, không có một phần của dấu hiệu đang đùa.

Cô cầm tập tài liệu rồi mở ra, chi tiết về những lời nói và hành động chèn ép của mọi người với cô hồi còn đi học, về việc Phương Dư Khả quyến rũ Từ Hạo Hiên, về hai sự việc xảy ra gần đây nhất, ngoài tài liệu còn có ảnh, chứng cứ cụ thể rõ ràng rành, cô chẳng thể nào chối được nữa.

Sắc mặt cô trắng bệch, tay cầm tài liệu run run, mấy tấm ảnh trên tay rơi xuống, mắt hạnh mờ nước.

Người cô yêu nhất vì cô ta mà phải chia lìa, gia đình cô thương nhất suýt bị cô ta phá tan. Cô ta là ai? Cô ta là Phương Dư Khả, là bạn của cô. Nhưng cô ta đã làm gì? Cô đối xử tốt với cô ta, luôn coi cô ta là chị em tốt, nhưng cô ta lại không coi như vậy, cô ta năm lần bảy lượt muốn phá hoại của sống của cô, giành những thứ cô yêu quý và trân trọng nhất đi.

Mạc Thiệu Khiêm nói đúng, cô ta thật sự không tốt như cô nghĩ, chia cắt cô và Từ Hạo Hiên không đủ, đến cả cô và Mạc Thiệu Khiêm cô ta cũng muốn chia cắt.

Rốt cuộc cô ta đã làm bao nhiêu việc xấu sau lưng cô? Rốt cuộc cô ta coi cô là gì?

- ----

"Khiêm, em muốn tới nhà Phương Dư Khả."

"Được, anh đi cùng em." Mạc Thiệu Khiêm đặt quyển sách xuống, đang chuẩn bị đứng dậy thì cô nói: "Em muốn tự giải quyết."

Anh nhìn cô một lúc rồi khẽ cười, mở ngăn tủ ra rồi đưa cho cô một tập tài liệu.

"Cầm lấy, cái này sẽ giúp ích cho em."

Giai Kỳ đón lấy tập tài liệu rồi mở ra xem.

"Đây...đây là?" cô ngạc nhiên nhìn anh.

"Anh định giao nộp cho cảnh sát, nhưng giờ thì phải nhờ em rồi." anh cười, kéo cô ngồi xuống đùi mình: "Em không cần phải sợ ai hết, em cứ thoải mái phách lối, thoải mái quậy phá, ai dám động đến em, anh sẽ rút gân người đó."

Cô đỏ mặt, hóa ra đây là cảm giác có chỗ dựa, hóa ra cảm giác có người ở phía sau bảo vệ mình lại hạnh phúc như vậy.

Một dòng ấm nóng tràn vào tim, cô khẽ nhoeo miệng cười rạng rỡ.

- - -

Chiếc xe Rolls Royce màu đen bóng loáng chạy vào biệt thự họ Phương, Dương Nhất Hàn mở cửa xe, từ bên trong bước ra một cô gái xinh đẹp, mái tóc nâu bồng bềnh thả xõa, mặc bộ đầm màu hồng pastel, chân váy xòe, bên eo trái có một chiếc nơ xinh xắn, cô cầm tập tài liệu đi vào, theo sau là 4 vệ sĩ áo đen và 1 thư kí.

Phương Dư Khả và Phương Bằng Khải đang ngồi trên ghế uống trà, thấy vị khách không mời mà đến, trong lòng chán ghét, nhưng mà đã nhờ vả người ta rồi nên đành ra nghênh tiếp.

Phương Dư Khả vui vẻ ra mặt, vội vàng chạy tới nắm tay cô, giọng ngọt như bôi mật, ngoài ra còn xen vào vài ý nịnh bợ: "Giai Kỳ! Sao hôm nay lại tới đây vậy? Mau vào đây ngồi."

Bố Phương Dư Khả - Phương Bằng Khải cũng vội vàng đứng lên: "Tiểu Kỳ đây à? Vào đây ngồi đi cháu."

Ngó lơ sự nhiệt tình của hai người, cô khẽ nhếch môi, đám người này diễn cũng quá giỏi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Muốn động đến chị đại nhà tôi? Không có cửa đâu!

"Chào bác Phương." Giai Kỳ cười đến xán lạn.

"Mau ngồi mau ngồi." Phương Bằng Khải vội vàng rót nước.

Giai Kỳ cùng Phương Dư Khả ngồi xuống chiếc ghế đối diện, cô từ tốn nhấp nhai trà, không có ý định sẽ nói mục đích hôm nay đến.

Hai bố con họ Phương nhìn nhau, cuối cùng thì Phương Dư Khả vẫn là người lên tiếng trước.

"Giai Kỳ, chuyện lần trước tớ nhờ cậu.."

"Ồ? Chuyện đó hả?" Giai Kỳ nhướn mày, đặt tách trà xuống bàn.

"Cậu có thuyết phục được Khiêm không? Anh ấy có đồng ý giúp không?" Phương Dư Khả kích động nắm lấy tay Giai Kỳ.

Cô nhúm mày, hất tay Phương Dư Khả ra, trừng mắt: "Tên chồng tớ không phải cậu muốn gọi là gọi được!"

Phương Dư Khả trở mặt ngạc nhiên, Phương Bằng Khải cũng ngạc nhiên không kém.

"Đây." cô đặt tập tài liệu lên trên bàn rồi đẩy về phía Phương Bằng Khải.

Ông nhúm mày nhìn tập tài liệu, phân vân nửa phút, cuối cùng vẫn mở ra xem.

"Đây..!!!" ông kích động đứng dậy.

"Thế nào?" Giai Kỳ nhoeo miệng cười, đôi mắt to tròn long lanh nheo lại thành mảnh trăng non.

"Cô...cô muốn làm gì?" Phương Bằng Khải ôm ngực, khuôn mặt nhăn nhúm, tập tài liệu rơi xuống đất.

"Ba!!" Phương Dư Khả vội lao tới đỡ, diu ông ngồi xuống ghế rồi nhặt tập tài liệu lên.

"Đây..đây là??" lần này đến lượt Phương Dư Khả tròn mắt, run run nhìn Giai Kỳ: "Cô....cô muốn làm gì?"

Giai Kỳ này giờ vẫn ngồi im lặng thưởng trà, đến lúc được nhắc tới mới cười lạnh một tiếng. Cô đặt tách trà xuống bàn, từ tốn đứng dậy: "Tôi muốn làm gì? Chắc hẳn cô biết rõ chứ nhỉ?"

"Cô, một mặt thì muốn làm bạn tôi, mặt khác lại đứng đằng sau chia rẽ tôi và người tôi yêu, không những thế, cô còn muốn phá hủy gia đình tôi, phá hủy hạnh phúc duy nhất của tôi. Tôi coi cô là bạn, nhưng cô coi tôi là gì? Uống công tôi coi cô là chị em tốt, nhưng không sao. Cô muốn phá hủy gia đình tôi, thì tôi sẽ phá hủy gia đình cô!"

Cô cảm phần nhìn hai cha con mặt đang tái xanh ngồi trên ghế, đi tới lấy lại tập tài liệu: "Chuyện công ty cô buôn bán trang sức đá quý giả này tôi sẽ nộp lên cảnh sát, rất nhanh thôi công ty này sẽ bị đẩy đến bờ sụp đổ."

Cô cầm tập tài liệu, quay gót định đi thì một tiếng hét xé trời vang lên.

"CON ĐI! MÀY ĐỪNG LẠI!" Phương Dư Khả trợn mắt hung tợn, chiếc cốc trên tay bay thẳng tới Giai Kỳ.

Cô mặt không đổi sắc. Dương Nhất Hàn vẫn đứng im nãy giờ đột nhiên lao đến, cánh tay nhanh nhẹn bắt lấy cái cốc, anh nở một nụ cười tươi làm người ta lạnh sống lưng: "Muốn động đến chị đại nhà tôi? Không có cửa đâu!"

Nói rồi anh ném chiếc cốc thủy tinh trên tay xuống đất, tiếng "Choang!" vang lên chói tai, hai cha con họ Phương mặt tái xanh.

"Chị đại, chúng ta đi." Dương Nhất Hàn quay sang Giai Kỳ, lịch sự đưa tay ra mời.

"Được." Giai Kỳ nheo mắt cười.

Trong xe.

"Óa giờ ờiiii!!! Chị đại nhà chúng ta ngẫu quá ngẫu quá!!!" Dương Nhất Hàn vẽ mặt kích động.

Giai Kỳ day day huyết thái dương, tên vừa này và tên này là cùng một người à? Có nhầm không vậy??

"Thật không ngờ thân thủ của anh lại nhanh như vậy."

"Là vì tôi lúc trước có tập võ. Mà chị đại cũng hay thật, cô ta ném đồ tới mà mặt chị vẫn không đổi sắc."

"Haha." Giai Kỳ cười trừ, có nên nói với anh ta rằng lúc này mình sợ đến mức không động đậy nổi không?

"Áy, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Tôi trung tâm mua sắm, tôi muốn thay đổi bản thân."

Dương Nhất Hàn gật đầu, chiếc xe Rolls Royce rẽ về hướng trung tâm thành phố.

- - -

"Này! Cô gái kia nhìn đáng yêu quá đi mất!"

"Thật không ngờ cô ấy mặc bộ đó lên lại nhìn đẹp như vậy."

"Tôi còn nghĩ rằng cô ấy chỉ hợp với những bộ đồ búp bê thôi chứ!"

Xi xà xì xô..

Giai Kỳ mặc bộ váy xòe dài tay vai ngang màu đỏ, chân đi boots cao tới đùi màu đen. Cô đang nghiêng đầu nhìn mình trước gương, xoay qua xoay lại mấy vòng rồi quay lại Dương Nhất Hàn xin ý kiến. Thả dửng quay lại còn hơn, vừa quay lại đã thấy Dương Nhất Hàn với đôi mắt tròn to tới mức có thể rơi xuống đất, mồ hôi hốc tới mức có thể nhét hai quả trứng gà vào, anh và đám vệ sĩ đằng sau cứ bất chấp thể diện và vào nhiều ánh mắt để nhìn cô.

Cô đỡ trán, hết cách: "Này."

"Áy! Chị đại!" Dương Nhất Hàn vội ngậm mồm, 4 vệ sĩ đằng sau cũng chính đồn lại.

"Có đẹp không?" cô cười hỏi.

"Đẹp đẹp đẹp!!!" cả 5 đồng thời dơ ngón cái, liên tục gật đầu.

"Chị đại của chúng ta thật xinh đẹp!" một vệ sĩ da trắng tên Hạ Mộc lên tiếng, đôi mắt sau lớp kính đen đã hiện lên hình trái tim.

"Còn phải nói à?" một vệ sĩ tên Kính Minh lờm Hạ Mộc, chất giọng trầm rất dễ nghe.

"Chị đại chúng ta là đẹp nhất!" vệ sĩ thứ 3 tên Trình Thiên bật ngón cái, mặc dù chiếc kính đen che gần hết gương mặt nhưng cũng không khó để nhận ra đây là một người có khuôn mặt rất ưu nhìn.

Vệ sĩ cuối cùng có thân hình vạm vỡ, cơ bắp săn chắc tên là Hiếu Chính, nhìn có vẻ lạnh lùng, anh đang gật đầu tán đồng.

Đây là 4 người thân cận ở bên Mạc Thiệu Khiêm lâu năm, chính là những người đột trước được cô mời ngồi cùng ăn lẩu, hiện tại đảm nhiệm luôn vệ sĩ bên cạnh.

Giai Kỳ thấy vậy, cười đến quỵên rũ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tỏ tình đột ngột

Tỏ tình đột ngột

Chap 34

"Cạch!" cửa phòng tổng giám đốc được mở ra, tiếng giày cao gót nện xuống đất đi tới gần, mùi nước hoa nồng nặc khiến người nào đó đang chăm chú xem tài liệu khẽ nhú mày.

"Chồng a ~" giọng nói ngọt như đường quen thuộc làm anh phải ngược lên.

Người ngang nhiên bước vào phòng không gõ cửa kia mặc một bộ váy xòe dài tay vai ngang màu đỏ, chân đi boots cao tới đùi màu đen, tóc nâu bồng bênh được buộc gọn lên, mắt hạnh to tròn, má đào môi đỏ, cầm trên tay chiếc túi đen loại mới nhất của LV.

Nếu không phải kiểu đi xiêu lệch vì không quen đi guốc thì cũng được coi là hoàn hảo.

Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày nhìn cô: "Giai Kỳ?"

Cô cười hi hi đi tới chỗ anh, như mọi lần trèo vào lòng anh ngồi, vui vẻ đứng đưa chân.

Mùi nước hoa nồng nặc và mùi phấn xộc vào mũi, anh nhíu mày càng chặt hơn, không nói một lời liền trực tiếp ôm cô đi vào phòng.

Cô vội vàng bám lấy anh, đỏ mặt: "Anh...anh..ban ngày ban mặt..."

Anh khẽ cười nhìn cô, cô nhóc này lại tưởng tượng ra cái gì rồi?

Bước chân vững chãi vào phòng tắm, thả cô vào bồn tắm, thuận thế lột đồ cho cô.

"Anh...anh làm gì vậy??" cô một tay ôm ngực, một tay đẩy anh.

"Tắm" anh đáp, mạnh mẽ xoay người cô lại, kéo chiếc khóa váy.

"Roẹt!" đi cùng với âm thanh kéo khóa là tiếng của cô: "Anh..! Anh biến thái!!"

Anh thấy cô đỏ mặt kháng cự, lại nghĩ đến một đồng tài liệu và hộp đồng ngoài bàn, đành thở dài nói: "Tắm sạch mùi trên cơ thể, quần áo lát sẽ đưa vào cho em."

Cô chớp chớp mắt nhìn bóng lưng anh khuất sau cửa kính, anh hình như không thích cô xịt nước hoa.

Một lúc sau, người ngom thom tho bước ra, váy hồng công chúa, kẹp tóc quả dâu xinh xinh, đôi boots cao gót cũng được thay bằng đôi giày đế bằng, vừa thoải mái vừa đáng yêu. Cô đi tới ngồi trên đùi anh, lại ngẩng đầu nhìn anh khó hiểu.

"Anh không thích em xịt nước hoa à?" cô chớp đôi mắt to đẹp của mình hỏi anh.

"Không" anh chỉ đáp gọn một từ, tay vẫn đang bám máy tính, mắt nhìn màn hình chăm chú.

"Vậy trang điểm thì sao?"

"Không"

"Vậy...vậy quần áo thì sao?"

"Không"

"Giày cao gót thì sao?"

"Không."

Cô ù xu ngồi trong lòng anh, bất mãn hỏi: "Vậy anh thích cái gì a?"

"Thích em."

Cô giật mình đánh thót, suýt bị nước bọt của mình làm sặc, đôi mắt nhìn anh không chớp.

"Anh...anh.." anh sao có thể nói vậy mà mặt không đổi sắc?

"Anh làm sao?" anh nhướn mày, khoe môi cong lên, cúi xuống nhìn cô.

"BÙM!" đầu cô bốc khói, đôi má phúng phính nóng bừng có thể chiên được trứng, đầu ông câu "thích em thích em thích em".

Anh cười, đôi mắt ôn nhu mang vẻ cưng chiều nhìn cô, gương mặt tuấn mỹ như đao khắc của anh gần ngay trước mắt, cả người cô lập tức nóng bừng, lao ra khỏi vòng tay anh, ngắc ngứ: "Em...em còn có việc quan trọng!" nói rồi như con gió biến mất khỏi phòng.

Mạc Thiệu Khiêm đưa tay che miệng cười, cô nhóc này da mặt cũng mỏng quá rồi.

Còn phần người nào đó chạy như bay ra khỏi phòng tổng giám đốc với tốc độ bàn thờ, khiến nhân viên choáng váng, bao nhiêu ánh mắt dòm đến, cô lại như lửa cháy sau mông, co dò chạy.

Anh... Anh... Anh nói là...thích cô? Anh.. Anh đây là đang tỏ tình với cô? Ôi má ơi! Cô hình như nghe nhầm rồi!! Đôi tai này quả nhiên không đáng tin! Không đáng tin!

- - -

Xe dừng trước cửa căn hộ tại ngoại ô, đem khuôn mặt nóng bừng của mình dẫn xuống mới dám bước vào.

Căn hộ này cô đã từng đến rất nhiều lần, mặc dù cũng lâu lắm rồi nhưng mọi thứ vẫn không thay đổi. Chủ nhà như đã đoán được rằng cô đã đến, vừa mở cửa đã phi ra lối cô vào nhà, lối đến tủ lạnh khoe đồ đã mua, lối ra tủ bếp khoe đồ đông đồ ăn vặt, lại chỉ một đồng hoa quả trên bàn, khuôn mặt phấn khích không thôi.

Khoe mặt cô khẽ giật giật, chỉ có hai người ăn, có cần phải mua nhiều như vậy không?

"Từ Đồng! Như thế này.."

"Không không! Như thế này hoàn toàn không nhiều chút nào!" chưa kịp nói liền bị Mạc Từ Đồng cắt lời, như đoán được cô đang nghĩ gì, chàng trai trước mắt nhanh nhẩu đáp luôn.

Cô đành gật gật đầu, đeo tạo dè và bắt tay làm đồ ăn. Mạc Từ Đồng ngồi bên cạnh hết nói lại cười, hết kể chuyện hồi bên nước ngoài liền kể chuyện hồi còn đi học.

"Tiểu Kỳ Kỳ! Chị biết không? Lúc mới sang đây em hoàn toàn không quen chút nào!"

"Tiểu Kỳ Kỳ! Lúc ấy em thật nhớ món ăn chị nấu!"

"Tiểu Kỳ Kỳ!"

Câu một Tiểu Kỳ Kỳ, câu hai Tiểu Kỳ Kỳ, cứ liên tục liên tục thế đến lúc cô nấu xong cơm.

Mạc Từ Đồng vui vẻ kéo ghế ngồi vào bàn, gấp hết món này tới món khác, ăn uống điên cuồng cứ như bị bỏ đói mấy tuần. Cuối cùng thì bị nghẹn...

Ài!

Mạc Từ Đồng buông thìa, khuôn mặt đỏ bừng, cứ ú ớ ú ớ cái gì đó ở trong miệng, cô vội vàng lấy nước tới, vỗ vỗ lưng cậu cho trôi xuống.

"Hức! Đau cổ quá à!" Từ Đồng mặt mày nhăn nhúm.

"Ai bảo em ăn nhanh vậy. Cứ từ từ thôi, nào có ai tranh với em?"

"Xi! Tại món chị nấu ngon quá, không ăn nhanh sẽ nguội mất." Từ Đồng cười cười rồi lại cầm thìa tiếp tục ăn, nhưng so với lúc nãy thì đã chậm hơn nhiều. Không đúng! Là càng ngày càng chậm!

"Sao vậy?" cô nhìn Từ Đồng chớp chớp mắt.

"Sợ rằng sau này em sẽ rất bận, không có thời gian ăn cơm với chị nữa." Từ Đồng sụt sịt nói, miệng vẫn đang ngậm đũa.

Cô cười xòa: "Vậy lúc nào em rảnh chị liền làm cơm cho em."

Từ Đồng nheo mắt cười, tiếp tục "múa đũa" trên bàn ăn.

Tới lúc ăn cơm xong, cô đang chuẩn bị xách túi đi về thì một cánh tay níu lại, cô quay đầu, Mạc Từ Đồng cúi mặt xuống, mái tóc màu nâu khói che hết biểu cảm trên mặt của cậu, cánh tay chỉ dám giữ một góc áo của cô, không khí đột nhiên im lặng tới quỷ dị.

Cô nhìn Từ Đồng, Từ Đồng nhìn đất, Từ Đồng không nói, cô cũng không nói, cuối cùng cô đành chịu thua, thở dài: "Có gì muốn nói với chị hả?"

Cái đầu kia khẽ gật gật, lại im lặng một lúc. Cô đành án binh bất động, đợi đối phương nói trước.

Sau 2 phút, cuối cùng cái đầu kia cũng ngẩng lên, đôi mắt trong nhìn cô chằm chằm, miệng mấp máy.

"Em thích chị!"

Hà hả hả?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cảm ơn ông trời đã mang em tới bên anh

Cái gì cơ?

Cô cau mày, đưa tay lên xoa xoa tai, cái tai này đúng là hỏng rồi! Hỏng thật rồi!

"Tiểu Kỳ Kỳ?" Mạc Từ Đồng xua xua tay trước mặt cô.

Cô giật mình, vội hỏi: "Em vừa nói cái gì cơ?"

Lậy trời! Cô đúng là bị hỏng tai rồi! Làm sao Từ Đồng có thể nói thích cô chứ! Haha! Đúng là chẳng ra sao cả!

"Em thích chị!"

Đó! Từ Đồng đâu...

Áy!?!? Tên nhóc chết tiệt kia vừa mới nói cái gì?

Thấy cô ngơ ngơ, Từ Đồng vội nhấn mạnh thêm lần nữa: "Em-thích-chị."

1 giây....

5 giây....

15 giây....

"Bụp!"

Mặt cô chột đỏ, cô...cô không nghe nhầm! Tai cũng không hề bị hỏng! Mạc Từ Đồng nói là....thích cô?

Cô ngắc ngứ, ngón tay run run chỉ về phía Mạc Từ Đồng: "Em...em nói là...thích chị?"

Từ Đồng gật gật đầu.

"KHOAN!" cô che mặt, đưa tay kêu ngừng.

Cái này.... Quá không hợp lí rồi!

Mạc Từ Đồng nhìn cô cười khỏ, đưa tay xoa đầu cô: "Em nói chơi thôi, chị đừng nghĩ nhiều quá."

Đôi mắt anh ánh lên vẻ ôn nhu, lực tay dịu dàng mềm mại như nước. Cô nhìn tới mức nước miếng sắp chảy ra ngoài, người con trai trước mặt không có gì không tốt cả, chỉ có điều cô với anh lại chẳng thể thành đôi.

Cô tạm biệt anh rồi lên xe về nhà, Mạc Từ Đồng lắc đầu cười. Lúc này nhìn thấy cô sắp rời đi liền không kiềm được muốn níu kéo, ai ngờ buột miệng thốt ra câu đấy, nhìn cô bối rối ngỡ ngàng, anh cũng không đành lòng cho lắm.

Tâm tình của anh từ trước tới giờ, tốt nhất nên giấu kỹ trong lòng, một khi nói ra tất cả, chỉ sợ đến cả bạn cũng không làm được nữa.

- ----

Giai Kỳ về nhà, ngo ngắc lên phòng úp mặt vào giường, tới tận lúc Mạc Thiệu Khiêm trở về mới hoàn hồn.

Mạc Thiệu Khiêm kéo cô vào lòng, hôn một cái lên tóc cô: "Đội anh à?"

"Không có!" cô bĩu môi

Anh khẽ cười, khuôn mặt yêu thương cung chiều, bong bóng hồng bay khắp nơi.

Cô đỏ mặt lúng túng: "Em...để em đi nấu cơm. Anh mau đi tắm." nói rồi liền lách qua cánh tay của anh, ôm mặt chạy vào nhà bếp.

Mỹ nam không đáng sợ, đáng sợ là mỹ nam cười siêu đẹp!

Giai Kỳ đeo tạp dề vào bếp, đang ngo ngắc nghĩ tới câu nói của Mạc Từ Đồng thì "cạch" một tiếng. Chiếc dao sắc cứa sâu vào ngón tay.

"A!" cô tròn mắt kêu lên, chưa kịp có hành động tiếp theo thì một bàn tay to lao tới nắm lấy tay cô, đứt ngón tay đang chảy máu vào miệng. Hơi thở ấm nóng trong miệng anh truyền từ đầu ngón tay tới tứ chi toàn thân.

Cô tròn mắt nhìn anh, chính xác là nhìn miệng anh! Không không! Là nhìn ngón tay nơi miệng anh!

"Em...em không sao." cô lí nhí nói.

Anh nhìn cô, đuôi mắt mang chút xót xa, anh buông ngón tay cô ra, nói: "Lần sau không cho phép vào bếp."

Cô gật gật đầu, ngoan ngoãn để anh băng bó.

- ---

Sau đó, chuyện đi làm của cô liền được thương lượng với ông.

"Chỉ được đi một tuần 5 buổi, không được làm quá sức, không được đi sớm về muộn, không được..." vân vân và mây mây.

"Thằng nhóc con đó ăn hiếp cháu, cháu liền gọi điện nói với ta, ta chắc chắn sẽ đứng về phía cháu, cho nó một trận đòn!"

"Cháu biết rồi ạ, vâng vâng." cô cười rồi cúp máy.

"Ông nói gì với em?" Mạc Thiệu Khiêm ngồi bên cạnh cầm sách hỏi.

"Ông cho phép rồi! Còn dặn em rất nhiều thứ!" cô cười, hạ điện thoại liền nằm xuống đùi anh, vui vẻ cọ qua cọ lại.

Anh một tay cầm sách, một tay vuốt vuốt tóc cô. Cô bất giác mỉm cười. Anh tốt với cô, ba mẹ tốt với cô, ông nội cũng rất tốt với cô, họ yêu thương, quan tâm cô như con gái ruột của họ. Trong khi đó ba mẹ cô thì lại trái ngược, nhiều lúc cô nghĩ, không biết họ có phải ba mẹ ruột của mình không.

"Ba mẹ và ông nội thật tốt." cô nhỏ giọng nói thầm, cứ nghĩ Mạc Thiệu Khiêm sẽ không nghe thấy, ai ngờ anh khẽ cười, đáp lại: "Ông nội và ba mẹ từ lâu đã muốn có một đứa con gái để cưng chiều, giờ lại có một cô con dâu, đương nhiên không thể không tốt."

Cô chớp mắt, đôi mắt chợt trở nên u buồn: "Chỉ là họ quá tốt, em sợ sẽ có một ngày phải xa họ."

Anh vuốt vuốt tóc cô: "Đồ ngốc! Sẽ không thể đâu."

Cô cười cười gật đầu: "Đúng vậy."

Cô lìm đìm ngủ với một đồng ki ức lẫn lộn về ba mẹ, vết thương trên tay, nước mắt, những khớp xương đau nhức. Mọi thứ như một cuốn phim tua lại, đau buồn và bất lực. Lại nghĩ tới hiện tại có Mạc Thiệu Khiêm và mọi người luôn yêu thương mình, luôn ở bên cạnh bảo vệ chở che mình, trái tim bỗng ấm áp lạ thường.

"Cảm ơn mọi người." cô gái nhỏ gối trên chân anh khẽ mấp máy môi với lượng cực nhỏ, chắc là đang ngủ mơ.

Anh cúi xuống, đôi mắt to đẹp kia giờ đang yên giấc, môi đào hé ra một nụ cười ngọt ngào, cánh tay ngoan ngoãn để yên, vẻ mặt thỏa mãn đến đáng

yêu.

Khóe môi anh giương lên, thom nhẹ lên đôi má phúng phính kia, nhỏ giọng nói thầm.

"Người phải cảm ơn là anh, cảm ơn ông trời đã mang em tới bên anh."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lộ "cảnh xuân"

Từ ngày Mạc Tử Đồng tỏ tình với cô, thì đã hơn 1 tháng không gặp anh rồi, có lẽ do anh bận việc, cũng có lẽ do anh không muốn gặp. Cô chẳng qua không thể ngờ lại gặp anh đúng lúc mình xấu xí xui xẻo nhất. Giống vài năm trước đây....

"Giai Kỳ, lát cùng đi mua sắm không?" Đường Nguyệt Đào huych tay cô.

"Tôi cũng đi tôi cũng đi!" Hạ Như Ân chen vào.

"Tuệ Lâm có đi không?" Giai Kỳ quay sang hỏi.

"Đi chứ!" Lý Tuệ Lâm vui vẻ gật đầu.

Thế là hội chị em bạn gì lời nhau tới khu mua sắm.

--

"Giai Kỳ! Cô nhìn xem, bộ này thật hợp với cô!" Đường Nguyệt Đào ướm bộ váy màu đen lên người cô, đầu gật liên tục.

"Giai Kỳ nhà chúng ta hợp với bộ này hơn!" Hạ Như Ân chen vào ướm bộ váy xòe màu hồng phấn lên người cô.

"Tôi thấy Kỳ Kỳ mặc bộ này rất được này!" Lý Tuệ Lâm cũng sóng vai với Hạ Như Ân, hai tay cầm hai bộ váy công chúa ướm lên người cô.

Nhìn đáng vẻ hăng hái của bọn họ, cô vừa day day huyết thái dương vừa ôm đồ vào phòng thử.

Đầu tiên là bộ váy của Đường Nguyệt Đào, rồi tới của Hạ Như Ân, tiếp theo tới hai chiếc váy của Lý Tuệ Lâm, rồi lại nhận được một bộ nữa của Đường Nguyệt Đào, rồi lại của Hạ Như Ân....

Tới bộ thứ 21, Giai Kỳ thờ phì phò đi ra khỏi phòng thử, khuôn mặt trắng nõn đỏ hồng, mồ hôi trên thái dương lấm tấm, cô chống hai tay vào đầu gối, mặt đẹp đưa lên định lườm ba cô bạn.

Ai ngờ vừa ngược lên đã giật mình, mọi người đều đang nhìn cô, mấy người đàn ông đi cùng vợ ngay người tới mức máu mũi chảy cũng không biết, đám phụ nữ và nhân viên mặt đỏ ửng.

Cô nhú mày nhìn quanh, chuyện gì vậy? Chưa kịp có phản ứng tiếp theo, Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc và Trình Thiên vội lao đến, người bịt mũi, người cời áo khoác, người che chắn cho cô.

Cô nhú mày chặt hơn, bỗng chú ý tới ánh mắt của mọi người, hướng bọn họ nhìn là....là....ngực cô!!!! Lại còn là dây áo trượt xuống tay! Gần như lộ hết "cảnh xuân"!!

Cô đỏ mặt, đưa tay che ngực.

Đám Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên quét mắt nhìn mọi người, toàn thân tỏa sát khí, rõ ràng muốn cảnh báo rằng nếu còn không mau thu tầm mắt, chắc chắn bọn họ đều sẽ bị phé!

Mọi người giật mình, vội vàng quay đi với vẻ mặt phi lễ chó nhìn.

"Giai...Giai Kỳ" Hạ Như Ân hoàn hồn đầu tiên, tay ôm mũi, suýt nữa thì cô không kiềm được muốn xịt máu mũi!

"Làm sao?" cô thẹn quá hóa giận.

"Bộ dạng cô vừa rồi, thật đúng là khiến người ta dễ phạm tội." Đường Nguyệt Đào chép chép miệng, cô thừa nhận dáng người cô nhóc này rất đẹp, cô ấy như một chiếc giả treo đồ, cho dù có mặc màu xanh nõn chuối cũng sẽ biến thành một nàng tiên xinh đẹp! Điều cô không ngờ nhất là, chính mình lại nhìn cô nhóc chằm chằm, nước miếng cũng như sắp trào ra đến nơi!! Chỉ là bộ ngực bị lộ một nửa thôi mà! Tại sao lại khiến lòng người ta cồn cào như

thế???

"A?" khóe môi cô nàng nào đấy co rút mạnh, lộ ngực bây giờ là điều bình thường mà! Tại sao mọi người lại nghiêm trọng hóa vấn đề lên như thế!?

"Ừc!" Lý Tuệ Lâm liếc mắt nuốt một ngụm nước bọt. Trời cao ơi!!! Đắt dày hơi!! Có phải cô ta bị đồng tính rồi không??? Tại sao mới nhìn người ta lộ một chút tâm can đã khó chịu như lửa đốt!????!!!!

Mọi người hướng ánh mắt nhìn Lý Tuệ Lâm, cô nàng xấu hổ cúi đầu, trước mắt lại hiện lên hình ảnh Giai Kỳ mặc chiếc váy đỏ rực, dây áo bị trượt xuống cánh tay, gần như lộ bộ ngực đầy đặn, có lẽ lúc ra cô không chỉnh sửa lại nên bộ váy có vẻ hơi xộc xệch, khuôn mặt đỏ ửng lên, trán lấm tấm mồ hôi, môi anh đào khẽ mấp máy, ngực phập phồng. Nhìn kiểu gì cũng thấy giống như vừa làm việc "xấu" nơi công cộng bị mọi người bắt gặp. Nếu cô là người ngoài chắc chắn sẽ nghĩ như vậy, nhưng cô lại là người nhìn cô ấy từ đầu tới cuối, làm sao có thể nghĩ vậy cho được!!!

Trình Thiên đẩy cô vào phòng thử đồ: "Chị đại! Chị mau thay đồ đi."

Kính Minh, Hiếu Chính và Hạ Mộc đứng ở ngoài, mắt trừng trừng. Hừ! Muốn nhìn thân thể cao quý của chị đại nhà bọn này á? Mơ đi!

Giai Kỳ mặt vắn vẹo thay một bộ váy kín đáo, chỉnh sửa quần áo cẩn thận mới bước ra.

"Giai Kỳ, có muốn cùng đi ăn không?" cô chưa bước ra tới cửa, Đường Nguyệt Đào đã nói.

"Cũng tới giờ ăn tối rồi." Lý Tuệ Lâm nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói.

"Không được, Khiêm nói tối nay sẽ về sớm, tôi muốn ăn cơm cùng anh ấy." cô xua xua tay.

"Phụ nữ có gia đình có khác!" Đường Nguyệt Đào nháy mắt với cô.

"Được rồi được rồi! Vậy bọn này đi đây! Bye!" Hạ Như Ân vừa xách túi vừa nói.

"Mai gặp." cô cười đến đáng yêu, tay trắng nõn vẫy vẫy.

"Chị đại, giờ chúng ta đi đâu?" Kính Minh hỏi.

Cùng lúc đó điện thoại cô thông báo có tin nhắn từ Phương Dư Khả, cô do dự rồi mở ra xem.

"Giai Kỳ, tớ có chuyện muốn nói với cậu ngay bây giờ, hẹn cậu ở quán cafe mọi lần. Chuyện này rất quan trọng, tớ mong cậu đi một mình."

Cô suy nghĩ một lát, đắn đo việc đi hay không. Phương Dư Khả là bạn thân của cô, trải qua biết bao nhiêu chuyện buồn vui khác nhau, chẳng qua cô ấy nhất thời ghen tỵ mới làm ra những hành động như vậy, mặc dù cô không muốn đi chút nào, nhưng ngón tay lướt trên bàn phím lại nhấn chữ "Được" rồi gửi đi.

Sau khi nói với Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc và Trình Thiên xong, mặc dù bọn họ đều không yên tâm nhưng mệnh lệnh của cô lại không dám kháng, cô biết bọn họ lo cho cô, nhưng cả ngày cứ đi theo như vậy khiến cô thật thấy không thoải mái.

Cô bắt một chiếc taxi tới quán cafe, trả tiền xe rồi xách túi đi xuống, cô đi được vài bước liền nhìn thấy một bóng đen đang dơ thứ to dài muốn bỏ xuống đầu mình, cô chỉ kịp tròn mắt kinh hãi, tiếng hét nơi cổ họng bị một cú làm cho ngắt xù.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Anh là người khiến cô buông lỏng cảnh giác và muốn dựa dẫm

Giai Kỳ mơ mơ màng màng mở mắt, cơn đau buốt từ trên đỉnh đầu khiến cô nhíu mày. Đây là đâu? Cô đang làm gì ở đây?

Đầu óc choáng váng, trước mắt mờ ảo, cô ra sức lắc đầu, đôi mắt cuối cùng cũng lấy lại được tiêu cự, đưa mắt quan sát xung quanh.

Chỗ này nhìn giống một nhà máy bỏ hoang, xung quanh chỉ có những thùng xăng dầu bị móp méo và giấy rác, mùi hôi thối ẩm mốc vờn quanh mũi khiến cô thấy trong bụng sôi sục muốn nôn. Cô bất giác đưa tay lên che mũi theo phản xạ, chợt nhận thấy có điều gì đó không ổn, lại nhìn bản thân mình, tay chân đều bị trói vào ghế gỗ, miệng bị bịt kín bằng băng dính.

Xung quanh ngoài giấy rác thì còn có 20 tên côn đồ, xăm kín mình, thuốc lá phì phèo.

"Két két két két!" những âm thanh ghê rợn vang lên khiến cô nổi da gà. Máy móc quay đầu nhìn phía bên cạnh, cô nhất thời kinh hoàng, một cô gái quyền rũ mặc bộ đồ bó sát, mái tóc dài màu nâu tây uốn sóng nước thả xõa, tay đang cầm một con dao, ra sức mài, lưỡi dao sắc bén được mài xuống vang lên những âm thanh chói tai, khoe môi cô ta nhếch lên nhìn con dao sắc trong tay. Không ai khác, chính là Phương Dư Khả!

Nhận thấy được ánh mắt đang nhìn mình, Phương Dư Khả quay sang bên cạnh, nhìn về mặt kính hoàng của Giai Kỳ, cô ta nhất thời sung sướng, đôi tay dùng động tác, khoe môi kéo ra một nụ cười quý dị, đôi mắt cô ta đầy tia máu, cứ xoáy vào mắt cô.

Giai Kỳ muốn kêu lên nhưng không được, lại nhìn thấy Phương Dư Khả đang đứng dậy và từ từ tiến tới chỗ mình, khuôn mặt như điên dại của cô ta khiến cô sở hãi, cố gắng thoát khỏi đám dây thừng trói buộc mình, nhưng có vùng mãi vùng mãi cũng không được.

Chỉ sau mấy bước, Phương Dư Khả đã tới trước mặt cô, con dao trên tay sắc bén tới mức khiến cô nghĩ chỉ cần chạm nhẹ cô vào lưỡi dao cũng có thể mất mạng.

"Sao vậy? Muốn nói chuyện à?" Phương Dư Khả nhướn mày, nụ cười trên môi càng sâu, cô ta đưa bàn tay trắng nõn lăm lăm vết bẩn ra cời băng dính cho cô.

"Soạt" một cái, băng dính được bóc ra, miệng cô vì lực bóc mà đau xót, cảm tưởng như bị xé mất lớp da trên môi vậy.

"Cậu muốn làm gì?" Giai Kỳ trừng mắt nhìn Phương Dư Khả.

Phương Dư Khả nhoen miệng cười, con dao đưa tới gần khuôn mặt phúng phính trắng hồng của Giai Kỳ, dùng lưỡi dao vuốt qua vuốt lại, giọng nói từ tốn: "Cậu nói xem, tôi sẽ làm gì?"

Giai Kỳ mím môi, mồ hôi to như hạt đậu trên trán chảy xuống, con dao này rất sắc bén, bị cửa chắc chắn sẽ để lại sẹo. Nếu là trước kia cô sẽ không quan tâm tới vẻ bề ngoài của mình, nhưng mà bây giờ là vợ Mạc Thiệu Khiêm, con dâu Mạc gia, sẽ chẳng ai muốn vợ và con dâu mình trên mặt có một vết sẹo vừa dài và sâu cả.

"Cậu...cậu..." Giai Kỳ sở hãi, mồ hôi chảy ướt hết áo, cả người đều run lên.

"Tôi?" Phương Dư Khả nhướn mày nhìn cô, môi lại bắt giác cong lên: "Tôi làm sao?"

Nói rồi cô ta lại lấy con dao vuốt ve đôi má mồm nồm của cô, nụ cười càng quý dị hơn, gần giọng nói từng chữ từng chữ một: "Giai Kỳ, tôi hỏi cô, cô có chỗ nào hơn tôi? Cô nhìn tôi xem, tôi muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn đáng người có đáng người, muốn gia thế có gia thế. Thế mà bao nhiêu đàn ông tốt đều vây quanh lấy cô, còn tôi thì sao? Hừ! Cô nhìn lại bản thân mình đi, cô có cái quái gì mà khiến bọn họ yêu sâu đậm? Đứa con gái nghèo kiết xác như cô đến cả đứng ngang hàng với tôi còn không bằng. Vậy mà hết lần này đến lần khác cô ôm được cái đùi to. Cô nhìn xem, nhìn xem! Cô xem cô đã làm những gì?? Công ty nhà tôi phá sản, ba tôi vào tù, tôi đến cả một đồng cũng không có. Cô hài lòng lắm đúng không? Đúng ý cô rồi chứ?"

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp được phóng to kia, Giai Kỳ bắt giác run lên, cô ta vì đổ kỵ, vì ganh ghét mà làm ra những điều không nên làm, vậy mà bây giờ cô ta lại đổ hết tội lỗi lên đầu cô, cứ như tất cả mọi việc xảy ra với cô ta là do cô gây ra vậy.

Đột nhiên Phương Dư Khả túm lấy tóc cô, điên cuồng hét lên: "Cô! Cái con đĩ chết tiệt này! Tôi sẽ hủy hoại khuôn mặt cô! Để xem cô có còn quyền rũ đàn ông được nữa không!!"

Cô ta nắm chặt con dao, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, đôi mắt đỏ quạch toàn tia máu, con dao trên tay dùng lực hạ xuống.

Giai Kỳ kinh hãi, sợ tới mức không hét được lên, chỉ có thể nhắm mắt chờ lưỡi dao sắc bén kia hạ xuống mặt mình.

Lúc cô nghĩ khuôn mặt mình sẽ bị hủy, thì bỗng "RẦM!" cánh cửa bị một lực đá văng ra.

Một người đàn ông bước vào, mái tóc màu nâu khói nhiễm bụi bẩn, trên khuôn mặt tuần tú và quần áo là những vết máu chưa kịp khô, có thể nhìn ra là anh vừa đánh nhau. Cái dáng người cao gầy kia, khuôn mặt tuần tú kia, mái tóc kia, không ai khác chính là Mạc Tử Đồng!

Hơn 20 tên côn đồ lập tức nhanh chóng dàn hàng, kẻ cầm côn, kẻ cầm dao vây quanh lấy anh.

Anh phóng ánh mắt về phía sau Phương Dư Khả, cô gái ấy bị dây thừng trói chặt vào ghế, khuôn mặt nhợt nhạt, tóc tai rối bù, nếu nhìn kĩ sẽ thấy người cô đang run. Tim anh bỗng quặn đau, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phương Dư Khả, đôi mắt đầy sát khí, tóe ra tia lửa.

Giai Kỳ mím môi nhìn Mạc Tử Đồng, nước mắt chẳng biết vì sao lại rơi. Cô bị đánh, mặc dù rất đau nhưng không khóc, cô bị dọa, mặc dù rất sợ nhưng không khóc, thời khắc cô sắp bị hủy dung, mặc dù ngàn vạn lần không muốn nhưng không khóc, nhưng khi nhìn thấy anh, nỗi ám ức trong lòng cô bỗng tuôn trào, nước mắt vì thế cũng không ngừng rơi.

Anh đau lòng nhìn cô, ánh mắt anh làm cô nhớ tới vài năm trước đây.

Lúc ấy cô chưa quen biết với Từ Hạo Hiên và Phương Dư Khả, luôn bị mọi người vô cớ bắt nạt. Cô còn nhớ lần đầu tiên cô và Mạc Tử Đồng gặp nhau là vào một ngày mùa đông, cô bị lôi tới phòng vệ sinh, liên tục bị một đám nữ sinh đánh rồi chửi rủa, lại còn bị dội một chậu nước lạnh vào người. Cô run lên, cắn môi nhẫn nhịn, cố kiềm chế cho nước mắt không rơi.

Tự dưng cánh cửa WC bị đá văng, người con trai bước vào có khuôn mặt tuần tú, dáng người cao gầy, đeo tai phone, miệng nhai kẹo cao su. Anh nheo

mắt nhìn cô, lại quét ánh mắt nhìn đám nữ sinh đang bắt nạt cô rồi buông một câu: "Biến đi!"

Đám nữ sinh bị anh nhìn tới run rẩy người, vội vàng lùi mất.

Cô từ dưới đất lồm cồm bò dậy, đưa tay lau nước trên mặt, cố gắng đứng dậy nói cảm ơn. Lúc ấy nhìn cô rất thảm hại, quần áo ướt nhẹp hôi hám, tóc tai bù xù rỏ nước, thế mà anh vẫn không ngại, đi tới ôm ngang cô lên, bế ra chiếc xe thể thao Porsche màu trắng của mình.

Anh đưa cô về căn hộ của anh - cũng chính là căn hộ bây giờ anh đang sống - đợi cô tắm rửa mặc quần áo xong, anh bê hòm thuốc vừa mua trên đường ra băng bó vết thương cho cô, đôi mắt nhìn cô không phải thương hại hay tội nghiệp, mà lo đau lòng và xót xa. Cô nghiêng đầu nhìn một loạt động tác của anh, trong lòng ghen ngào, đã lâu lắm rồi cô không nhận được sự quan tâm từ người khác, đã rất lâu rồi...

Cũng từ lúc ấy, anh hay tới lớp tìm cô, ngoài thời gian vào học ra thì chỗ nào có cô chỗ đó đều có anh, anh bảo vệ cô, cô trở nên dựa dẫm vào anh.

Nhìn anh bây giờ, cũng giống như anh lúc đó, chẳng qua cậu thanh niên hồi ấy bây giờ đã trưởng thành, nhưng trong lòng cô, anh vẫn là anh, vẫn là người khiến cô buồn lòng cảnh giác và muốn dựa dẫm.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Xin lỗi, anh đến muộn

Nhìn thấy Mạc Từ Đồng, nụ cười trên môi Phương Dư Khả càng nồng đậm, giục cọt nói: "Ờ? Đây chẳng phải là Mạc Từ Đồng sao? Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Nhưng đáng tiếc, mỹ nhân lại có chồng mất rồi, uống công anh hùng si tình hơn 5 năm, còn có ý định đi du học về sẽ lấy người ta nữa chứ!" nói rồi cô ta cười như điên, âm thanh vang vọng khắp xưởng.

Mạc Từ Đồng nghiêng răng, còn Giai Kỳ ngớ người. Anh hùng cứu mỹ nhân? Mỹ nhân kia... là nói cô sao? Si tình? Anh si tình hơn 5 năm? Định đi du học về sẽ cưới cô? Giai Kỳ hoang mang, nhớ lại hồi còn đi học.

Lúc ấy đúng là Mạc Từ Đồng rất quan tâm cô, chiều chuộng cô, sẽ không để ai ức hiếp cô, chỉ cần cô có một vết thương nhỏ anh sẽ tự trách mình không bảo vệ tốt cho cô. Cô còn nhớ lúc tiễn anh đi du học, bộ dạng muốn nói nhưng lại không dám nói của anh khiến cô buồn cười, rốt cuộc sau cùng anh chỉ nói với cô rằng: "Tiểu Kỳ Kỳ, đợi em về." rồi quay người đi.

Cô cũng không nghĩ sâu xa, càng không nghĩ tới việc anh thích cô, nói cô đợi để khi anh trở về sẽ lấy cô.

Cô rung rung nước mắt nhìn người đàn ông đứng giữa đám côn đồ. Trái tim trong lồng ngực như bị xé rách, đau lòng thay anh.

"Thả Tiểu Kỳ Kỳ ra! Nhiều lời như vậy làm gì?" Mạc Từ Đồng lạnh hét lên.

Phương Dư Khả như rụng mảy: "Người ở trong tay tôi, cậu nghĩ rằng cậu nói thả thì tôi sẽ thả sao?"

"Cô...!!!" Mạc Từ Đồng nghiêng răng, từ lâu anh đã nhìn thấy Phương Dư Khả không phải người đơn giản, cũng không phải chỉ đơn thuần muốn làm bạn với Tiểu Kỳ Kỳ, mà còn có mục đích khác. Tình huống bây giờ đúng là như vậy, chỉ trách anh nhận ra quá muộn, cứ nghĩ cô ta đối tốt với Tiểu Kỳ Kỳ.

Phương Dư Khả lùi một bước đứng bên cạnh Giai Kỳ, con dao sắc lại vuốt ve trên đôi má hồng hào của cô: "Mạc Từ Đồng, cậu nhìn cô ta đi, không phải cậu đã từng nói rằng cô ta có một khuôn mặt rất đáng yêu, vừa trong sáng vừa hồn nhiên sao? Cậu nói xem, nếu tôi phá hủy gương mặt này thì sẽ ra sao? Cậu nghĩ cậu có còn thích cô ta không?"

Giai Kỳ hơi run nhưng không nói lời nào, Mạc Từ Đồng thật lòng đối xử tốt với cô? Hay là đối xử tốt với gương mặt này? Cô thật sự muốn biết.

Mạc Từ Đồng nhìn chằm chằm vào con dao trên tay Phương Dư Khả, không do dự nói: "Thích! Dù cô ấy có bị hủy dung, cả đời này tôi vẫn sẽ thích cô ấy!"

Đôi mắt Giai Kỳ long lên, trong lòng đột nhiên thấy ấm áp, Phương Dư Khả đứng bên cạnh nghe vậy cười điên cuồng.

"Vậy thì..." cô ta nheo mắt, khóe miệng nhếch lên, con dao trong tay dơ lên rồi dùng lực hạ xuống.

"Đoàng!" tiếng sấm vang lên, viên đạn đánh bay con dao trong tay Phương Dư Khả, mà cô chỉ mới nghe thấy tiếng sấm, chưa thấy người đâu, thể hiện người này rất giỏi sử dụng súng. Nhưng là ai?

Một đội người từ cửa bước vào, người đi đầu mặc vest đen sang trọng, khuôn mặt đẹp tựa đao khắc, hai tay nhét túi quần, mắt lạnh đầy sát khí.

Người phía sau anh có mái tóc màu nâu, khuôn mặt thanh tú, nhìn có vẻ rất nhã nhặn, nhưng thực ra trên tay anh đang cầm súng, có thể suy ra rằng viên đạn đánh bay con dao của Phương Dư Khả là do anh bắn.

Đằng sau là 4 người mặc vest đen, đeo kính râm, khuôn mặt nghiêm nghị, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy cả 4 người đều đang đồng loạt nghiêng răng.

Đội hình này chỉ có một từ để hình dung: NGÀU! Và chẳng ai khác ngoài Mạc Thiệu Khiêm, Dương Nhất Hàn và 4 người Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên.

Dương Nhất Hàn đi phía sau nhìn thấy Mạc Tử Đồng thì cười: "Hóa ra là cậu Mạc, hẳn nào tôi nhìn thấy đám côn đồ nằm ngoài kia."

"Anh họ, thư kí Dương." Mạc Tử Đồng lên tiếng, coi như lời chào.

"Sao lại ở đây?" Mạc Thiệu Khiêm chau mày.

"Là tình cờ." Mạc Tử Đồng nhoen miệng cười.

Mạc Thiệu Khiêm gạt đầu, liếc mắt về phía Giai Kỳ và Phương Dư Khả. Đôi mắt anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phương Dư Khả như muốn bấm vỡ cô ta ra.

Dám động đến người phụ nữ của anh, chỉ có chết!

Phương Dư Khả bị nhìn tới run rẩy, cổ nuốt một ngụm nước bọt rồi lên tiếng: "Bây giờ thương lượng thế này, anh chỉ cần thả ba tôi và công ty nhà tôi, tôi sẽ trả Giai Kỳ cho anh."

Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày, từ trước tới giờ chưa có ai dám thương lượng với anh, vậy mà hôm nay ả đàn bà ngu ngốc này lại dám mở mồm thương lượng với anh?

Dương Nhất Hàn ở đằng sau phì cười rồi lăn ra cười thành tiếng: "Thương lượng á?" có vẻ cô ả này không hiểu rõ tính tình của Boss rồi.

Phương Dư Khả nhú mày khó hiểu.

Mạc Thiệu Khiêm quét mắt lạnh về phía Dương Nhất Hàn, anh vội vàng ngậm miệng, ho khan hai tiếng rồi nói: "Thả chị đại ra."

"Thả?" Phương Dư Khả cười đến xán lạn.

"Nếu không hậu quả cô tự chịu." Dương Nhất Hàn buông một câu rồi ra hiệu cho Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên đằng sau.

Cả 4 người cùng xông lên, chưa đầy 5 phút đã dẹp được hết đám côn đồ.

Phương Dư Khả trợn trừng mắt, liếc nhìn thấy con dao cách mình 2 mét, cô ta vội vàng lao tới.

"Đoàng!" một tiếng súng nữa vang lên, viên đạn trúng vào chân Phương Dư Khả, cô ta hét lớn rồi ôm chân ngã xuống đất, máu chảy từ kẽ tay cô ta, nhỏ tong tong xuống đất.

Giai Kỳ kinh hãi, dựng đứng tóc gáy, toàn thân run lên. Những cảnh như vậy cô chỉ thấy ở trong phim, còn ngoài đời thật thì đây là lần đầu tiên!

Nhìn thấy cô gái nhỏ vẻ mặt trắng bệch đang run rẩy, Mạc Thiệu Khiêm ra hiệu cho Dương Nhất Hàn dừng tay, còn mình thì đi tới chỗ cô.

Gương mặt tuyệt mỹ của anh dần phóng to trước mắt cô, anh tháo dây thừng, ôm cô vào lòng. Cảm giác ấm nóng từ người anh truyền sang cô khiến cô bớt sợ hãi, đầu không ngừng rúc vào ngực anh, đôi tay nhỏ cũng bám riết lấy anh không chịu buông.

Có anh bên cạnh, cô thấy trái tim mình bình yên đến lạ.

Mạc Thiệu Khiêm đưa ánh mắt "Xử lý đi" cho Dương Nhất Hàn rồi quay sang Mạc Tử Đồng gạt đầu tỏ vẻ cảm ơn.

Phương Dư Khả ôm chân, trợn đôi mắt đầy tia máu về phía bóng lưng Mạc Thiệu Khiêm. Như cảm nhận được ánh mắt của cô ta, Giai Kỳ quay đầu lại nhìn, trong đôi mắt hiện rõ vẻ không đành lòng, nhỏ giọng nói với Mạc Thiệu Khiêm: "Đừng giết cô ấy."

Anh nhướn mày, cô gái nhỏ này....có phải quá lương thiện rồi không? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng anh vẫn làm theo lời cô, dặn dò xong xuôi liền ôm cô ra xe, bước chân vững vàng, đôi mắt ôn nhu nhìn cô gái đang co người trong lòng mình, mấp máy môi.

"Xin lỗi, anh đến muộn."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cún con Tiểu Mạt

Giai Kỳ nghe vậy giận dỗi cọ cọ vào lồng ngực anh, không đáp lời.

Mạc Thiệu Khiêm nhìn cô vợ nhỏ trong lòng mình, khoe môi nâng lên, ánh mắt nhìn cô dịu dàng như nước.

"Gâu gâu gâu" một tràng dài những tiếng sủa liên tiếp khiến Giai Kỳ tò mò ngoảnh về phía tiếng động. Là một con chó nhỏ, bộ lông đầy bùn đất khô dính chặt. Đôi mắt tròn trong veo nhìn cô, cái tai hình tam giác, khi nó thấy cô đang nhìn mình, nó liền im lặng không sủa nữa, Giai Kỳ hơi nghiêng đầu nhìn nó, nó cũng bắt chước nghiêng đầu. Đôi mắt cô bỗng sáng long lanh, đáng yêu quá!

Thấy cô hứng thú, Mạc Thiệu Khiêm thả cô xuống, cô nhanh chóng lao về phía cún con, không ngừng lấy tay chạm vào nó, nó cũng rất ngoan ngoãn ngồi im, thỉnh thoảng lại "gâu gâu gâu".

Cô đưa tay vuốt cái tai hình tam giác của nó, đột nhiên cất tiếng hỏi: "Em tên gì?"

Mạc Thiệu Khiêm nhìn cô không chớp mắt, cô không nhận ra, nhưng lại sực nhớ ra gì đó, cười ngốc nghếch với nó: "Quên mất, em không biết nói chuyện."

Xong cô lại bắt đầu vuốt vuốt sờ sờ, hoàn toàn quên sạch chuyện mình vừa bị bắt cóc, quên luôn lúc này mình đã sợ thế nào.

Mạc Thiệu Khiêm đi tới, cởi chiếc áo vest đen của anh, không nói không rằng bọc quanh người cún con, ôm lên đưa cho cô. Giai Kỳ tròn mắt nhìn anh, thấy anh đưa cho mình liền vui vẻ ôm lấy, lại đưa tay động động cái mũi của nó.

Mà 5 người Mạc Từ Đồng, Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên vừa bước ra liền nhìn thấy cảnh tượng đáng khinh khùng kia.

Tứ đại vệ sĩ không ngừng kêu gào trong lòng. Lạy chúa tôi!!! Boss bọn họ vừa làm gì??? Boss bọn họ vừa ôm một con chó?? con chó lại mặc chiếc áo của Boss?? Boss ôm cẩn thận xong đưa cho chị đại?? Không nhủu mày cũng không nhủu mặt??? Ôi giờ ơi!!!! Từ trên xuống dưới công ty đều biết Boss mắc bệnh sạch sẽ, còn là bệnh sạch sẽ trầm trọng!!!! Thế mà Boss của bọn họ vừa làm gì kia?!?!?!

Mạc Từ Đồng bên cạnh mồm há to tới mức nhét vừa hai quả trứng, anh nghi ngờ đưa tay lên dụi mắt. Móaaaaaa!!!! Anh nhìn nhầm! Chắc chắn là nhìn nhầm! Làm gì có chuyện ông anh mắc bệnh sạch sẽ của anh ôm một con chó (mặc dù nó đã được bọc áo vest)!!! Không thể nào!!! Anh phải đi khám mắt ngay lập tức!!!!

Nhưng Mạc Thiệu Khiêm nào có biết suy nghĩ kia của họ, đôi mắt đẹp nhìn cô cười, chỉ cần cô vui, chỉ cần là thứ cô muốn, dù có bất anh hải sao trên trời xuống anh cũng hái!

- - -

Giai Kỳ ôm cún con về nhà, tự tay tắm rửa sạch sẽ rồi sấy khô. Cô hài lòng nhìn cún con trước mặt. Nó là một con chó Husky màu sọc, hai tai dựng đứng hình tam giác, bộ lông ngoài rất mềm, nhìn bé thế này chắc mới được mấy tháng.

Cô ngồi nhìn cún con, 5 phút, 10 phút rồi 15 phút. Cún con cực kì kiên nhẫn ngồi nhìn cô. Mạc Thiệu Khiêm vừa bước vào đã thấy mày cô nhủu tới mức sắp kẹp chết một con ruồi, khoe môi nâng lên.

"Đang nghĩ gì?" anh khoanh tay dựa người vào cửa, khuôn mặt tuấn mỹ hiện rõ vẻ dịu dàng.

"Em muốn đặt tên cho nó mà không nghĩ ra được tên gì thích hợp." Giai Kỳ nói, đưa con mắt cầu cứu về phía anh.

Đôi mắt to tròn long lanh cầu khẩn khiến anh không thể không nghiêm túc suy nghĩ.

"Gọi nó là Tiểu Mạt."

"Tiểu Mạt?" Giai Kỳ nhắc lại rồi vui vẻ gật đầu: "Được!"

Nói rồi vui vẻ đi thay một bộ quần áo, bế Tiểu Mạt xuống dưới tầng.

Mạc Thiệu Khiêm buông điện thoại đang nghe dở ra, ngược mắt hỏi cô: "Đi đâu? Anh đi cùng em."

"Đi mua đồ cho Tiểu Mạt. Anh không cần đi theo đâu, nếu có việc anh cứ về công ty xử lý đi." Giai Kỳ nói, cô biết anh rất bận nên cũng không muốn làm phiền, huống chi cái này chỉ là việc nhỏ, cô có thể bảo tài xế đưa đi và tự chọn đồ.

Anh khẽ gật đầu, lại tiếp tục cuộc điện thoại, Giai Kỳ nhìn anh một lúc, anh dường như rất mệt mỏi, mặc dù trên khuôn mặt nghiêm nghị kia nhìn như không có vấn đề gì nhưng cô lại có thể nhìn ra và cảm nhận được.

Theo cô biết, dưới trướng tập đoàn của anh có hơn 300 công ty, thị trường được mở rộng trong và ngoài nước. Và anh là một trong top 5 người giàu nhất thủ đô.

Ai bảo người đứng đầu được nhàn nhả vui vẻ? Cô thấy anh bận rộn tới mức nếu không bắt buộc phải ăn cơm anh sẽ bỏ cơm vậy.

Cô ôm Tiểu Mạt chạy lại thom một cái vào má anh rồi lại ôm Tiểu Mạt chạy đi. Anh ngăn người nhìn bóng dáng bé nhỏ của cô dần xa, máy móc đưa tay chạm vào má, khoe môi cũng vì thế mà cong lên rất đẹp, mọi buồn phiền mệt mỏi đều không cánh mà bay.

Giai Kỳ vui vẻ tới cửa hàng thú cưng mua đồ, hết lựa cái này rồi chọn cái kia. Mà Tiểu Mạt ngồi trong xe đẩy rất ngoan ngoãn không nhón nháo.

Cô vừa lựa vừa quay đầu sang nói chuyện với nó, nó thỉnh thoảng cũng đáp lời cô bằng những tiếng "gâu gâu".

Sau 1 tiếng Giai Kỳ ôm Tiểu Mạt ra, tứ đại vệ sĩ tay xách đồ theo sau. Giai Kỳ vui vui về về ôm Tiểu Mạt, nghịch tới nghịch lui bộ lông màu sọc mềm mượt, cô ấn cái mũi của nó rồi nói, giọng điệu dịu dàng.

"Sau này ở lại nhà chị, chị sẽ chăm sóc cho em."

Thế là Tiểu Mạt ở lại Mạc gia.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nếu có ai dám làm khó em, em liền đem tiền đập vào mặt người đấy!

Khỏe môi Mạc Thiệu Khiêm khẽ giật giật, cái quái gì vậy?? Rốt cuộc trong lòng cô anh có còn chỗ đứng nữa không?

Sáng sớm cô rời giường liền "Tiểu Mạt! Tiểu Mạt!". Chiều về tới nhà lại "Tiểu Mạt! Tiểu Mạt!" Ăn cơm cùng Tiểu Mạt, đi tắm cùng Tiểu Mạt.

Anh không thể không thừa nhận, anh đang ghen! Ghen với một con chó!

Tổng giám đốc Mạc hừ lạnh, xách cổ con chó đang nằm ngủ trên sàn nhà cạnh ghế sofa lên.

"Gâu gâu!" nó kêu một tiếng bất mãn, trừng mắt nhìn anh cảnh cáo, như muốn nói rằng: Này này! Có biết tôi là ai không? Tôi là Tiểu Mạt! Là cún cưng của cô chủ! Anh dám động vào tôi, cô chủ sẽ trách mắng anh!

Anh nheo mắt nhìn nó, dám uy hiếp anh à? Con chó này đúng là chán sống rồi!

Tiểu Mạt cũng không tránh né, trừng mắt nhìn anh, ý bảo "tôi sợ anh à?"

Một người một chó đầu mắt tới tót lửa, mà Giai Kỳ vừa từ trên tầng bước xuống đã nhìn thấy cảnh này, khoe miệng co rút không ngừng.

"Tiểu Mạt!" cô gọi.

Cún con đang bị Mạc Thiệu Khiêm xách lên vùng vẫy rồi chạy về phía cô, vui vẻ dụi cái đầu vào chân cô, hoàn toàn khác với bộ dạng vừa rồi. Giai Kỳ cũng rất vui vẻ bế nó lên, ngón tay vuốt vuốt cái tai nó. Mà cún con được ôm, quay đầu nhìn anh về khiêu khích.

Mạc Thiệu Khiêm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bộ dạng đắc ý kia, gân xanh trên trán giật giật, mà tờ báo kinh tế - chính trị trên tay bị anh siết chặt tới sắp rách.

Con chó chết tiệt!

- - -

Giai Kỳ vui vẻ ôm Tiểu Mạt dạo phố, quần áo ở nhà đều đã chật hết rồi. Cô...hình như lại tăng cân thì phải!

Giai Kỳ miếu máo lau nước mắt vốn không có ở đuôi mắt đi, đau lòng béo béo cái bụng mỡ.

Phải công nhận rằng từ lúc cô được gả vào Mạc gia, cuộc sống rất sung sướng, không bị ngược đãi, không bị mắng chửi hay chế nhạo, quần áo đầy đủ, thức ăn ngon ngọt gì cũng có. Còn bị ba mẹ, ông nội và Mạc Thiệu Khiêm vỗ béo tới mức sắp thành heo.

Cô buồn bã, phải kiêng thôi, dù sao ăn nhiều quá cũng không tốt.

Giai Kỳ ôm Tiểu Mạt rẽ vào một cửa hàng nhãn hiệu YandM - nhãn hiệu thời trang giới trẻ nổi tiếng nhất nhì thế giới.

Vừa bước vào cửa hàng cô liền bị thu hút, cô mãi mê ngắm đồ, hoàn toàn không để ý tới 4 ánh mắt ác ý đang nhìn về phía mình.

Sau một hồi xác nhận, 4 ánh mắt kia lóe lên, nụ cười trên môi mang vẻ kinh bỉ.

"Ô? Kia không phải là Giai Kỳ sao?" một giọng nói chanh chua vang lên.

"Đúng con nhà quê ấy chứ ai." một giọng nói khác vang lên mang ý giễu cợt.

Giai Kỳ quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh, Tiểu Mạt trong lòng cô "gâu gâu" một tiếng thể hiện nó đang tức giận.

Người con gái kia liếc đôi mắt đẹp của mình nhìn cô, mái tóc xoăn màu nâu dài thả xõa, thân hình quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp. Cô ta là Du Lan, con gái cưng của Chủ tịch tập đoàn Thiên Tức - một trong những tập đoàn lớn về mặt kinh tế.

Cô ta có đôi môi trái tim đỏ mọng rất quyến rũ, nhưng lại luôn nói ra những lời thâm độc xấu xa. Cô ta ý danh ba cô ta, dù làm bao nhiêu chuyện xấu cũng không bị ai quả trách.

Ngày trước khi mới vào trường, Giai Kỳ cũng bị cô ta chèn ép tới khổ sở, bị cô ta đập dưới chân, người thương tích nhiều tới mức không đếm xuể. Cũng may Mạc Thiệu Khiêm nuôi cô rất tốt, da dẻ bây giờ và lúc ấy khác nhau một trời một vực.

Người bên cạnh Du Lan là Hà Tĩnh Hy, cô ta có thân hình cân đối, khuôn mặt đẹp nhưng tà ác, giọng nói chua ngoa, ba cô ta là giám đốc công ty giải trí nhỏ nên cô ta luôn xun xoe nịnh nọt Du Lan.

Cô còn nhớ hồi đi học luôn bị cô ta hắt nước WC, cô ta không ra tay mạnh như Du Lan, mà thích làm việc nhỏ nhặt như vứt bàn học, trộn quần áo, nhét thủy tinh vỡ vào ngăn để đồ của cô, vân vân và mây mây.

Giai Kỳ chán ghét nhìn người quen cũ, quay đầu đi bắt đầu chọn quần áo của mình.

"Ôi ôi! Du Lan cậu xem, cô ta đúng thật là, hồi ấy "thân thiết" "giúp đỡ" cô ta như thế mà giờ gặp lại bạn cũ chào hỏi một câu cũng không. Cậu xem, cô ta đây là đang khinh thường chúng ta hay sao?" giọng nói lạnh chanh chua ngoa của Hà Tĩnh Hy vang lên.

Du Lan khẽ nhếch môi cười lạnh: "Bây giờ kiếm được cái đùi to để ôm rồi, đâu còn nhớ tới chúng ta nữa."

"Phải phải! Không biết là ông bụng phê nào đây. Cậu xem, quần áo đang mặc trên người toàn là hàng hiệu, đằng sau còn có bốn vệ sĩ. Một đứa nghèo rớt như nó chần chẫn là được bao nuôi chứ còn gì nữa!"

"Ha! Đúng thật là kinh tởm, đi mua quần áo thôi cũng gặp được những con người giả tạo. Thật mất hứng!" nói rồi cô ta vứt bộ đồ trên tay xuống sàn nhà, quay chân định bỏ đi thì cô nhân viên phục vụ liền chạy tới: "Chị Du Lan, chị cần gì phải vì một đứa giả tạo này mà làm hỏng nhã hứng của bản thân? Chị cứ ở đây, em đi đuổi cô ta ngay."

Nói rồi cô nhân viên kia đi tới chỗ Giai Kỳ, giọng điệu không mấy là hòa nhã: "Cô này, nếu đã không có tiền thì mời về cho, đừng ở đây cản trở người khác mua hàng!"

Tiểu Mạt trong lòng Giai Kỳ gầm gừ từng tiếng như muốn cắn người.

Giai Kỳ nhìn cô ta, nhớ tới lời Mạc Thiệu Khiêm từng nói: "Đã là người phụ nữ của Mạc Thiệu Khiêm này thì phải kiêu ngạo, tuyệt đối không được để ai bắt nạt em. Nếu có ai dám làm khó em, em liền đem tiền đập vào mặt người đấy, kiêu ngạo nói rằng em là vợ của Mạc Thiệu Khiêm anh, là bà chủ của tập đoàn Đế Kim!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ăn cho bồ tức!

Giai Kỳ neho mắt nhìn cô nhân viên trước mặt, khóe môi khẽ nhếch lên. Đúng vậy! Cô là ai chứ? Cô là vợ của Mạc Thiệu Khiêm! Cô là bà chủ Tập đoàn Đế Kim! Anh không cho phép ai ức hiếp cô thì cô sẽ không để ai có cơ hội ức hiếp mình. Những năm trước đây đã quá đủ rồi!

Cô nhân viên thấy cô không nhúc nhích liền tức giận: "Này cô! Cô có nghe không? Cô làm ơn đi cho! Đã không có tiền thì đừng đứng ở đây cản trở người khác mua hàng!"

Hà Tĩnh Hy nở nụ cười thâm độc, đáy mắt hiện rõ vẻ trào phúng, cất cao chất giọng chanh chua của mình: "Nhân viên đã nói vậy rồi mà cô còn mặt dày ở đây làm gì? Còn không mau cút đi?"

Từ đại vệ sĩ đằng sau khẽ nghiêng răng, đang định phản bác thì Giai Kỳ ra hiệu im lặng, cô nhưong mảy nhìn Hà Tĩnh Hy. Cô ta không né tránh ánh mắt

cô, cũng trừng mắt đáp trả.

"Sao hả? Xấu hổ tới mức không còn mặt mũi ra ngoài sao? Nếu lần sau không có tiền thì tới tìm tôi, tôi không ngại bỏ ra ít tiền bố thí cho những kẻ nghèo hèn như cô đâu." Du Lan lạnh giọng cười.

Từ đại vệ sĩ trừng mắt nhìn Du Lan, rót cuộc con mắt nào của cô ta cho rằng chị đại nhà bọn họ nghèo vậy? Lại còn cái gì mà được bao nuôi? Cái gì mà không có tiền mua đồ? Logic của những kẻ ngu đúng là không thể so với người thường được!

"Thế nào? Bị nói trúng tim đen rồi?" Hà Tĩnh Hy khoanh tay nhìn cô, khóe môi nhếch lên.

Giai Kỳ lặng lẽ nhìn cô ta, đến cả đáp trả cũng lười.

Du Lan và Hà Tĩnh Hy nói một thôi một hồi không ai trả lời, đương nhiên là rất tức giận, mồm liên tục nhả ra toàn những câu nói khó nghe tuyệt đỉnh.

"Hiếu Chính! Và!" Giai Kỳ nghiêng răng, giọng nói mang vẻ tức giận, thể hiện rằng bây giờ cô đã mất hết kiên nhẫn.

Hiếu Chính bước về phía Du Lan và Hà Tĩnh Hy, và cho mỗi cô ả một phát đau điếng người. Du Lan lão đảo một cái ngã xuống đất, trên má còn in rõ rằn năm vết ngón tay, Hà Tĩnh Hy cũng không kém là bao, bất chấp thể diện ngã úp mặt xuống đất.

Hiếu Chính mặt lạnh bước về phía sau Giai Kỳ, mặc dù không nói ra nhưng trong lòng anh cảm thấy rất thoải mái, dám mắng chị đại nhà anh? Hừ! Cái giá phải trả không phải chỉ là một cái bạt tay đâu!

"Mây....mây!!" Hà Tĩnh Hy ôm mặt nghiêng răng nhìn Giai Kỳ, má phải đỏ ửng.

Du Lan tròn mắt nhìn Giai Kỳ uy hiếp, nhờ sự giúp đỡ của nhân viên mà đứng dậy, chạm tay lên đôi má trắng nõn của mình. Ba mẹ cô còn chưa một lần nào đánh cô, luôn nâng niu trên lòng bàn tay, thế mà hôm nay con tiện nhân này dám sai người tát cô!

"Mây phải biết rằng ba tao là Chủ tịch tập đoàn Thiên Túc! Dám đánh tao? Mây đúng là tìm chết!" Du Lan nói như rít qua kẽ răng, hung hăng trừng mắt nhìn Giai Kỳ.

Giai Kỳ nhìn cô ta đầy khinh bỉ, lại bắt đầu lôi ba ra che chắn cho mình: "Ba cô là ai tôi không quan tâm, con gái ông ta không có giáo dục, ông ta không dạy được thì tôi dạy!"

Từ đại vệ sĩ đứng sau nhất thời muốn ồ lên vỗ tay. Chị đại của bọn họ, quá xuất sắc!!

"Mây lấy tư cách đâu mà dạy bảo tao?" Du Lan cười lạnh.

"Dạy bảo loại người như cô mà cũng cần có tư cách sao?" Giai Kỳ liếc mắt đầy kinh bỉ.

"Mây...!" Du Lan nghiêng răng, chết tiệt! Con nhỏ này từ trước tới giờ đều nhún nhường chịu nhục, tại sao hôm nay nó dám vênh váo thế?

"Con đi thôi tha! Mây dám đánh tao! Hôm nay tao cho mây đẹp mặt!" Hà Tĩnh Hy gào lên tức giận, bất chấp hình tượng lao về phía Giai Kỳ.

Từ trước tới giờ cô ta chưa từng bị nhục nhã như vậy! Đã thế còn chịu nhục nhã dưới tay một con đi thôi tha mà mình đã từng chà đạp!

Giai Kỳ nhíu mày, cố giữ bản thân mình bình tĩnh.

Hà Tĩnh Hy chỉ cách cô mấy bước liền bị Trình Thiên bẻ tay về sau, cô ta vùng vẫy tròn mắt nhìn Giai Kỳ: "Con chó thôi tha chết tiệt! Mây nhớ đấy! Mây nhớ đấy!!"

Tiểu Mạt trong lòng Giai Kỳ bỗng tru lên một tiếng dài, hiển nhiên rất tức giận khi cô ta chửi cô chủ của mình, đã thế còn nói cô chủ là chó thôi tha chết tiệt! Chẳng khác nào chửi mình cả.

"Giai Kỳ! Mây đừng có mà quá đáng!" Du Lan tức giận hét lên, cô ta ra ngoài không đem vệ sĩ đi theo, vì thường thì mọi người sẽ e dè thân phận của ba cô mà cung kính với cô. Hôm nay chịu một tát trước mặt bao nhiêu người thế này! Cô ta không thể nhịn!

"Quá đáng? Quá đáng chỗ nào?" Giai Kỳ cười lạnh, nhớ tới khoảng thời gian trước đây, lúc mắng chửi cô, cô ta có nghĩ rằng cô ta quá đáng không? Lúc ra tay đánh cô, cô ta có nghĩ rằng cô ta quá đáng không?

Du Lan nghiêng tới suýt gãy răng, nhìn tình hình trước mắt, ngoài Giai Kỳ còn có 4 vệ sĩ nữa, rõ ràng là không có lợi cho mình.

Cô ta hừ một tiếng đầy kinh bỉ liền quay lưng bước ra khỏi cửa hàng, đưa chiếc túi LV lên che bên mặt bị đánh, cô ta chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi nơi khiến mình nhục nhã này!

Hà Tĩnh Hy vùng ra khỏi tay Trình Thiên, chạy theo Du Lan: "Du Lan! Đợi tớ với!"

Giai Kỳ cười, vuốt vuốt đầu Tiểu Mạt, thông thả bước ra khỏi cửa hàng.

Nhân viên nhìn cô có vẻ e dè, dám đánh con gái cưng của Chủ tịch Du chắc chắn không phải hạng bình thường, cô tốt nhất không nên chọc vào.

Sau khi trừng mắt cảnh cáo cô nhân viên vô lễ vừa nãy, Hạ Mộc hỏi Giai Kỳ: "Chị đại! Giờ chúng ta đi đâu?"

Giai Kỳ hừ lạnh một tiếng: "Phải đi ăn! Ăn cho bổ tức!"

Đám người Kinh Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên cạn lời.

Này này chị đại, không phải mục đích của chị là giảm béo sao? Tại sao lại đi ăn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tổng giám đốc Mạc lần đầu tiên vào bếp

"ĐỪNG!!!" tiếng nổ phát ra từ dưới nhà, Giai Kỳ đang nằm trên giường liền bật dậy. Hù chết cô rồi!

Dụi dụi mắt đi xuống cầu thang, cô ngáp dài một cái, thấy mấy người giúp việc chạy vào nhà bếp liền chạy theo.

Vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt liền khiến cô quên mất cơn buồn ngủ: "Phựttttt--- hahahaha!!!" cô ôm bụng cười.

Mạc Thiệu Khiêm đứng giữa bếp mặt méo xệch, cô còn cười?

Đám giúp việc người thì cúi xuống, nén cười tới mức bờ vai run rẩy, người thì ngẩng đầu ôm miệng cổ không phát ra tiếng.

Mặt Mạc Thiệu Khiêm càng méo hơn, đáng cười lắm hay sao?

"E hèm!" quần gia Trương liền hắng giọng, khuôn mặt nghiêm nghị cùng những nếp nhăn run run, không khó để nhận ra ông cũng đang cố nén cười.

Mặt Mạc Thiệu Khiêm méo tới độ không thể nhìn ra nổi, khóe môi anh giật điên cuồng.

Giai Kỳ sau một tràng cười liền dừng lại, đưa tay quạt nước mắt: "Khiêm, anh đang làm gì thế?"

Giờ thì không chỉ da mặt với khóe môi, mà cả đuôi mắt và da đầu của anh đều không ngừng giật giật. Đứng trong nhà bếp, đeo tạp dề, tay cầm chảo thì là đang làm gì? Anh đang nấu bữa sáng, có được không hả? Tại sao mọi người lại cười điên cuồng như vậy?

Giai Kỳ nén cười nhìn xung quanh, căn bếp sạch sẽ gọn gàng ngăn nắp bị anh làm thành một bãi chiến trường, mà thủ phạm thì đang bất động ở chỗ bếp gas, khuôn mặt lem luốc, mái tóc đen hơi rối, trên người đeo chiếc tạp dề màu hồng của cô, tay cầm chảo lơ lửng không trung, mà cái thứ đen đen không rõ hình dạng kia đã bị anh làm cho nổ đen kịt khét lẹt, căn bếp đã bữa bốn giờ lại làm lem nhưng thứ màu đen không rõ rắn hay lỏng. Cái bộ dạng đơ đơ của anh khiến cô không thể ngừng cười.

Cô nhìn anh, giọng nói mang đầy ý cười: "Đàn ông đích thực không nên vào bếp, nhỉ?"

Anh khề gật đầu, đúng vậy! Chỉ cần nhìn là sẽ biết.

Thế là bữa ăn sáng của cô và anh phải mua ở bên ngoài, căn bếp cũng cấp tốc được sửa.

Giai Kỳ nhìn anh, cười cợt: "Mạc tổng mới sáng sớm xuống bếp làm gì?"

Đôi đũa trên tay anh khựng lại rồi đưa tay gấp miếng thịt bò, giọng thần nhiên: "Không làm gì."

Ý cười trong mắt cô càng đậm, gấp cho anh mấy món anh thích: "Anh không cần phải làm vậy." cô biết anh vào bếp là vì cô, anh thừa biết trời mưa cô sẽ rất lười biếng nên anh muốn nấu cho cô một bữa sáng.

Một dòng nước ấm nóng chảy vào tim, khóe môi cô giương lên một nụ cười hạnh phúc.

- - -

Bầu trời đang đổ mưa, tiếng mưa rơi xuống tí tách nghe rất vui tai, vì mưa nên thời tiết rất mát, Tiểu Mạt nằm trong chiếc ổ ấm cúng của mình ngủ ngon lành, Giai Kỳ lười biếng nằm bò trên giường nghịch laptop, Mạc Thiệu Khiêm ngồi bên cạnh xem văn kiện.

Cô ngáp dài một cái, gấp laptop lại bò tới đùi anh nằm, bộ dáng như con mèo nhỏ lười biếng. Mạc Thiệu Khiêm đưa tay vuốt vuốt nhẹ mái tóc cô, khóe môi giương lên một nụ cười, Giai Kỳ cũng ngoan ngoãn nằm yên, nhắm mắt lại.

Nếu lúc nào cũng được như này, thì thật là tốt!

- - - -

Trời vừa tạnh mưa Mạc Thiệu Khiêm liền dụ dỗ Giai Kỳ rời giường.

"Ồaaa!! Em muốn ngủ!!!" cô túm lấy nệm giường, nhất quyết không để anh lôi đi.

"Ngoan, cho em đi chỗ này rất vui." anh dụ dỗ.

"Không đi không đi! Em muốn ngủ!" cô lắc đầu nguầy nguậy, trời mưa như vậy khiến cô rất muốn làm biếng, thời tiết mát ngủ thật ngon!

"Không đi?"

"Không đi!" cô lắc đầu

"Thật không đi?"

"Không!" lại lắc đầu

"Đi hay không?" Mạc Thiệu Khiêm trầm giọng, tay không an phận bắt đầu "du ngoạn" trên người cô.

"Em đi!" cô cắn răng, cố nén cơn buồn ngủ bật dậy đi thay quần áo.

Mạc Thiệu Khiêm ngồi trên giường nở nụ cười xấu xa nhìn Giai Kỳ ôm quần áo vào phòng tắm.

- - -

Chiếc xe Bugatti Veyron màu đen bóng loáng đỗ lại, Giai Kỳ ngáp một cái rồi cũng theo Mạc Thiệu Khiêm xuống xe.

"Bếp" tiếng động phát ra từ dưới chân cô, cô cúi xuống nhìn, là cánh hoa hồng ư? Mà không phải một cánh, mà là rất nhiều cánh. Cô nhìn theo những cánh hoa màu đỏ trải đầy đất, là một con đường nhỏ hẹp.

Cô quay sang nhìn anh, thấy anh nhìn mình liên lúng túng, anh đưa tay, cô đặt tay vào bàn tay anh, hai người đi cùng nhau trên con đường nhỏ.

Đi được một lúc, cô liền nhìn thấy trước mặt là một khoảng đất rộng và đàn piano, xung quanh là hoa tươi, dưới đất là thảm cánh hoa hồng.

Cô còn chưa kịp hiểu gì anh liền quay sang cười rồi buông tay cô ra, đi tới ngồi xuống chiếc ghế cạnh đàn, ngón tay thon dài khớp xương khẽ lướt trên phím đàn. Không nhanh, không chậm, không vội vã.

Tiếng nhạc du dương vang lên, cô không biết bài này, chỉ cảm thấy nó giống như một bản nhạc tình yêu ngọt ngào ấm áp. Cô nhắm mắt thả hồn cảm nhận, giai điệu hay quá! Nó giống như tình yêu anh dành cho cô vậy, vừa dịu dàng vừa ngọt ngào sâu lắng.

Nghe cũng đủ biết anh yêu cô nhiều bao nhiêu, và thứ tình cảm ấy sâu đậm như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kỷ niệm 100 ngày cưới

Tiếng nhạc du dương kết thúc, Mạc Thiệu Khiêm cầm bó hoa đặt trên đàn, bước chân vững vàng đi về phía Giai Kỳ.

Giai Kỳ chớp chớp mắt, hôm nay là ngày gì mà có thể khiến Mạc Thiệu Khiêm vừa xuống bếp vừa đánh đàn tặng hoa cho cô thế?

Không đợi cô suy nghĩ xong, anh đã đưa bó hoa ra, giọng điệu trầm ấm rất dễ nghe.

"Có thích không?"

Giai Kỳ nhận hoa, gật gù đầu, thích! Thích chứ! Anh hạ mình xuống bếp nấu ăn cho cô, lại còn đánh đàn cho cô nghe, còn tặng cả hoa nữa. Cô không quan tâm hôm nay là ngày gì, chỉ biết rằng cô thật sự rất thích, cảm thấy rất ấm áp, rất hạnh phúc.

Vì chiều cao không cho phép nên cô phải túm áo anh kéo xuống, anh cũng rất phối hợp để cô kéo, giọng điệu ngọt ngào của cô truyền vào tai anh:

"Thích anh nhất!"

Tổng giám đốc Mạc đỏ mặt, cái tai cũng đỏ lựng lên.

Cô thích anh nhất?

Cô buông tay, cười hạnh phúc nhìn bó hoa trên tay, là hoa hồng đỏ, trên cánh hoa còn vương sương sớm, vừa yêu kiều vừa quyến rũ.

"À!" Giai Kỳ đột nhiên ngược lên nhìn anh: "Hôm nay là ngày gì?"

"ĐỪNG!" sét đánh giữa trời quang, Mạc Thiệu Khiêm trượt chân suýt ngã. Anh đưa mắt nhìn cô, thấy bộ dạng thật thà của cô, khóe môi anh khẽ giật giật.

Cô không nhớ hôm nay là ngày gì?

Anh đưa tay lên đỡ trán, đúng tiêu chuẩn trạng thái cạn lời.

"Sao thế?" cô chớp chớp mắt nhìn anh.

Anh thờ dài, đưa tay lên xoa đầu cô, đôi mắt ngập tràn yêu thương và cung chiều, giọng nói trầm thấp vang lên.

"Kỉ niệm 100 ngày cưới."

"Đừng!" đầu Giai Kỳ nổ tung.

Cái gì? Hôm nay là kỉ niệm 100 ngày cưới? Tại sao cô lại không nhớ gì hết?

Khóe môi Giai Kỳ giật điên cuồng, cơ mặt nhăn nhúm lại với nhau.

"Em thật sự không nhớ."

Anh cười, cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô: "Em không cần nhớ gì hết, chỉ cần anh nhớ là đủ."

Mặc dù cô không nhớ sẽ khiến anh hơi thất vọng, nhưng nếu cô không nhớ, anh sẵn sàng cho qua.

"Em sẽ đền quà sau." cô rung rung nhìn anh, tỏ rõ về tội lỗi.

"Được." anh khẽ cười.

"À!" cô sực nhớ ra: "Là ai dạy anh mấy trò này thế?" cô không tin Mạc Thiệu Khiêm lại bày ra trò nấu bữa sáng rồi đánh đàn tặng hoa này nọ, với tính cách của anh sẽ làm rất phô trương, cô nghĩ rằng vì anh không muốn cô chịu thiệt thòi.

"Thích!" tim Mạc Thiệu Khiêm khẽ đập, miệng há ra rồi ngậm vào.

Có nên nói cho cô biết rằng anh lập một niche weibo ảo rồi thăm dò ý kiến của rất nhiều người không?

Thấy anh khó nói, cô cười, đưa tay nắm lấy tay anh, quay người kéo đi.

Cô chỉ tò mò một chút, không muốn bắt anh khó xử.

Giai Kỳ nắm tay Mạc Thiệu Khiêm đi trên con đường nhỏ hẹp, anh đi phía sau cô, nhìn dáng người nhỏ nhắn kia, khóe môi nhếch lên một độ cong tuyệt đẹp.

- - -

Giai Kỳ muốn tới khu vui chơi, Mạc Thiệu Khiêm liền đồng ý.

Cô vừa bước xuống xe đã nhận được vô số ánh mắt ghen tỵ và đố kỵ của mọi người xung quanh. Lại nhìn chiếc xe Bugatti Veyron sang trọng kia và anh, khóe môi cô càng giật điên cuồng.

Đồ của cô, người của cô, không cho phép người khác nhìn!

Cô bực bội lôi anh đi mua khẩu trang, mạnh tay đeo cho anh.

"Sao thế?" anh bật cười, nhìn kiểu gì cũng giống cô gái nhỏ này ăn phải giấm chua, mà không phải của một người, mà là rất nhiều người.

"Ai bắt anh bắt mắt quá làm chi!" cô khoanh tay bấu môi.

Anh khẽ cười, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: "Đẹp trai đến mấy cũng là của em."

Cô nghi hoặc nhìn anh: "Thật không?"

"Thật."

Đến lúc này cô mới cười, phải rồi, người vừa đẹp trai vừa tài giỏi vừa ưu tú như vậy là của riêng cô mà. Cho người khác nhìn một chút cũng không sao.

Ấy! Từ bao giờ mà cô có cái tính độc chiếm như vậy??

Đang mãi nghĩ thì hơi ẩm từ bàn tay khiến cô hoàn hồn, Mạc Thiệu Khiêm nắm lấy tay cô, bước chân vững vàng.

Chân anh rất dài, một bước của anh bằng 2 bước của cô, vì thế lúc đi cùng cô anh thường bước chậm lại.

Cô đi nhanh anh sẽ đi nhanh theo, cô đi chậm anh sẽ đi chậm lại, dù có bước không đều hay mãi mê dừng lại ngắm một thứ gì đó anh cũng sẽ đều đứng lại đợi cô.

Cô khẽ nở một nụ cười đáng yêu, tự dưng có một suy nghĩ.

Cô sẵn lòng đi cả đời, chỉ cần anh luôn đợi cô cùng bước tới với anh!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cún con tìm được chủ

Sáng sớm, Giai Kỳ ôm Tiểu Mạt ra công viên đi dạo. Không khí buổi sáng rất trong lành, nắng cũng không quá gắt, trời vừa mưa nên rất mát mẻ.

Cô vốn dĩ muốn đi cùng Mạc Thiệu Khiêm, nhưng công ty anh còn rất nhiều việc cần xử lý.

"Tiểu Mạt, thời tiết hôm nay thật tốt!" Giai Kỳ vuốt vuốt cái đầu đầy lông của Tiểu Mạt.

Đi được một lúc, chân bắt đầu tê rần rần, con đau khiến cô hơi khập khiễng, cô đành ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh đó.

"Chị đại, dầu đây!" Trình Thiên lấy dầu xương khớp từ trong túi áo ra đưa cho cô.

Giai Kỳ hơi ngạc nhiên rồi đưa tay nhận lấy, mỉm cười: "Cảm ơn."

"Người chị phải cảm ơn là Boss! Boss sợ chị bị đau chân nên kêu bọn em mang theo." Kính Minh nói.

"À." cô lại cười, cảm thấy rất ấm áp.

"Đề em đi mua nước." Hiếu Chính nói, Giai Kỳ gật gật đầu đồng ý.

"Chị đại! Đề em bóp chân cho chị! Trước đây em có học ngành y, chắc chắn sẽ không làm chị thất vọng." Hạ Mộc lao lên, không quên khoe khoang mình đã từng học y.

Cô cười, gật gật đầu đồng ý rồi đưa mắt nhìn hai người còn lại: "Hai người ngồi đi."

Trình Thiên và Kính Minh nhìn nhau rồi ngồi xuống, hai người thừa biết có nói lại cũng không được.

Hạ Mộc côi xăng-đan của cô, cẩn thận bôi dầu lên, tay nhẹ nhàng xoa bóp, lực tay vừa phải, lại nhấn đúng chỗ nên Giai Kỳ không thấy đau.

"Tay nghề rất tốt." cô cười khen, cái tai trắng nõn của Hạ Mộc liền đổi sắc đỏ.

Cô buồn cười nhìn Hạ Mộc, cùng lúc đó Hiếu Chính mua nước về. Đưa lon nước trên tay cho cô.

Cô nhú mày nhìn anh rồi nhìn lon nước: "Của mọi người đâu?"

Hiếu Chính giật mình, lúc mua anh nghĩ rằng bọn anh chỉ là vệ sĩ, không nên uống với chị đại. Nhưng anh còn quên điều quan trọng hơn, rằng chị đại đối xử với bọn anh giống như người một nhà vậy, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

"Em đi ngay." anh vội vàng quay đi, chỉ sợ đi chậm một chút chị đại sẽ trách phạt anh.

Ai cũng biết Hiếu Chính là người lạnh lùng và không thân thiện cho lắm, ngoài Boss của bọn họ thì anh không sợ ai cả. Nhưng từ khi xuất hiện chị đại anh liền hòa đồng và nói nhiều hơn, còn lộ ra dáng vẻ vừa sợ hãi vừa lúng túng nữa chứ.

Ba người Hạ Mộc, Trình Thiên và Kính Minh không khỏi buồn cười.

"Gia Gia?" một giọng nam vang lên mang đầy vẻ nghi hoặc, Giai Kỳ ngược lên thì thấy người kia có khuôn mặt rất ưa nhìn, mái tóc màu hạt dẻ, sống mũi cao, mặc sơ mi trắng và quần âu, giày da màu nâu.

"Gâu gâu!" Tiểu Mạt trong lòng cô sủa lên một tiếng rồi lao về phía người ấy như bay, cô sợ nó cắn người liền lên tiếng gọi: "Tiểu Mạt!" nhưng nó mừng như thấy chủ, thân thân thiết thiết liếm liếm.

"Nào! Không được liến tao!" anh chàng đó bịt miệng Tiểu Mạt.

Giai Kỳ vội đi lại dép rồi bước tới, Hiếu Chính vừa mua nước về tới, ngoan ngoãn đứng đằng sau cô: "Anh là..."

Người kia nhìn cô và bốn vệ sĩ đằng sau, cười nói, nụ cười như nắng ấm mùa xuân: "Tôi tên là Huân Thiên Hàn, cô chắc là người đã cứu Gia Gia?"

"Gia Gia?" Giai Kỳ thắc mắc.

"Là chú chó này, nó tên là Gia Gia." Huân Thiên Hàn chỉ vào Tiểu Mạt đang nằm trong lòng mình.

"À."

"Do lần trước tôi gặp bạn bè ở đây, hơi bất cẩn nên Gia Gia chạy đi mất, tôi cũng tìm rất lâu mà không thấy, nhưng không ngờ nó lại gặp được người tốt như cô. Tôi phải cảm ơn cô vì đã chăm sóc Gia Gia."

"Không có gì." cô cười.

"Lúc nào tôi có thời gian sẽ mời cô một bữa cơm." Huân Thiên Hàn nói rồi rút điện thoại ra trao đổi số với Giai Kỳ.

Xong, Giai Kỳ cười xin phép rồi về trước, không quên xoa xoa cái đầu của Tiểu Mạt.

Bóng người nhỏ nhắn đi xa, nụ cười trên môi Huân Thiên Hàn vụt tắt, miệng lẩm bầm.

"Gia Gia, cô ấy gọi mày là Tiểu Mạt đúng không?"

"Nếu cô ấy đã gọi mày là Tiểu Mạt, chi bằng từ giờ tao gọi mày là Tiểu Mạt nhé."

"Cô ấy thật giống Thanh Di, giống y như đúc."

"Thật đáng tiếc, cô ấy đeo nhẫn cưới, cô ấy đã kết hôn rồi."

"Nhưng tao có thể giành lấy mà, đúng không?"

"Thanh Di rời xa tao, liệu cô ấy có rời xa tao không?"

"Tiểu Mạt, cô ấy sẽ không đi."

"Phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Boss, chị đại muốn ly hôn

Giai Kỳ về tới nhà, lên phòng thấy Mạc Thiệu Khiêm đang sắp vali, cô tò mò đi tới.

"Anh làm gì vậy?"

Mạc Thiệu Khiêm thấy cô liền cười, kéo tay cô để cô ngồi lên đùi mình, giọng nói anh vừa trầm ấm vừa mang vẻ cưng chiều: "Anh bay sang Mỹ công tác, em ở nhà nhớ ngoan."

Giai Kỳ ngược lên nhìn anh: "Anh đi mấy ngày?"

"2 ngày."

Cô gật đầu rồi không nói gì nữa, nhưng chỉ nghĩ tới việc hai ngày không được gặp anh, khuôn mặt cô đã ủ rũ.

Anh thấy vậy đưa tay捏 má cô, cười cười: "Anh sẽ cố gắng về sớm."

Cô lại gật gật đầu, nhìn vali anh đang xếp dỡ, cô xuống khỏi đùi anh, đi tới tủ lấy mấy bộ quần áo và đồ dùng cần thiết nhét vào.

Anh ngồi trên giường nhìn cô, ánh mắt ôn nhu ấm áp.

- - -

Trưa, cô theo anh ra sân bay, nhìn sân bay rộng lớn và lạ lẫm khiến cô ngó nghiêng cảm thán, nỗi buồn cũng vơi đi không ít.

Mạc Thiệu Khiêm nhận vali từ bác Trương quản gia, tiện tay kéo cô lại gần hôn một cái lên trán.

"Ồ nhà ngoan, anh sẽ về sớm thôi." Mạc Thiệu Khiêm vuốt vuốt tóc cô, giọng nói dịu dàng như nước, trong đôi mắt đen như mặt hồ của anh chỉ có mình cô.

Từ đại vệ sĩ và bác Trương cũng rất thức thời, im lặng đứng một bên làm bình hoa.

Giai Kỳ gật gật đầu, bàn tay trắng nõn túm lấy ca-vat của anh kéo xuống, cánh môi mềm mại hôn lên má anh "chụt" một cái.

Như không ngờ tới hành động của cô, anh đứng bất động, nhìn chăm chăm cô không chớp mắt.

Giai Kỳ đỏ mặt cười nhìn anh: "Em chờ anh về."

Lúc bấy giờ Mạc Thiệu Khiêm mới hoàn hồn, ngỡ ngàng đưa tay chạm lên má, nhìn cô một lúc mới trả lời: "Được."

Một nụ cười tươi nở trên môi Mạc Thiệu Khiêm, nhất thời làm mọi thứ xung quanh nhạt màu, nụ cười anh như nắng mặt trời khiến cô cảm thấy ấm áp.

- - -

Ngồi trên xe, cô lưu luyến ngó ra ngoài cửa sổ nhìn phía sau, Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên thấy thế đành lên tiếng an ủi, nào là Boss sẽ về sớm thôi, nào là chị đại đừng buồn nữa, Boss nhìn thấy sẽ không vui đâu...

Rồi đủ thứ khác, bốn cái miệng như bốn con vẹt an ủi cô không biết ngừng nghỉ. Tâm trạng của cô dịu đi một chút, quay sang cười.

Trở về nhà, cô ngáp ngáp mấy cái rồi lấy điện thoại ra chơi, đang chơi hăng say thì có cuộc gọi đến, cô mở ra nhìn, là Huân Thiên Hàn, cô nhận cuộc gọi.

"Alo?"

Cô vừa nói xong, đầu dây bên kia đã đáp lời, nói thẳng ý định gọi điện đến: "Trưa nay tôi rảnh, tôi mời cô ăn cơm, với lại Tiểu Mạt có vẻ rất nhớ cô."

Giai Kỳ suy nghĩ một lát rồi đồng ý, xách túi rồi ra xe.

- - -

Trong một quán lẩu, Giai Kỳ đang vui vẻ gấp thức ăn, vừa hào hứng ăn vừa nhúng. Huân Thiên Hàn đối diện tươi cười nói chuyện, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cô. Tiểu Mạt rất thức thời ngồi bên dưới, ăn mấy đồ Giai Kỳ và Huân Thiên Hàn gấp cho. Từ đại vệ sĩ hôm nay không ngồi cùng Giai Kỳ mà ngồi phía sau cô, cũng ăn một nồi lẩu tương tự.

"Xin lỗi cô, những quán khác không cho thú cưng vào nên phải để cô chịu thiệt ngồi quán nhỏ thế này."

Giai Kỳ cười: "Không sao đâu." nói rồi cô lại cúi xuống ăn.

Huân Thiên Hàn nhìn cô trêu mếu, thấy bên miệng cô bị lem, anh lấy giấy ra đưa tới trước mặt lau cho cô. Giai Kỳ ngỡ ngàng nhìn lên, mắt chạm một chiếc lắc hình tròn bằng đồng, im lặng nhìn, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu nói: "Ly hôn với anh ta, ly hôn với anh ta..."

Từ đại vệ sĩ đằng sau thấy Huân Thiên Hàn lau miệng cho cô liền bắt mẩn. Gào ầm lên trong lòng: anh ta là ai chứ? Anh ta nghĩ anh ta là ai mà dám chạm vào chị đại? Anh ta chán sống rồi à!?

Bốn người đồng thời đều nhớ tới câu nhắc nhở của chị đại là không được thất lễ, đành trơ mắt nhìn Huân Thiên Hàn rút khăn tay lại.

Boss!!! Em có lỗi với ngài!! Cực kì có lỗi với ngài!!!

Đang trầm kêu gào trong lòng thì thấy Giai Kỳ nghiêng ngã như sắp ngã, Huân Thiên Hàn nhanh tay đỡ. Tứ đại vệ sĩ đằng sau không khỏi giật mình, vội lao đến.

"Chỉ đại! Chỉ đại! Chỉ sao thế?"

"Chỉ đại! Chỉ tỉnh lại đi!"

"Sao lại thế này?"

Huân Thiên Hàn ra hiệu mọi người im lặng, thành thạo kiểm tra cho cô rồi đưa ra kết luận: "Do một môi quá độ nên dẫn đến ngất xỉu, không có gì đáng ngại."

8 con mắt ngạc nhiên phóng đến, Huân Thiên Hàn cười cười giải đáp: "Thực ra tôi là bác sĩ."

Tứ đại vệ sĩ gật đầu, người cảm ơn người cáo từ người xách túi người bế Giai Kỳ rời đi, để lại Huân Thiên Hàn và Tiểu Mạt ở lại.

Anh nhìn theo tới lúc mọi người vào trong xe mới cup mắt nhìn Tiểu Mạt, thì thầm nói: "Rất nhanh thôi, cô ấy sẽ về bên tao..."

- - -

Nước Mỹ, 8 giờ sáng, Mạc Thiệu Khiêm đang bàn luận với khách hàng về danh mục mới thì nhận được điện thoại, là của Trình Thiên.

Anh lướt ngón tay thon dài lên mở máy, áp vào tai, giọng điệu lạnh lùng: "Có chuyện gì?"

Trình Thiên như có điều khó nói, cứ Boss Boss mãi khiến Mạc Thiệu Khiêm cực kì mất kiên nhẫn, đang định lên tiếng thì một giọng nói quen thuộc ở đầu kia vang lên, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng và lạ lẫm: "Gọi anh ta về."

Mạc Thiệu Khiêm nhúm mày, anh ta? Nói anh sao?

Trình Thiên cứ Boss Boss mãi không chịu ngừng, cuối cùng Hiếu Chính không chịu được, giật lấy điện thoại, nhấn mạnh từng chữ vì sợ rằng Boss sẽ không nghe rõ.

"Boss, chị đại muốn ly hôn."

"Cái gì!?" anh đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tôi muốn ly hôn với anh ta

Mặt Mạc Thiệu Khiêm đen như đất nòi, giọng nói lạnh thêm mấy phần, sát khí bùng bùng, dọa vị khách hàng kia suýt tè ra quần, Dương Nhất Hàn đứng cạnh cũng không khỏi run rẩy.

"Đã xảy ra chuyện gì?" anh lạnh lùng hỏi.

"Boss, lúc đưa anh đi, chị đại nhận được một cú điện thoại và ra ngoài ăn lẩu với Huân Thiên Hàn, mọi thứ vẫn bình thường cho tới khi chị đại bị ngất, lúc tỉnh lại thì luôn miệng đòi ly hôn." Hiếu Chính nhanh chóng thuật lại ngắn gọn sự tình.

Mạc Thiệu Khiêm nhanh chóng nắm bắt mấu chốt: "Huân Thiên Hàn là ai?" cái tên này nghe rất quen, nhưng anh lại không nhớ ra.

"Hắn là chủ nhân của Tiểu Mạt, sáng nay đã vô tình gặp chị đại ở công viên, còn nói là đợi khi nào rảnh sẽ mời chị đại ăn bữa cơm cảm ơn."

Mạc Thiệu Khiêm trầm tư, sao cô lại không kể cho anh biết rằng đã gặp Huân Thiên Hàn?

Như nhìn thấu tâm tư của Boss, Hiếu Chính nói: "Suốt dọc đường chị đại rất buồn, lúc về lại thấy Boss sắp vali chuẩn bị đi, có lẽ nhất thời quên mất."

Anh khẽ ừ rồi nói: "Điều tra toàn bộ thông tin về Huân Thiên Hàn. Đưa máy cho cô ấy."

Hiếu Chính nghe vậy nhanh nhẹn đi đến bên Giai Kỳ, kính cẩn dâng điện thoại lên, thấy cô ngồi im mãi không nhận điện thoại, anh đành rút lại.

"Boss, chị đại dường như không muốn nghe."

Không muốn nghe? Anh nhủ mày, giọng nói 3 phần lo lắng, 7 phần đau lòng: "Để ý cô ấy, tôi sẽ đặt vé máy bay sớm nhất để về nước."

Hiếu Chính dạ vâng mấy tiếng rồi cúp điện thoại.

Dương Nhất Hàn rất nhanh gọi điện đặt vé máy bay, vẫn chưa hiểu mô tê gì sất.

Mạc Thiệu Khiêm mặt thâm trầm đứng dậy, không nói không rằng đi ra khỏi phòng, Dương Nhất Hàn cũng theo sau.

"Ồ này.." vị khách hàng bị ném ra sau lưng như đồng rác, yết ớt dơ tay lên.

- - -

Xuống máy bay, Mạc Thiệu Khiêm mang theo một thân sắt khí kinh người, bước chân vững vàng bước đi, mọi người xung quanh không khỏi khiếp sợ, vội vàng tán ra hai bên, để lại một lối đi rộng rãi cho anh.

Quản gia Trương nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm, vội vàng chạy tới.

"Thiếu gia." lão gọi, trong giọng nói có chút lo lắng.

Mạc Thiệu Khiêm không đáp lời, bước chân có chút vội vã, khuôn mặt tuấn mỹ kia mang theo vẻ lạnh lùng, toàn thân tỏa ra hàn khí khiến mọi người rùng mình.

Nhưng ai mà biết trong lòng anh bây giờ lại nóng như lửa đốt, cứ hùng hực hùng hực cháy lên. Nỗi lo lắng và sợ hãi không biết từ đâu ập đến khiến trái tim anh thất lại.

Cô muốn ly hôn với anh? Có phải cô gặp Huân Thiên Hàn, hắn đối xử tốt với cô nên cô mới chọn hắn? Hắn có nhiều tiền hơn anh nên cô mới chọn hắn?

Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy sợ hãi và lo lắng như vậy, nếu cô nhất quyết đòi ly hôn thì sao? Nếu cô không cần anh nữa, không yêu anh nữa thì sao?

Nhưng...từ đầu tới giờ cô đâu có yêu anh, hôn nhân này là do ba mẹ anh sắp xếp, cô gả vào nhà anh là bắt buộc, làm vợ anh là bắt buộc.

Liệu...từ trước tới giờ cô có yêu anh không? Cô có một chút tình cảm nào với anh không?

Những suy nghĩ tiêu cực chồng chồng chéo chéo trong lòng anh nhưng ngoài mặt lại không lộ ra chút gì.

Chiếc xe sang trọng lái vào biệt thự Mạc gia, vừa bước vào nhà đã thấy Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên lo lắng không thôi, người im lặng ngồi, người bồn chồn đi lại. Đủ để thấy họ lo lắng cho cô thế nào.

Mà bên cạnh bọn họ là Giai Kỳ, cô mặc một chiếc váy màu nâu, cổ áo hình vuông, ống áo rộng ôm sát cổ tay, từ cổ trở xuống có một hàng cúc, mái tóc nâu bồng bềnh thả xõa, đôi mắt to đẹp đờ dãn không có tiêu cự, cả người như tượng đá, ngồi im một chỗ.

Dáng vẻ nhí nhảnh hay cười đùa mọi ngày đều không thấy đâu.

Thấy anh bước vào, tứ đại vệ sĩ đồng thanh hô lên: "Boss!"

Anh dường như không để ý tới bọn họ, bước nhanh tới chỗ Giai Kỳ, bảy giờ trong đôi mắt đen sau tròng kính như hồ nước mùa thu kia mới thoáng có vẻ lo lắng, khí lạnh toàn thân cũng tan hết, chỉ để lại một hình ảnh người chồng dịu dàng như nắng mai.

Anh ngồi xuống cạnh cô, đưa hai tay chạm vào đôi má phúng phính đáng yêu kia, hành động này đánh động cô, cô máy móc ngước lên nhìn anh, mở miệng nói.

"Tôi muốn ly hôn với anh ta."

Một câu như sét đánh thẳng vào tim Mạc Thiệu Khiêm, đầu đến tê dại, anh mím môi kìm nén nhìn người con gái trước mặt. Trên khuôn mặt bầu bĩnh kia không có chút biểu cảm gì thể hiện sự đau lòng hay áy náy. Cô như một kẻ mất hồn lẳng lặng nhìn anh.

Kẻ mất hồn? Cuối cùng đến giờ phút này anh mới ngộ ra được một điều: cô bị thôi miên!

Mạc Thiệu Khiêm trong lòng như nở hoa, cô bị thôi miên! Cô không có ý thức! Những câu cô vừa nói đều do người thôi miên sắp đặt! Hoàn toàn không phải chủ ý của cô!

Ngon lửa trong lòng anh cuối cùng cũng bị dập tắt, khẽ thở phào một cái, đưa tay đánh vào cổ cô, Giai Kỳ bất tỉnh ngã vào lòng anh.

"Boss!" Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên nhìn hành động của anh mà không khỏi giật mình.

"Cô ấy chỉ ngủ một lúc thôi, tỉnh dậy sẽ ổn." Mạc Thiệu Khiêm nói, mọi người xung quanh nghe thế mới thở phào.

Anh vòng tay qua lưng ôm cô lên, bước chân vững vàng đi lên lầu. Nửa đường còn cúi xuống thơm một cái lên trán cô, khước môi giương lên một nụ cười, bộ dáng dịu dàng như nước, ôn nhu như ngọc.

Khung cảnh xung quanh như làm nền, bóng bóng hồng bay khắp nơi, dáng người cao của anh đứng thẳng trên bậc thang, đôi tay ôm cô không dám siết chặt cũng không dám buông lỏng, nhẹ nhàng như ôm một công chúa, chỉ sợ mạnh tay một chút sẽ làm vỡ.

Chúng nhân đồng loạt che mắt, thầm gào lên trong lòng: Ngược chết mắt chó của tôi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đang yên đang lành sao lại chọc vào đại ác ma nhà họ Mạc làm gì?

Sáng hôm sau Giai Kỳ tỉnh dậy thấy đầu đau nhức, nhắm mắt đưa tay day day ấn đường, cô đưa mắt nhìn quanh, đây chẳng phải là phòng ngủ của cô sao? Cô đang ăn lẩu cùng Huân Thiên Hàn mà, tại sao lại ở trên giường?

Lại nhớ tới hôm qua, sau khi Huân Thiên Hàn dùng khăn lau miệng cho cô, cô còn nhìn thấy thứ gì đó tròn tròn, chưa kịp nhìn kĩ trước mắt chợt biến thành một màu tối đen.

Đang định xuống giường thì mắt cô chạm phải người đàn ông bên cạnh.

Mái tóc đen lòa xòa trước trán, đôi mắt phượng nhắm lại, lông mi dài thẳng tắp, sống mũi cao, mày kiếm anh tuấn, bờ môi mỏng khề mím. Bộ dáng ôn nhu như ngọc.

Giai Kỳ trèo lại vào trong chăn, xấu xa đưa tay chọc chọc má anh, thầm thắc mắc anh là đàn ông con trai tại sao lại đẹp như vậy.

Cùng lúc ấy, anh đưa tay bắt lấy ngón tay cô, cho lên miệng cắn cắn.

Cô giật mình định rút tay lại nhưng anh không chịu, cánh tay như kìm sắt giữ lấy cô, hàm răng trắng đều tăm tắp để lại dấu vết trên tay cô, đôi mắt phượng kia từ từ mở ra, nhìn thẳng cô.

Ánh mắt dịu dàng mang đầy vẻ cưng chiều, cô không kháng cự nữa, ngược lại khề nở nụ cười với anh, cô nhớ tới mấy ngày đầu tiên anh và cô ngủ chung, anh cũng kéo tay cô cắn như vậy.

"Đang nghĩ gì?" anh hỏi

"Nghĩ tới anh." cô thành thật đáp, đáp xong mới sực tỉnh, hận không thể đánh cho mình mấy cái vào miệng.

Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô mà buồn cười, kéo người cô lại, vuốt ve tóc.

Cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ đỉnh đầu, cảm nhận được cái siết chặt nơi eo. Cô dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập, nghe tiếng hít thở đều đều của anh. Theo nhịp tay anh, mí mắt cô khề sụp xuống rồi ngủ mất.

Tiếng hít thở đều đều truyền ra từ trong lòng anh, anh cúi xuống nhìn, dịu dàng vén mấy lọn tóc mềm mại trên trán cô.

"Ngủ ngon."

Anh mỉm cười, để lại một câu nói rồi nhẹ nhàng vén chăn đứng dậy.

- - -

Mạc Thiệu Khiêm thông thả ngồi uống trà, nhớ tới người đàn ông tên Huân Thiên Hàn kia mà không khỏi đau đầu.

Cái tên này rất quen nhưng anh lại không nhớ ra được.

Anh đặt tách trà xuống, rút điện thoại ra, ngón tay khớp xương nhẹ nhàng lướt trên màn hình, bấm ra một dãy số.

"Alo?" Từ Hạo Hiền nhắc máy

"Chú có biết ai tên Huân Thiên Hàn không?" anh hỏi.

"Huân Thiên Hàn?" Từ Hạo Hiên khẽ nhủ mày, vắt óc suy nghĩ một lúc lâu rồi kêu lên: "A! Là bác sĩ tâm lý trị liệu cho ông nội tớ."

Mạc Thiệu Khiêm khẽ nhủ mày: "Hắn ta có biết thuật thôi miên không?"

"Theo tư liệu tớ tra thì hắn là một nhà thôi miên quốc tế, nhưng rất ít người biết."

Mạc Thiệu Khiêm trầm ngâm một lúc rồi nói: "Lôi hắn tới đây."

"Hả? Tớ còn đang phải xử lí vấn kiện nữa."

"Cho chú 10 phút."

"Ok sếp! Em lập tức tới liền." Từ Hạo Hiên nói rồi đập máy.

Đúng 10 phút sau, Từ Hạo Hiên lôi Huân Thiên Hàn tới, đằng sau là hơn 10 vệ sĩ.

Mạc Thiệu Khiêm khuôn mặt lạnh băng ngồi trên ghế, chân dài bắt chéo, đôi mắt như đao như kiếm bắn về phía Huân Thiên Hàn khiến hắn ta khẽ run.

Từ Hạo Hiên liếc Huân Thiên Hàn một cái: "Đang yên đang lành sao lại chọc vào đại ác ma nhà họ Mạc làm gì? Nếu anh bị làm sao thì ông nội tôi biết làm thế nào?"

"Tôi không quen hắn." Huân Thiên Hàn nhủ mày nói.

"Không quen?" Từ Hạo Hiên nhướn mày, neho mắt nhìn kĩ về mặt của hắn, xác định hắn không nói dối liền quay ra sau nhìn Mạc Thiệu Khiêm.

"Hắn biết Giai Kỳ." Mạc Thiệu Khiêm nói.

Huân Thiên Hàn nghe vậy nhủ mày càng chặt hơn: "Giai Kỳ nào? Tôi không quen."

Từ Hạo Hiên nghi hoặc nhìn Huân Thiên Hàn, đang định mở miệng nói gì đó thì bị một tiếng gọi mơ màng chặn họng.

"Khiêm." Giai Kỳ đứng trên tầng hai, một tay túm góc váy, một tay dụi dụi mắt về ngái ngủ, tóc tai cô hơi rối, bộ váy ngủ màu trắng hơi nhăn, cô ngơ ngác nhìn bên dưới, bộ dáng mơ màng như một chú chim nhỏ.

Dương Nhất Hàn, Từ Hạo Hiên, Huân Thiên Hàn, Mạc Thiệu Khiêm, Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên và hơn 10 vệ sĩ đều đứng im bất động, không ai dám phá hỏng hình ảnh đẹp trước mắt. Cuối cùng chỉ có Mạc Thiệu Khiêm hoàn hồn nhanh nhất, khẽ ho hai tiếng rồi đứng dậy đi tới chỗ cô.

"Sao không ngủ thêm?" anh vén tóc cô ra sau tai, ôn nhu hỏi.

"Em ngủ đủ rồi." cô nhoẻn miệng cười.

Mạc Thiệu Khiêm kéo tay cô xuống dưới, để cô ngồi trên đùi mình, cô cũng rất ngoan ngoãn ngồi im, không thềm để ý ở đây có nhiều người, nắm lấy tay anh nghịch nghịch.

Mọi người hoàn toàn không để ý, chỉ thấy hành động của cô quá dễ thương quá đáng yêu, nhìn cái má phính phính kia chỉ muốn bỏ nhào ra cắn một miếng rồi ôm cô chạy đi.

Giai Kỳ cầm lấy bàn tay to của anh, xoa xoa nắn nắn nghịch nghịch, đủ mọi trò. Mạc Thiệu Khiêm không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đưa mắt nhìn tay mình đang bị hai tay nhỏ của cô nắm, trong lòng không khỏi buồn cười.

Huân Thiên Hàn thấy cảnh hai người vợ chồng chồng chồng ân ái ái liên buồn bã.

Hóa ra chồng của cô là Mạc Thiệu Khiêm, hóa ra cô bỏ đi là vì hắn. Hắn nào anh thuê người theo dõi cô đều bị cắt đuôi, thuê người điều tra cô đều không thấy thông tin gì. Anh đã lật tung cả Thành Đô để tìm cô, ngày ngày tháng tháng đau khổ vì cô, nhớ nhưng cô, nhưng cô thì sao? Cô từ bỏ anh để đến với Mạc Thiệu Khiêm, ngày ngày vui vẻ hạnh phúc. Cô có bao giờ nghĩ tới anh không?

Một cánh tay vỗ vỗ vai Huân Thiên Hàn khiến anh sực tỉnh, nhìn theo cánh tay, Từ Hạo Hiên đang cười buồn nhìn anh, đôi mắt mang phiền muộn và buồn bã, nhìn giống như ánh mắt của một kẻ si tình bị bỏ rơi.

"Anh Huân, giờ thì anh biết cô ấy là ai không?" Dương Nhất Hàn nói, giọng nói nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng lại ẩn giấu rất nhiều sát khí.

Huân Thiên Hàn khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp rũ xuống: "Biết."

"Ồ? Vừa nãy anh bảo không quen kia mà?" Dương Nhất Hàn nhướn mày.

"Cái gì? Cô ấy tên là Giai Kỳ?" Huân Thiên Hàn tròn mắt ngược lên, nhìn chăm chăm Giai Kỳ từ trên xuống dưới: "Không! Cô ấy rõ ràng là Thanh Di."

"Thanh Di?" Giai Kỳ nghe vậy ngược lên nhìn Huân Thiên Hàn khó hiểu.

Huân Thiên Hàn ra sức gật đầu, giọng nói có phần gấp gáp: "Phải! Em là Thanh Di, là Tô Thanh Di chứ không phải Giai Kỳ! Em không nhớ anh sao? Anh là Huân Thiên Hàn, là người đàn ông của em, là người cùng ăn cùng ngủ cùng lớn lên với em, em không nhận ra anh sao?"

"Hà?"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cô ấy là Giai Kỳ, là vợ của tôi

Nghe Huân Thiên Hàn nói mà Giai Kỳ há hốc mồm. Cái gì mà là người đàn ông của cô? Cái gì mà cùng ăn cùng ngủ cùng lớn lên? Cái gì mà không nhớ với chả quên?

Người này hôm trước gặp vẫn bình thường mà? Chẳng lẽ bị Mạc Thiệu Khiêm và Từ Hạo Hiên đánh cho ngu người rồi..

Mạc Thiệu Khiêm càng nghe mặt càng đen, quá khứ của cô, ngoại trừ quan hệ giữa Từ Hạo Hiên và cô thì anh chưa từng điều tra bất cứ cái gì, nên bây giờ cũng không thể chắc chắn hẳn có nói dối hay không.

Anh cúi xuống nhìn cô, giọng điệu có chút không vui: "Em quen hẳn?"

Cô đang ngơ ngáo chẳng hiểu gì, nghe anh hỏi liền đáp: "Không có!"

Huân Thiên Hàn nghe vậy giật mình: "Thanh Di! Tại sao lại nói không quen anh? Chúng ta là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ em không nhận ra anh hay sao?" Huân Thiên Hàn nói, giọng nói anh khàn khàn, khóe mắt cũng có ánh nước, anh đau lòng nhìn cô đang ngồi trong lòng kẻ khác, đau lòng vì cô không nhớ mình.

Ba năm, trong ba năm anh đi tìm cô, điên cuồng tìm kiếm, nhưng cô cứ như bốc hơi khỏi thế giới này vậy, cứ như cô đã biến mất khỏi cuộc đời anh. Anh đã tưởng tượng biết bao nhiêu tình huống lúc cô và anh gặp lại, nhưng chưa từng nghĩ đến tình huống cô quên anh, càng không nghĩ tới tình huống cô đã có chồng.

Giai Kỳ nghiêng đầu nhìn Huân Thiên Hàn, cố nhớ xem trong quá khứ mình đã gặp anh lần nào chưa, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Ánh mắt Huân Thiên Hàn nhìn cô rất thật, giọng điệu đau lòng không giống như làm bộ, có vẻ anh không nói dối. Nhưng cô đâu có quên anh?

Giai Kỳ thấy buồn thay cho anh, cũng thấy ghen tỵ với người con gái tên Thanh Di kia, có một người đàn ông yêu mình như vậy.

Nhưng tại sao đang yên đang lành lại lôi Huân Thiên Hàn đến đây? Cô chớp chớp mắt, còn có đồng đủ mọi người nữa chứ.

"Khiêm, mọi chuyện là sao?" cô ngược lên nhìn anh.

Anh liếc mắt nhìn Huân Thiên Hàn một cái rồi kể đầu đuôi cho cô.

"Gi cơ? Em bị thôi miên á?" cô tròn mắt.

Anh khẽ gật đầu, cũng may là lúc trước anh có nghiên cứu qua về lĩnh vực này. Trong trường hợp bị người ta thôi miên sai khiến chỉ việc đánh cho người bị thôi miên ngủ vài tiếng là được. Mặc dù cô không sao, nhưng tên khốn kiếp Huân Thiên Hàn kia dám thôi miên ép cô ly hôn với anh.

Anh nhất định sẽ băm vằm hắn ta!

Ánh mắt Mạc Thiệu Khiêm nhìn Huân Thiên Hàn càng ngày càng lạnh lùng, càng ngày càng thâm đậm mùi máu tanh. Mọi người không hện mà cùng rùng mình một cái.

Từ Hạo Hiên khẽ ho một tiếng rồi quay sang Huân Thiên Hàn: "Anh nói rằng Tiểu Kỳ là Thanh Di, nhưng Tiểu Kỳ lại nói rằng không biết anh. Anh nói cô ấy với anh là bạn thanh mai trúc mã, ăn uống ngủ nghỉ đều làm cùng nhau. Tôi quen Tiểu Kỳ từ rất lâu trước đây, tôi xin đảm bảo rằng cô ấy không có bạn thanh mai trúc mã, càng không có chuyện cùng ăn cùng ngủ cùng lớn lên. Có lẽ anh nhận nhầm người rồi."

Nghe giọng điệu chán chán trăm phần trăm của Từ Hạo Hiên, Huân Thiên Hàn hơi choáng. Đưa mắt nhìn về phía Giai Kỳ, cô có một khuôn mặt rất dễ thương, khi nở nụ cười đều rất dịu dàng ôn nhu, hoàn toàn trái ngược với Thanh Di nhí nhảnh năng động. Tính cách của cô rất ôn hòa ấm áp, khác một trời một vực với tính cách tự cao tự đại của Thanh Di.

"Trên trái đất này có người giống nhau cũng là điều bình thường thôi." Từ Hạo Hiên nhún vai nói.

Phải, trên trái đất này người với người giống nhau cũng là điều bình thường thôi, nhưng giống y như đúc thế này là điều không thể.

Huân Thiên Hàn nghĩ nghĩ một lúc liền sực nhớ ra, vội vàng nói: "Đằng...đằng sau tai trái của Thanh Di có một nốt ruồi nhỏ!"

Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày, đưa tay vén tóc cô lên xem

"Không có." anh lạnh lùng đáp lại.

"Không...không thể thế được! Tôi muốn tự xem!" Huân Thiên Hàn nói, vừa dứt lời liền bị mấy vệ sĩ đằng sau túm lại, ấn xuống đất.

"Muốn sống thì đừng làm loạn, người Tiểu Kỳ là để cho người khác muốn xem thì xem à?" Từ Hạo Hiên trừng mắt.

Huân Thiên Hàn cũng chẳng kém, cười lạnh nói: "Trên thân thể của cô ấy có chỗ nào tôi chưa nhìn thấy nữa?"

Giai Kỳ há hốc mồm, gì cơ?

Từ Hạo Hiên nghe vậy liền cười: "Ông anh này, cô ấy không phải Thanh Di, cô ấy là Giai Kỳ!"

"Là Thanh Di! Có thể là do cô ấy mất trí nhớ, không nhớ được tôi là ai, có thể vì thế mà tính cách thay đổi, nhưng dù có thay đổi trăm thứ cũng không thể nào thay đổi được khuôn mặt kia!" Huân Thiên Hàn tức giận nói.

"Đã nói rằng trên đời này người giống người không ít cơ mà?"

"Làm gì có người nào giống nhau y như đúc thế?"

Hai bên cứ tôi nói một câu anh đáp một câu, lúc đầu còn bình thường, càng về sau giọng điệu càng khó nghe.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Giai Kỳ kéo kéo tay áo Mạc Thiệu Khiêm, ý bảo anh mau đứng ra đánh tan cái không khí đầy mùi thuốc súng này.

Mạc Thiệu Khiêm kéo Giai Kỳ sát về phía mình, nói: "Cô ấy là Thanh Di hay Giai Kỳ đi nữa thì cũng không thay đổi được việc cô ấy là vợ tôi." nói rồi anh nhếch môi lặp lại lần nữa, khuôn mặt lạnh lùng: "Là vợ hợp pháp của Mạc Thiệu Khiêm tôi."

Huân Thiên Hàn đang cãi nhau với Từ Hạo Hiên liền ngẩng người nhìn Mạc Thiệu Khiêm, ánh mắt rơi xuống người con gái ngồi trên đùi anh. Một cảm giác chua xót dâng lên, anh nắm chặt nắm đấm.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà hắn ta có thể cướp Thanh Di từ tay anh? Thanh Di vốn dĩ là của anh, ngay từ đầu đã là của anh. Hắn ta là người thứ ba chen ngang, còn dám nói lý lẽ với anh?

Huân Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, vung tay hất hai vệ sĩ đang ghìm mình lại, lao đến chỗ Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm.

Hơn 10 vệ sĩ của Từ Hạo Hiên và tứ đại vệ sĩ của Mạc Thiệu Khiêm nhanh chóng chặn Huân Thiên Hàn lại.

Huân Thiên Hàn 1 chọi 20, không bị đánh chết thì cũng gãy tay gãy chân. Giai Kỳ thấy vậy sợ hãi, định đứng lên ngăn cản thì bị anh giữ lại, giọng nói không nhanh không chậm của anh vang lên: "Động đến em, anh ta đáng bị như vậy."

Giai Kỳ ngẩng người một lát rồi gật gật đầu, nép vào trong ngực anh, không quay lại nhìn nữa.

Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, Huân Thiên Hàn khụy xuống, tay bị trói lại, khuôn mặt bầm tím rướm máu, khắp toàn thân đều đau như muốn gãy xương, nhưng khi nhìn cô ngoan ngoãn nép vào lòng người đàn ông khác, anh mới biết rằng là vết thương này không đáng là gì, thứ trái tim anh phải chịu, còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần.

Mạc Thiệu Khiêm ôm cô đứng dậy, bị cái ôm đột ngột của anh làm cho giật mình, cô theo phản xạ vòng tay qua cổ anh để giữ thăng bằng. Mạc Thiệu Khiêm liếc nhìn Huân Thiên Hàn, lạnh giọng nhắc nhở:

"Nên nhớ, cô ấy là Giai Kỳ, là vợ của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Em muốn có con

Giai Kỳ buồn cười ngược nhìn anh nhưng cũng không nói gì.

Mạc Thiệu Khiêm vút mọi người ra sau đầu, bế Giai Kỳ lên phòng.

Anh đặt cô ngồi xuống giường, đưa tay xoa xoa đầu cô.

Giai Kỳ cười cười túm lấy tay anh: "Anh đang tức giận?"

Anh lơ đãng nhìn cô, anh đúng là đang tức giận.

Nụ cười trên môi Giai Kỳ càng sâu, cô nhấn mạnh câu cuối: "Không nói tức là thừa nhận, anh-đang-giận!"

Mạc Thiệu Khiêm nhường mảy mảy nhìn cô, bàn tay khớp xương nhấc cằm cô, đôi mắt nheo lại: "Anh giận."

Giai Kỳ nhắm mắt nhìn anh, đôi mắt to đẹp long lanh, khóe môi khẽ nhếch lên để lộ hàm răng trắng, cô cười tới đáng yêu.

Anh nhìn cô một lúc, ngửa ngáy cúi xuống hôn cô.

"Ừm..hum..sao lại hôn em?" cô nhủ mảy mảy, đương nhiên không nhận được câu trả lời của anh.

Một chân anh để lên giường, một chân khụy xuống, cánh tay nâng cằm cô, lưỡi tiến sâu vào trong.

"Ừm.." cô khẽ rên một tiếng, vòng tay qua cổ anh, kéo anh lại gần mình.

Nụ hôn triển miển rơi xuống cổ, Giai Kỳ khẽ run, cổ là nơi nhạy cảm nhất của cô. Anh khẽ cắn cắn xương quai xanh xinh đẹp, để lại trên làn da trắng hồng của cô những dấu đỏ đỏ. Anh muốn mọi người nhìn thấy, cũng như muốn nói cho họ biết, cô là của anh, của một mình anh!

Anh đưa tay nhấc váy của cô, cho vào trong quần, cảm nhận được bên dưới ướt át sa, ngón tay anh khẽ di chuyển.

"A..." cô thở dốc, ôm lấy cổ anh vận vẹo người, từng hơi thở nóng rực phả vào tai anh, khiến bụng dưới của anh ngửa ngáy khó chịu.

Anh đẩy cô xuống giường, kéo váy xuống, để lộ bầu ngực căng đầy, anh cúi xuống cắn vào nhũ tiem, hết mút rồi lại liếm.

Người cô run lên, khoái cảm từ bên dưới khiến người cô nóng rực, anh nhanh chóng nhận thấy sự biến đổi của cô, cời quần, để lộ vật nam tính đang căng cứng.

"Anh vào đây." anh khẽ nói bên tai cô, vật nam tính cũng từ từ tiến vào trong.

"Ah...ha..." cô mở miệng rên rỉ, hai tay nắm lấy áo anh, chân mở rộng để cho anh dễ tiến vào.

Thứ thô to kia vào hết cũng là lúc anh đang đưa hông di chuyển, mạnh mẽ chiếm lấy cô.

Ra vào chục cái, cả hai người đều nóng lên, mồ hôi chảy ướt gối, những tiếng rên rỉ dụ tình vang lên ám muội, con khoái cảm của anh sắp tới, đang định rút ra thì nghe tiếng cô nỉ non dưới thân.

"Anh bắn vào đi, em muốn có con."

Ba mẹ hay thúc dục cô phải mau mau sinh em bé để ông bà bế, cô cũng hiểu, và cô cũng muốn có con.

Nghe cô nói vậy, yết hầu anh lên xuống mấy lần, cuối cùng đâm sâu một cái, phóng thích vào cơ thể cô.

Anh thở dốc đè lên cô, hôn nhẹ một cái vào trán cô, vén lọn tóc ướt mồ hôi của cô ra sau tai, mỉm cười.

Anh nghĩ cô còn quá trẻ, cũng chưa có kiến thức gì cả, tuổi xuân của cô còn dài, anh muốn cô cả ngày vô lo vô nghĩ, sông vui vẻ không cần phải bận tâm điều gì.

Nhưng nếu cô đã muốn có, anh đương nhiên rất vui vẻ mà chiều theo ý cô.

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, Giai Kỳ đưa tay đẩy anh, kéo lại áo rồi với điện thoại để ở tủ đầu giường.

"Alo?"

Đầu bên kia vang lên giọng nữ, là lớp trưởng: "Giai Kỳ, tối mai 7h họp lớp, địa chỉ là quán bar Thường Tín, nhớ đấy." nói xong liền cúp máy, không cần biết cô có đồng ý hay không.

Ngày trước mặc dù lớp trưởng không hay đem cô ra trêu đùa đánh đập nhưng thường dùng ánh mắt xem thường và kinh bỉ để nhìn cô, từ trước tới giờ vẫn vậy.

"Họp lớp?" Mạc Thiệu Khiêm nằm trên giường, chống tay nhìn cô.

Cô gật đầu.

Anh lại nói: "Anh đi cùng em."

Cô vội xua tay: "Không..không cần. Anh còn rất nhiều việc phải làm, học lớp thôi mà, em đi một mình cũng được. Nếu anh không yên tâm có thể cho vệ sĩ đi theo em."

Anh suy nghĩ một lúc liền gật đầu: "Được."

- - -

Chuyện của Huân Thiên Hàn đã được Từ Hạo Hiền giải quyết êm đẹp, Huân Thiên Hàn sau này sẽ không tới tìm cô gây phiền phức nữa.

Giai Kỳ mặc bộ váy màu xanh ngọc, khoác một chiếc túi nhỏ màu trắng, trang điểm nhẹ nhàng sau đó lên xe đi tới quán bar Thường Tín.

Kính Minh vênh vào đi sau Giai Kỳ, đánh ánh mắt khiêu khích về ba người phía sau.

Mạc Thiệu Khiêm nói cô phải mang vệ sĩ theo, nhưng cô không muốn quá lộ liễu nên chỉ mang một người. Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên túm tụm lại một chỗ bắt đầu oản tù tì để bầu người được đi cùng với cô.

Cuối cùng là Kính Minh thắng.

Giai Kỳ dờ khóc dờ cười nhìn bốn người lớn hòa nhau chơi oản tù tì như trẻ con.

Chiếc xe sang trọng dừng trước quán bar Thường Tín, Kính Minh xuống trước mở cửa cho Giai Kỳ. Cô vén tóc ra phía sau, cười với anh coi như cảm ơn rồi xuống xe.

Một động tác bình thường thôi mà cũng khiến tim người ta xao xuyến, không chỉ Kính Minh mà những người đàn ông xung quanh cũng phải đứng hình mười mấy giây.

Cô gái này quá đáng yêu rồi đi?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Học lớp

Mọi người trong phòng nói chuyện rất vui vẻ, tiếng cười nói vang lên không ngớt.

"Này này, nghe nói con nhỏ Giai Kỳ kia cũng đi đó." có người nói.

"Gi cơ? Cái con nhà quê đấy á?"

"Ôi trời, không biết nó sẽ mặc loại váy rẻ tiền nào nữa đây?"

"Thật là, cái loại quê mùa như nó đừng nên xuất hiện thì hơn."

"Đúng vậy, chỉ tổ làm ô nhiễm không khí."

Câu nói vừa dứt, cánh cửa liền bật mở. Bước vào là một đôi giày cao gót màu trắng, mái tóc màu nâu bông bênh thả xõa, cô mặc chiếc váy xòe màu xanh ngọc, đeo chiếc túi nhỏ màu trắng, khuôn mặt đáng yêu được trang điểm nhạt, đôi mắt to tròn long lanh cuốn hút người nhìn.

Người bước vào không ai khác, chính là Giai Kỳ.

"Gi kia? Có nhầm không vậy?"

"Nó là Giai Kỳ đó ư? Con nhỏ quê mùa hồi đó đâu rồi?"

"Này! Nhìn xem, có phải nó được bao dưỡng không? Quần áo đang mặc toàn đồ số lượng có hạn thôi."

"Được bao dưỡng chứ gì nữa, loại con gái nhà quê xấu xí thì dù có trát vàng trát ngọc vào cũng không thể cao quý lên được."

"Cũng phải hahaha."

Mọi người ồn ào bàn tán, ánh mắt nhìn Giai Kỳ đầy giễu cợt và khinh bỉ. Kính Minh đi đằng sau cô nghiêng răng ken két, Giai Kỳ chỉ liếc mọi người một cái, đi tới chỗ trống rồi ngồi xuống, hoàn toàn không để những lời chế giễu kia lọt vào tai.

Một đôi giày cao gót màu tím xuất hiện trước mắt cô cùng giọng nói chua ngoa: "Ôi, đây chẳng phải Giai Kỳ nhà chúng ta hay sao? Mọi người nhìn xem cô ấy thật cao quý nhường nào!"

Mọi người phá lên cười, Giai Kỳ ngược lên, người trước mặt mặc bộ váy hở vai màu tím của Chanel, tóc thả xõa, khuôn mặt xinh đẹp nhưng tà ác. Hà Tĩnh Hy nhìn Giai Kỳ bằng một nửa con mắt, khóe môi nhếch lên về kính bỉ.

"Mọi người đừng như vậy. Chuyện cô ấy nhà quê ai cũng biết mà, cần gì phải nói thẳng ra." giọng nói nghe như giảng hòa vang lên, nhưng thực chất là đang muốn thêm dầu vào lửa. Du Lan mặc chiếc váy màu đỏ quyến rũ, mái tóc xoăn thả xõa, đang từng bước đi tới chỗ Giai Kỳ.

Đôi mắt như tia lửa sau lớp kính đen của Kính Minh trừng trừng nhìn hai người trước mặt. Anh nhớ, họ là những người đã chế giễu chị đại ở cửa hàng quần áo và bị lãnh bạt tai.

Du Lan đứng trước mặt Giai Kỳ, làm ra vẻ thân thiện: "Lâu quá không gặp."

Cô cười nhạt, lâu à? Không phải vừa mới gặp không lâu sao?

Thấy cô không để ý đến mình, Du Lan cũng chỉ cười rồi cầm ly rượu đi về chỗ của mình.

Cánh cửa được mở ra lần thứ hai, người vào là một đôi nam nữ, chàng trai khoảng 26-27 tuổi, mặc vest màu be, khuôn mặt cũng được coi là tuấn tú. Người con gái đi bên cạnh là Phương Dư Khả, cô ta mặc chiếc váy hai dây bó sát người màu đen, cười tươi khoác tay người con trai kia.

Mọi người không khỏi ồ lên.

"Tiểu Khả! Chủ trì bữa tiệc tại sao lại đến muộn như vậy?"

"Xin lỗi mọi người, trên đường tắc kẹt xe quá!" Phương Dư Khả cười, nghiêng đầu dựa vào người bên cạnh.

"Ôi! Vị bên cạnh là cậu có phải là tổng giám đốc công ty XX - Bạch Bằng Triển không?"

"Đúng vậy! Anh ấy là chồng sắp cưới của tớ."

"Ôi ôi! Tiểu Khả à cậu thật tốt phước đó! Có chồng vừa đẹp trai vừa giàu có, đúng là khiến người ta ghen tỵ."

Phương Dư Khả cười, kéo Bạch Bằng Triển tới ngồi gần Giai Kỳ.

"Giai Kỳ, lâu quá không gặp." Phương Dư Khả quay sang cười "khả ái".

Khóe môi Giai Kỳ khẽ giật giật, bọn họ không còn câu hỏi nào khác à?

Hà Tĩnh Hy lắc lắc ly rượu trên tay: "O kìa Giai Kỳ, tớ nghe nói cậu kết hôn, tớ thật tò mò không biết chồng cậu là ai đó? Tại sao lại không giới thiệu cho mọi người?"

Mọi người nghe vậy hưởng ứng: "Haha, có phải là ông bụng phệ hói đầu nào không? Vì thế nên không dám đưa đi không?"

Kính Minh đằng sau Giai Kỳ thầm phi nhỏ trong lòng, Boss nhà anh luận cả về sắc đẹp và độ giàu có mà đứng nhất không ai dám đứng thứ hai.

"Chắc chắn rồi, ngoài mấy ông già mắt kém thì chẳng còn ai dám lấy cô ta đâu!"

"Haha! Cóc ghẻ mãi mãi là cóc ghẻ, chẳng thể nào biến thành phượng hoàng được đâu!"

Kính Minh nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh trên trán giật giật.

Giai Kỳ ngán ngẫm nghịch nghịch lộn tóc, hoàn toàn không để những lời nói đó vào tai.

"Cạch!" cánh cửa bật mở, một người đàn ông bước vào, trên người mặc bộ vest đen sọc nhỏ sang trọng, đôi giày da đắt tiền bóng loáng, mái tóc đen mềm, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ khiến mọi người nín thở.

Cả người anh toát ra một loại khí chất cao ngạo lạnh lùng của những người đứng trên đỉnh ngọn tháp, đôi con ngươi như hồ nước sau tấm mặt nạ nhìn xung quanh.

Giai Kỳ há hốc mồm, là... Mạc Thiệu Khiêm?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Sợ bà xã chịu thiệt thòi, ông xã đành đích thân ra mặt

Mọi người trong phòng sau một hồi nín thở ngạc nhiên liền ồn ào huyên náo.

"Ôi trời ơi! Người này thật đẹp trai quá đi mất!"

"Trời ơi! Đúng là hồng nhan họa thủy! Đúng là loại sắc đẹp nghịch thiên mà!"

"Đẹp trai quá đi mất! Là ai vậy?"

"Hình như anh ấy đang tìm ai đó!"

"OMG!! Rốt cuộc cô nàng may mắn nào vậy?"

Giai Kỳ chớp chớp nhìn mọi người, quay đầu thắc mắc với Kính Minh: "Mọi người không biết anh ấy sao?"

Kính Minh cúi xuống nói với cô: "Tất cả mọi thông tin liên quan đến Boss đều bị bảo mật hết, giới truyền thông và đám nhà báo chỉ cần đăng một chút thông tin liên quan thôi sẽ bị xóa sạch sau mấy phút, ngoài những đối tác quan trọng và người thân thích thì rất ít người biết diện mạo của Boss."

Giai Kỳ ồ lên một tiếng, không ngần ngại quay đầu vẫy vẫy tay với anh. Mạc Thiệu Khiêm thấy cô vẫy tay tới mình liền cười, khí hàn quanh người cũng vơi đi không ít.

Anh sai bước đi tới chỗ cô, cô cũng rất ngoan ngoãn dịch vào cho anh ngồi.

Hành động của cô đương nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của mọi người, rất nhiều người trở mắt ngạc nhiên sau đó thì thầm to nhỏ.

"Này, tôi vừa nhìn thấy gì vậy? Con bé nhà quê kia vừa mới vẫy tay với anh đẹp trai này sao?"

"Hình...hình như tôi cũng thấy vậy."

"Anh ấy còn cười với cô ta nữa chứ!"

"Hai người họ quen nhau sao? Đừng nói đó là chồng cô ta nhé?"

"Không thể nào! Với sức hút của con nhà quê đó thì không thể câu được miếng mồi ngon như vậy!"

Bô lô ba la, xì xà xì xôm..

Giai Kỳ vút hết lời bàn tán ra sau đầu, quay sang nhẩn mặt với anh.

"Anh rất bận mà, những chuyện như vậy em có thể tự đi một mình."

"Sao? Em không muốn cho anh đi?" Mạc Thiệu Khiêm nhếch môi cười, tay phải gác lên ghế, chống vào cằm nghiêng đầu nhìn cô.

"Không có." cô nhả mũi.

Anh bật cười, đưa tay捏 mũi cô: "Sợ bà xã chịu thiệt thòi, ông xã đành đích thân ra mặt." nói xong còn cười một cách quyền rũ.

Xung quanh nhất thời tĩnh lặng, đoạn đối thoại vừa rồi tuy không lớn tiếng nhưng cũng đủ khiến cho những người trong phòng nghe thấy. Cũng đủ để kết luận ra một điều: Họ là vợ chồng!!

Du Lan và Hà Tĩnh Hy nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai người.

Phương Dư Khả biết trước nên cũng không ngạc nhiên, cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Cô ta dù có ngu cũng sẽ không đối đầu với Mạc Thiệu Khiêm, chờ cô ta có chỗ đứng trong Bạch gia sẽ đi tìm Giai Kỳ tính sổ.

"Tổng...tổng giám đốc Mạc?" Bạch Bằng Triền tròn mắt ếch, nhìn Mạc Thiệu Khiêm không chớp mắt.

Mấy tháng trước anh tham gia tiệc rượu có nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm và cô gái bên cạnh đến dự, mới đầu nhìn hai người lạ mặt nên cũng không tới bắt chuyện, lúc sau nghe mọi người nói mới biết đó là Mạc Thiệu Khiêm - Ông thân tài Đế Đô - Tổng giám đốc tập đoàn Đế Kim.

Mặc dù không nói chuyện cùng mà chỉ đứng từ xa, nhưng thần thái này, khuôn mặt này và người phụ nữ bên cạnh anh không thể nhầm được! Lúc đó hai người mặc đồ đôi màu hồng nhạt, là tiêu điểm chú ý của mọi người nên anh mới nhìn lâu một chút. Tuyệt đối không nhận nhầm!

"Tổng giám đốc Mạc nào cơ?" người bên cạnh nhìn Bạch Bằng Triển khó hiểu.

"Này, này, đừng nói với tôi đó là Mạc Thiệu Khiêm của tập đoàn Đế Kim nhé?" có người ngạc nhiên nói.

"Cô nói cái gì? Không phải chứ?"

"Vậy chẳng phải con nhỏ nhà quê kia vợ phải miếng mồi ngon hay sao?"

"Suýt! Bé tiếng một chút! Mạc Thiệu Khiêm nổi tiếng lạnh lùng tàn độc đấy, cô không biết à? Động vào anh ta chỉ có chết!"

Mọi người xung quanh lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

Bạch Bằng Triển cười thầm, cầm ly rượu đi tới chỗ Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ.

Đây là cơ hội, là một cơ hội lớn đối với công ty anh!

"Tổng Giám đốc Mạc, nghe danh đã lâu, nay được gặp quả thực được mở rộng tầm mắt." Bạch Bằng Triển nở một nụ cười chuyên nghiệp rồi nâng ly rượu: "Tôi kính ngài một ly."

Mạc Thiệu Khiêm không nhặt không mẫn liếc nhìn Bạch Bằng Triển rồi lại quay sang Giai Kỳ.

Bạch Bằng Triển lúng túng, không biết nên tiến hay nên lùi. Thấy bộ dạng khổ sở của anh, Giai Kỳ nâng ly rượu của mình trên bàn lên rồi cười: "Tôi thay anh ấy kính Tổng giám đốc Bạch một ly." nói rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Bạch Bằng Triển cười cười nhìn cô rồi cũng đưa ly rượu lên uống. Mạc Thiệu Khiêm ngồi bên cạnh cười đến ngọt ngào, hiển nhiên tâm trạng anh rất tốt vì hành động của cô, cũng dung túng cho cô ném thử mùi rượu.

Sau đó Bạch Bằng Triển nói gì Mạc Thiệu Khiêm cũng không đáp lời, còn Giai Kỳ đương nhiên không hiểu, chỉ cười cười.

Bạch Bằng Triển đen mặt cầm ly rượu về chỗ, tâm trạng cực kỳ u ám, nhưng u ám thì làm sao? Người ta có quyền có thể có sắc, người ta to, người ta làm gì cũng đúng. Anh thì không như vậy, chỉ đành ôm một bụng tiếc hận uống nốt ly rượu của mình.

Một lúc sau, trên người Giai Kỳ xuất hiện những mẩn đỏ khiến cô ngứa ngáy không thôi. Kính Minh đứng đằng sau hoảng sợ, chẳng lẽ trong rượu có gì đó?

Mạc Thiệu Khiêm nhú mày nhìn cô, đưa tay chạm vào những mẩn đỏ trên mặt cô. Giai Kỳ định đưa tay gỡ thì bị anh giữ lại, giọng nói anh trầm xuống: "Không được gỡ."

Nói rồi anh đứng dậy ôm cô lên, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, anh từng bước vững vàng đi ra ngoài. Kính Minh cũng theo sau.

Cánh cửa đóng lại, mọi người xôn xao.

"Cái gì kia? Cô ta bị làm sao vậy? Có phải bị bệnh không? Có lây không?"

"Ôi trời ơi! Mau mau tránh ra, tôi muốn về nhà tắm rửa!"

"Không phải bệnh, cũng không lây nhiễm, chỉ là bị dị ứng còn thôi." Một người làm bác sĩ nói.

"Ôi vậy à? Làm tôi hết hồn."

"Này, tôi thật ghen tỵ với cô ta. Mọi người nhìn xem lúc ôm cô ta anh ấy đã dịu dàng như thế nào, lúc thấy cô ta bị mẩn đỏ hết người anh ấy cũng lo lắng tới mức nhú chặt mày, còn không ngại ôm cô ấy ra ngoài nữa chứ."

"Hừ! Đúng là hồ ly tinh, lại có thể làm cho một người lạnh lùng cảm dục không gần nữ sắc như Mạc Thiệu Khiêm si mê đến vậy, quả thật không phải hạng tầm thường."

"Nhìn thái độ của anh ấy với cô ta, có vẻ trong Mạc gia cũng có chỗ đứng vững chắc lắm đấy. Tốt nhất không nên làm khó cô ta, kéo lại rước họa vào thân."

"Đúng vậy, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa."

Nghe mọi người nói, sắc mặt Du Lan và Hà Tĩnh Hy trở nên u ám, thậm chí mồ hôi lạnh trong lòng.

Du Lan tay run run cầm lấy ly rượu đưa lên miệng, cố gắng nuốt hết để giảm bớt sự căng thẳng.

Gia đình cô ta có quyền thế cỡ nào cũng không thể địch lại Mạc Thiệu Khiêm, trước kia cô ta làm khó Giai Kỳ, liệu Giai Kỳ có để tâm không? Liệu có tìm cô ta tính sổ không?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Anh nói xem, có phải kiếp trước em làm rất nhiều việc thiện nên kiếp này mới được gặp anh không?

Mạc Thiệu Khiêm mặt mày sa sầm, ôm Giai Kỳ lên xe.

"Tới bệnh viện."

Nghe được chỉ thị, Kính Minh dùng hết kinh nghiệm lái xe tích lũy hơn 20 năm nay ra lái với tốc độ vừa nhanh vừa an toàn tới bệnh viện.

Trong xe, Giai Kỳ nhìn những mụn đỏ đỏ trên tay mình mà ngứa ngáy khó chịu, cô thật sự rất muốn gãi.

Thấy cô nhăn mặt nhíu mày, Mạc Thiệu Khiêm kéo tay cô qua, dùng tay mình xoa lên: "Sắp tới rồi, nhịn một chút."

Giai Kỳ gật gật đầu, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay, mặc dù không được gãi nhưng xoa xoa như vậy cũng rất dễ chịu.

"Ồ đây nữa." cô được voi đòi tiên, chỉ chỉ vào mặt mình.

Anh cũng không ngần ngại gì, đưa hai tay lên xoa xoa hai má đầy mụn đỏ của cô, xoa được một lúc còn cúi xuống thơm cô một cái.

Giai Kỳ bị hành động của anh làm cho giật mình, vội đẩy anh ra: "Anh...làm như vậy nhờ bị lây thì sao?"

Mạc Thiệu Khiêm thấy thế liền nhếch môi cười, giọng nói dịu dàng như nước: "Được, anh sẵn lòng."

Giai Kỳ vội ôm ngực nhắm mắt, sức sát thương của sắc đẹp quả nhiên là thứ cô không thể chống cự!

"Boss, đã tới nơi." Kính Minh quay đầu lại nói.

Mạc Thiệu Khiêm mở cửa xe, đỡ cô xuống rồi vòng tay qua bế cô lên.

"Em...em tự đi được mà!!" Giai Kỳ đỏ mặt nín thở, ở bệnh viện có rất nhiều người, lại là nơi công cộng, cô chắc chắn sẽ bị ngại chết!

Mạc Thiệu Khiêm không đáp lời cô, bước chân vững vàng như vậy, đi thẳng vào trong.

Mọi người từ già tới trẻ, từ trai tới gái không hẹn mà cùng nhìn về một phía.

Mạc Thiệu Khiêm mặc vest đen sọc nhỏ, mũi cao môi mỏng, mày kiếm anh tuấn, làn da đẹp không tỳ vết khiến đám phụ nữ thầm ghen tỵ.

Trên tay anh ôm một cô gái nhìn rất dễ thương, cô mặc bộ váy màu xanh ngọc, đi đôi giày cao gót màu trắng, mái tóc nâu bồng bềnh thả xòa rất đẹp mắt, nhìn có vẻ đã hơn 20 nhưng đường nét đáng yêu trên khuôn mặt lại khiến cô như chỉ mới 17, 18.

Khắp người cô gái nổi lên những mụn đỏ đỏ, cô nép người vào trong lòng anh như con thú nhỏ bị thương. Điều khiến mọi người để ý nhất là, anh không hề bận tâm thứ mụn trên người cô có lây truyền không, cũng không hề thấy ghét bỏ, muốn tránh xa cô, ngược lại còn ôm cô vào lòng, vòng tay yêu chiều đầy ấm áp.

Hai người một xinh trai một đẹp gái, kết hợp mới nhau rất hài hòa, chỉ là một khung cảnh bình thường thôi mà khiến bao nhiêu người trầm trồ ghen tỵ.

"Thực là đẹp đôi quá đi mất."

"Cậu trai kia thật cưng chiều vợ."

"Ghen tỵ với cô gái trên tay anh ấy quá."

(Lược bỏ bớt 300 từ)

Giai Kỳ nằm trong lòng anh, cô nghe thấy hết những lời bọn họ nói, cô ngược lên nhìn, khuôn mặt anh mặc dù vẫn bình tĩnh và kiên nghị nhưng đôi mắt lại

mang chút về lo lắng xót thương.

Mạc Thiệu Khiêm đi vào phòng, đặt Giai Kỳ xuống giường, bác sĩ cũng nhanh chóng chạy tới.

Ông vừa nghe có người nói rằng Mạc Thiệu Khiêm - Boss lạnh lùng tàn độc của tập đoàn Đế Kim ôm vợ tới. Ông sợ vãi cả linh hồn, mặc kệ mấy bệnh nhân, ôm giò chạy tới.

Đang định kiểm lời chào hỏi khách sáo thì Mạc Thiệu Khiêm nói: "Chuẩn bệnh cho cô ấy."

Giọng nói mang 3 phần đề nghị, 7 phần uy hiếp khiến ông bác sĩ sợ vãi tè.

Giai Kỳ thấy khuôn mặt khó coi của ông liền cười nói: "Làm phiền ạ."

Ông đưa mắt nhìn cô gái trước mặt, đáng vẻ ngoan hiền đáng yêu, nụ cười cũng rất thuần khiết trong sáng, thật khiến tâm trạng người ta dễ chịu.

Ông giật mình, mồ hôi chảy đầm đìa, cảm nhận được đằng sau có một luồng sát khí dày đặc đen kịt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, ông thắm nuốt nước bọt, quay đầu lại cười cười: "Chuẩn bệnh ngay đây, chuẩn bệnh ngay đây."

Sau khi xem xét một hồi, ông quay sang nói: "Cô nhà bị dị ứng với cồn, khi tiếp xúc sẽ sinh ra phản ứng, một lúc sau sẽ mụn nổi đầy người, ngứa ngáy khó chịu, chỉ cần bôi thuốc là được rồi. Nhưng tốt nhất là sau này đừng để cô ấy tiếp xúc nữa, tránh trường hợp như hôm nay."

Mạc Thiệu Khiêm gật đầu, ông bác sĩ thấy vậy thở phào, nhanh chóng đi ra ngoài.

Anh cầm tuýp thuốc đi tới bên giường, bắt đầu bôi thuốc cho cô.

Thuốc bôi vào da rất mát khiến cô rất dễ chịu, nhìn anh chăm chăm chú chú bôi thuốc cho mình, cô cười, đưa tay béo má anh.

"Anh nói xem, có phải kiếp trước em làm rất nhiều việc thiện nên kiếp này mới được gặp anh không?"

Anh bị cô béo má cũng không khó chịu, gật đầu: "Đúng vậy."

Cô nhón miệng cười tới đáng yêu, đôi mắt cong thành mảnh trăng non nhìn người đàn ông trước mặt.

Điều hạnh phúc nhất của em là kiếp này được gặp anh, ở bên anh, cùng anh trải qua những khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc.

- - -

Hà Dung Chi gọi điện cho Giai Kỳ, nói là tối nay tới nhà ăn cơm, Giai Kỳ rất vui vẻ đồng ý.

Lâu lắm rồi cô chưa gặp bố mẹ và ông nội, cũng có chút nhớ.

Giai Kỳ ôm đồ vào nhà tắm tắm rửa, cô rất thích ngâm mình trong nước nóng, nên thường ngâm rất lâu, nhưng hôm nay có hẹn ăn cơm nên cô tắm rất nhanh.

Cô cầm khăn bước ra khỏi bồn tắm, không cẩn thận nhắm vào chỗ có nước, chân trượt đi một cái.

"A!" cô giật mình kêu lên, ngồi dậy ôm cái trán bị va.

Mạc Thiệu Khiêm ở ngoài vội chạy vào, hơi nước bao phủ khiến tầm nhìn trở nên mờ ảo, anh dời mắt về phía gần bồn tắm, thấy Giai Kỳ đang ôm trán, quay lưng về phía anh.

Những giọt nước từ tóc cô rơi xuống sàn nhà, nhỏ xuống lưng. Giọt nước trong veo theo lưng trần của cô chạy xuống rồi lại rơi xuống sàn...

Yết hầu anh khẽ lên xuống, thăm mắng bản thân vì sao chỉ nhìn lưng cô thôi lại có thể có phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Anh đi tới trước mặt cô, định gỡ tay cô thì cô vội bỏ tay ra, đưa tay ôm ngực, chân cũng khép lại, đỏ mặt: "Anh không được nhìn!"

Ánh mắt cô lén lút nhìn anh, thấy anh nhìn lại liền lúng túng, khuôn mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ khiến anh khó kìm lòng, chỉ muốn nhào tới cắn một miếng.

Anh cười, hôn lên cái trán bị sưng một cục của cô rồi lại hôn xuống đôi mắt to tròn long lanh kia.

Nụ hôn của anh dần dần trượt xuống môi cô, lúc bấy giờ cô mới giật mình phát giác rằng anh muốn, mà lại còn có ý định làm luôn ở phòng tắm!!

Cô xấu hổ đẩy anh ra: "Không được!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Sản xuất em bé

Mạc Thiệu Khiêm mặc kệ, kéo cô vào lòng mình, tay ghì chặt cổ cô, ấn một nụ hôn sâu lên môi cô.

"Ừm.ừm.." cô khẽ giãy giụa, muốn thoát ra khỏi vòng tay anh nhưng càng muốn thoát, lực ghì của anh càng mạnh, dù có cố cũng không thể.

Cô đành bỏ cuộc.

Thấy cô ngoan ngoãn, tay của anh trườn xuống dưới, nắm lấy đầu nhũ tiêm bắt đầu xoa nắn.

Mới chỉ bị anh chạm vào thôi mà người cô đã phản ứng mãnh liệt khiến anh nhanh chóng tiến tới bước tiếp theo.

Tay anh chạm vào cánh hoa, nhét một ngón tay vào.

"Ừmm.." cô khẽ nhũ mày rên một tiếng.

Ngón tay anh nhét vào sâu hơn rồi di chuyển, cảm nhận bên trong ấm nóng của cô, cảm nhận được vách tường của cô như đang muốn hút anh vào bên trong.

Anh nuốt nước bọt, rút tay ra, lật người cô lại, anh nâng mông cô lên, kéo quần mình xuống, thứ thô to kia đã đợi từ lâu, anh giữ hông cô, đâm vào trong.

"ah..." cô hai tay chống xuống đất, miệng không ngừng thờ dốc, thấy anh không chịu di chuyển, bụng dưới của cô ngứa ngáy khó chịu, cô mím môi khẽ nói.

"Anh..động đi."

Mạc Thiệu Khiêm cười khẽ, cúi xuống hôn lên lưng trần của cô, người cô khẽ run, tiếng thờ dốc nơi cổ họng càng ngày càng không kiềm chế được.

Anh nở nụ cười xấu xa, vật nam tính kia nhanh chóng đâm sâu vào tìm khoái cảm.

Tiếng bạch bạch nhóp nhép vang lên rất ái muội cùng tiếng rên rỉ của cô khiến miệng anh khô đắng.

Anh rút vật nam tính chưa được thỏa mãn kia ra, không ngần ngại đưa miệng tới, lưỡi vờn ra khẽ liếm, nhanh chóng cướp hết mật ngọt của cô. Tay trái đang ở eo trượt xuống mông cô, nắn bóp.

"A..." cô khẽ thờ dốc.

- ---

Lúc Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ tới đã là 8 giờ 30 phút, thấy con dâu và con trai đi vào, Hà Dung Chi đi tới trách móc.

Giai Kỳ gãi gãi đầu cười nhận lỗi, Hà Dung Chi tinh mắt nhìn thấy gấn xương quai xanh của cô có vết hôn vẫn còn mới, thế là bỏ qua chuyện đến muộn, hí hửng kéo con dâu với con trai vào nhà.

"Cháu dâu mau qua đây nào." Mạc Cửu Chương cười tươi nói, những nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra không ít.

"Tiểu Kỳ qua đây ngồi với ba." Mạc Sùng Quang nói rồi kéo cái ghế bên cạnh ra.

"Đề cháu dâu ngồi cạnh ta." Mạc Cửu Chương lờm Mạc Sùng Quang.

"Đề con bé ngồi cạnh con cũng được." Mạc Sùng Quang cũng đánh ánh mắt về phía Mạc Cửu Chương.

Giai Kỳ đứng ở giữa, tiến không được, lùi cũng không xong, lúng túng nhìn hai người.

Ánh mắt của Mạc Sùng Quang rõ ràng nói: Con dâu là của con! Mạc Cửu Chương cũng chẳng khác, bắn ngược lại một ánh mắt: Cháu dâu là của ta!

Đang lúng túng không biết phải làm sao thì một cánh tay đặt lên vai cô, kéo cô qua, giọng nói lạnh lùng đầy tính chiếm hữu vang lên: "Cô ấy là của con."

Mạc Thiệu Khiêm nói rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của hai người, kéo Giai Kỳ ngồi xuống chiếc ghế cạnh mình, Giai Kỳ cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Ăn cơm thôi, mọi người còn nhìn nhau thế làm gì?" Hà Dung Chi cầm đũa lên, gắp một con tôm vào bát Giai Kỳ: "Ăn đi con, mặc kệ họ."

"Con cảm ơn mẹ." Giai Kỳ cười rồi cầm đũa lên: "Con mời cả nhà ăn cơm."

Mạc Sùng Quang và Mạc Cửu Chương thấy vậy cũng bắt đầu cầm đũa ăn cơm.

Nói là ăn cơm, nhưng sự thật là không như vậy, vì cả bữa ăn Mạc Sùng Quang và Mạc Cửu Chương tranh nhau gấp cho Giai Kỳ.

"Cháu dâu, ăn thịt đi." Mạc Cửu Chương gấp một miếng thịt chiên, để vào bát Giai Kỳ.

"Cháu..." Giai Kỳ đang định nói cháu cảm ơn thì Mạc Sùng Quang chen vào nói trước, gấp cho cô một miếng mực: "Tiểu Kỳ, mực này mới nhập sáng nay, đảm bảo tươi ngon."

"Con..."

"Cháu dâu ăn nhiều thịt một chút đi, nhìn cháu gầy quá!" Mạc Cửu Chương lại gấp một miếng thịt vào bát Giai Kỳ.

"Cháu..."

"Phải ăn cả rau xanh nữa, như vậy mới đủ chất!" Mạc Sùng Quang lại gấp vào bát Giai Kỳ một lát rau xanh.

"Con..."

"Đây, ăn cái này."

Giai Kỳ: "..."

"Cả cái này nữa, đồ mới nhập..."

Giai Kỳ: "..."

"Đừng cho cháu dâu ta ăn quá nhiều hải sản!"

"Con bé ăn thịt mãi cũng chán chứ!"

Bờ lớ bờ la...

Giai Kỳ cảm nín nhìn hai người đối diện, không biết nên nói gì, cũng mặc kệ chiếc bát bé nhỏ của mình cứ dần đầy dần đầy thức ăn.

Hà Dung Chỉ nhìn hai người đang cãi nhau bên cạnh mà cảm thấy đau đầu.

Mạc Thiệu Khiêm hiển nhiên không chịu nổi cảnh này nữa, đẩy bát của Giai Kỳ ra, lấy một chiếc bát trống bên cạnh đưa cho cô.

Mạc Sùng Quang và Mạc Cửu Chương bị hành động của anh làm cho khựng lại, lại nhìn thấy cháu dâu và con dâu mình thờ phào mới biết nãy giờ mình hơi quá đà, vội vàng ho khan mấy tiếng rồi chỉnh đốn lại.

Ăn xong cơm, mọi người ngồi lại phòng khách để uống trà, Giai Kỳ vui vẻ ngồi một bên ăn hoa quả, nghe mọi người nói chuyện.

"Tiểu Khiêm, bao giờ ba mới có cháu để bông đây?" Mạc Sùng Quang nhìn Mạc Thiệu Khiêm, ánh mắt chờ mong.

"Đúng vậy, các con cưới nhau cũng gần một năm rồi." Hà Dung Chỉ cũng chen vào.

"Càng sớm càng tốt, sức khỏe ta sắp không chịu được rồi." Mạc Cửu Chương nói rồi giả bộ ho hai cái.

Khóe môi Giai Kỳ giật giật, đang thăm nể phục ông nội thì cả người đột nhiên bị bế thốc lên.

"A...anh.." cô xấu hổ ôm lấy cổ Mạc Thiệu Khiêm. Anh mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm cô lên lầu.

"Con làm gì vậy?" Mạc Sùng Quang đứng dậy nhíu mày.

Mạc Thiệu Khiêm đang đi bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Mạc Sùng Quang: "Sản xuất em bé."

Hà Dung Chỉ đang uống trà suýt thì phun cả ra ngoài, con trai bà...cũng quá thẳng thắn đi?

Mạc Sùng Quang nghe vậy cũng vội cúi xuống ho khan mấy tiếng: "Tiếp tục, tiếp tục đi."

Mạc Cửu Chương nhìn cháu trai nhà mình, càng nhìn càng thấy thuận mắt. Ông thăm mớ cờ trong bụng, cuối cùng cũng sắp có cháu để bông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Vị hôn thê của Mạc Tử Đồng

Giai Kỳ nằm trong chiếc chăn ấm áp, lười biếng dụi dụi vào lòng Mạc Thiệu Khiêm, lại nhớ tới người nào đó hôm qua mặc kệ cô van xin thế nào cũng không nương tay, ăn cô sạch sẽ từ đầu tới cuối liền bức mình, dịch dịch người ra.

Thấy cô tránh mình, Mạc Thiệu Khiêm thâm cười khỏ, kéo cô lại gần, ôm chặt.

"Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng." Mạc Thiệu Khiêm đưa tay xoa xoa cái eo của cô, anh biết mỗi lần làm xong, eo của cô sẽ vừa đau vừa mỏi.

"Có quý mới tin anh." cô lầu bầu nói, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm im cho anh xoa.

"..." mức độ tin cậy từ lời nói của anh thấp đến thế ư?

Mà...hình như đúng là thế thật..

- - -

Mạc Thiệu Khiêm đưa Giai Kỳ về nhà, còn anh thì tới công ty.

Cô ngồi trên trong phòng, lười biếng dựa vào ghế xem ti vi. Cô chống cằm nghĩ nghĩ, vì lo cho sức khỏe của cô nên anh xin nghỉ hẳn cho cô, chỉ cho cô đi chơi hoặc ở nhà, không cho phép đi làm nữa.

Cả ngày ở nhà thật sự rất buồn chán, buồn chán tới mức khiến chân tay cô ngứa ngáy.

Cô tắt ti vi rồi đi tới tủ quần áo, chọn một bộ váy màu trắng đơn giản rồi xách túi ra khỏi nhà.

Ngồi trong xe, Giai Kỳ hỏi: "Hiếu Chính, Hạ Mộc, chúng ta đi đâu chơi đây?"

Hạ Mộc suy nghĩ một lúc liền đáp: "Hay chúng ta đi mua sắm? Tới khu vui chơi giải trí? Tới..." bờ la bờ la, vân vân mây mây.

Anh nói nhiều như thế mà Giai Kỳ chỉ lắc lắc đầu, rõ ràng là không có hứng thú.

Hiếu Chính im lặng, về khoản này anh không rành cho lắm. Anh rút điện thoại, gọi cho Trình Thiên.

"Ế? Người anh em, có chuyện gì đây?" Trình Thiên tròn mắt nhìn chiếc xe BMW đi trước xe mình một đoạn, thấy xe vẫn đi rất bình thường liền nghĩ hoặc, chẳng lẽ chị đại xảy ra chuyện gì?

Hiếu Chính không nhanh không chậm hỏi: "Đi đâu chơi bây giờ?"

"..." đầu Trình Thiên đầy vạch đen.

"Chị đại hỏi." Hiếu Chính lại nói.

"Ồ? Hóa ra là chị đại không biết đi đâu chơi à?" Trình Thiên nghĩ nghĩ một lúc liền nói: "Hình như trung tâm mua sắm mở mấy cửa hàng quần áo rất đẹp, hình như còn mở một quán lẩu mới nữa."

Hiếu Chính ừ một tiếng rồi cúp máy, nhìn Giai Kỳ đang buồn rầu ủ rũ trong kính chiếu hậu liền nói: "Trình Thiên nói trung tâm mua sắm mở quán lẩu mới và..."

Giai Kỳ nghe đến lẩu liền vui vẻ đáp ứng, hoàn toàn không để ý đến nửa câu sau Hiếu Chính chưa nói xong: "Được được, chúng ta tới trung tâm mua sắm."

Hiếu Chính cạn lời, Hạ Mộc bên cạnh cười ha ha.

Trung tâm mua sắm.

Giai Kỳ hào hứng nhìn mấy cửa hàng quần áo mới, ném chuyện ăn lẩu ra sau, vui vẻ đi vào trong cửa hàng. Giờ vẫn còn sớm, để lát nữa ăn cũng được.

Cửa hàng đầu tiên cô vào là của một nhãn hiệu mới mở, phong cách rất trẻ trung năng động, nhìn không quá bắt mắt cũng không quá cầu kì.

Giai Kỳ đi đi lại lại rồi lựa một bộ đi thử, cô lấy mấy bộ từ tay tư đại vệ sĩ rồi ôm vào phòng.

Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên ngồi trên ghế chờ, không lâu sau Giai Kỳ bước ra, cô mặc chiếc áo phong trắng dây chữ hờ một bên vai, sơ vin với quần đùi rách nhạt.

Bọn họ phải công nhận rằng chị đại mặc thế quả thực ăn gian mất mấy tuổi, không nhìn ra cô gần 22 tuổi mà trông chỉ mới 15,16.

"Bộp" mấy chiếc túi trên tay rơi xuống, Giai Kỳ và tứ đại vệ sĩ không hện mà cùng nhìn ra phía cửa, thấy Mạc Từ Đồng đang lúng túng cúi xuống nhặt mấy túi giấy, bên cạnh là một cô gái tóc đen búi cao đáng yêu.

"Từ Đồng, anh sao vậy?" cô nàng nhíu mày nhìn Mạc Từ Đồng, đưa tay nhặt mấy túi giấy.

"Không sao không sao." anh cười đáp, rõ ràng trong mắt hiện rõ vẻ lúng túng.

Trần Nguyệt Nhi nhíu mày liếc nhìn Giai Kỳ, vẻ mặt khó chịu.

Giai Kỳ lúng túng không dám nhìn hai người, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện Từ Đồng tỏ tình với cô, lần trước gặp là lúc bị bắt cóc, cô hoảng sợ nên cũng quên mất chuyện đây, bây giờ gặp đúng là rất ngại ngùng.

"Tiểu Kỳ Kỳ." Mạc Từ Đồng gãi gãi đầu cười bối rối.

Giai Kỳ cũng cười một cái coi như lời chào.

"Cậu Mạc, tiểu thư." tứ đại vệ sĩ cũng đứng lên cung kính.

"Tiểu Đồng, cô ấy là ai vậy?" Trần Nguyệt Nhi khoác tay Mạc Từ Đồng, thân thiết hỏi.

"Cô ấy là chị dâu họ của anh." Mạc Từ Đồng cười nói, giọng điệu có chút chua xót.

Trần Nguyệt Nhi nheo mắt nhìn, một người lúng túng tránh né một người bối rối đảo loạn mắt. Rõ ràng là có gian tình!

Vội lại cách Tiểu Đồng gọi tên cô ta nghe rất dịu dàng, khác hoàn toàn giọng nói lạnh nhạt lúc gọi tên cô.

Trần Nguyệt Nhi cười tươi chạy đến nắm tay Giai Kỳ: "Chị dâu họ, em tên là Trần Nguyệt Nhi, là vị hôn thê của Mạc Từ Đồng." nói rồi liền nhếch miệng nói nhỏ, giọng điệu mang chút sát khí: "Tốt nhất là chị tránh xa anh ấy, nếu không đừng trách tôi."

Giai Kỳ nhìn cô gái chưa đầy 20 tuổi trước mặt mà sùng sốt, chớp chớp mắt mấy cái rồi đột nhiên nở nụ cười: "Được."

Nhìn nụ cười trong sáng không vương chút tạp niệm nào của Giai Kỳ, Trần Nguyệt Nhi hơi ngạc nhiên rồi cũng thu vài phần sát khí lại, cười nói: "Hình như có quán lẩu mới mở, chị cùng tụi em đi ăn nhé?"

"Được." Giai Kỳ gật đầu cười, cô cũng định đi tới đó ăn, có thêm nhiều người sẽ rất vui.

Thấy Giai Kỳ đồng ý không chút suy nghĩ nào, Trần Nguyệt Nhi hơi nhíu mày, mặc dù trông vẻ bề ngoài Giai Kỳ có vẻ hiền lành nhưng chưa chắc nội tâm đã giống vậy.

Cô nên thử thăm dò trước mới được, tránh những điều rủi ro trước đám cưới.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bà xã, anh say rồi

Khác với điều Trần Nguyệt Nhi nghĩ, Giai Kỳ hoàn toàn không để ý tới Mạc Từ Đồng mà vui vui vẻ vẻ ăn phần của mình, trong bữa ăn cô cũng chỉ đáp lại mấy lời của Mạc Từ Đồng rồi thôi, tâm trí hầu hết đều tập trung vào nồi lẩu.

Vì thế Trần Nguyệt Nhi cũng trở nên thân thiện hiền lành hơn, ác cảm lúc đầu với Giai Kỳ cũng tan biến hết.

- - -

"Chị dâu họ, có thời gian em sẽ tới tìm chị cùng đi dạo phố." Trần Nguyệt Nhi ngồi trong xe, cười nói với cô.

"Được." Giai Kỳ cũng cười.

Mạc Từ Đồng luyến tiếc nhìn Giai Kỳ rồi cười nói: "Tạm biệt."

Giai Kỳ cũng cười đáp lại.

Chiếc xe Ferrari màu vàng của Mạc Tử Đồng lái đi, Giai Kỳ vươn vai một cái rồi nói với tư đại vệ sĩ đứng đằng sau.

"Chúng ta về thôi."

--

11 giờ 30 tối, Giai Kỳ nhìn đồng hồ trong điện thoại rồi lại nhìn ra cửa, lông mày khẽ nhíu lại.

Anh nói bạn thân của anh từ nước ngoài trở về, đám bạn cấp 3 của anh tụ tập nên sẽ về muộn một chút, bảo cô không cần đợi cơm, nhưng bây giờ đã muộn lắm rồi, liệu anh có say tới mức không về được không?

Thấy Giai Kỳ thấp thỏm không yên, bác Trương liền nói: "Thiếu phu nhân, thiếu gia sẽ biết chừng mực, xin cô đừng lo lắng quá, nên đi ngủ sớm thì hơn, sức khỏe vẫn quan trọng."

"Vâng." cô đáp rồi đứng dậy, đang chuẩn bị lên lầu thì một chiếc xe đỏ chót lái vào biệt thự.

Mạc Thiệu Khiêm mở cửa bước xuống, chân xiêu xiêu vẹo vẹo, người ngồi ghế lái cũng nhanh chóng xuống xe, chạy ra đỡ anh.

Giai Kỳ nhíu mày cùng bác Trương đi ra.

"Khiêm." cô đỡ tay anh, lo lắng nhìn anh.

Đôi mắt mờ mờ ảo ảo nhìn cô, anh khẽ cười một tiếng rồi ôm cô vào lòng, mũi liên tục cọ cọ vào vai cô, miệng còn lẩm bẩm: "Bà xã, anh say rồi."

Một cổ mùi rượu nồng nặc chui vào mũi khiến cô hơi nhăn mặt: "Em biết rồi, anh uống nhiều quá."

Mạc Thiệu Khiêm chôn đầu vào hõm cổ cô, đáp: "Lão Phong về nước."

"Được rồi." cô vỗ vỗ lưng anh rồi nói với bác Trương: "Bác Trương, phiền bác đỡ anh ấy lên phòng."

Bác Trương nhanh nhẹn đỡ lấy Mạc Thiệu Khiêm, nhưng anh sống chết bám lấy cô, lông mày nhíu chặt lại, rõ ràng là biểu hiện tức giận.

"Hay là cô một bên tôi một bên đỡ anh ấy lên phòng?" một giọng nói vang lên nhắc Giai Kỳ nhớ tới có người ở đây.

"Anh là..." cô chớp mắt nhìn người trước mặt. Người trước mặt có một quả đầu màu cam đất, khuôn mặt tuấn tú, lúc cười đôi mắt nhắm lại rất đẹp, nhìn có vẻ trẻ hơn tuổi.

"Tôi là An Vũ Phong, bạn thân của Mạc Thiệu Khiêm." An Vũ Phong cười đáp.

"Làm phiền anh." Giai Kỳ nở nụ cười.

An Vũ Phong gật đầu cười rồi nhanh chóng cùng Giai Kỳ đỡ Mạc Thiệu Khiêm lên nhà.

"Nếu đã có cô chăm sóc rồi thì tôi về trước đây." An Vũ Phong nói.

Giai Kỳ vội đáp lời: "Được, cảm ơn anh. Lần sau sẽ mời anh ăn cơm."

Thấy Giai Kỳ có vẻ khách sáo, An Vũ Phong liền cười: "Đừng khách sáo, tôi với lão Khiêm chơi với nhau từ cấp 3, vợ của lão Khiêm cũng là..." anh vội bịt miệng, vội vàng đánh ánh mắt về phía giường, thấy Mạc Thiệu Khiêm đang ngủ mới yên tâm thở phào.

Giai Kỳ buồn cười nhìn An Vũ Phong.

An Vũ Phong thấy vậy liền giải đáp: "Sorry! Tôi đúng là miệng nhanh hơn não. Là vợ của lão Khiêm thì cũng được coi là bạn của tôi, đừng khách sáo."

Giai Kỳ cười.

Tiền An Vũ Phong xong, Giai Kỳ bê một chậu nước nóng lên định lau người cho anh, đấu tranh tinh thần một hồi mới dám cởi đồ Mạc Thiệu Khiêm.

Cô nhẹ nhàng kéo chiếc cà vạt của anh ra, cởi áo vest ngoài cho anh.

"Bà xã..." anh khẽ nhíu mày một cái.

Giai Kỳ đang cởi cúc áo sơ mi cho anh liền khựng lại, ngược lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc kia, đưa tay chạm nhẹ vào mày kiếm đang nhíu lại của anh, nhẹ giọng đáp.

"Em đây."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tiểu Mạt trở lại

Sáng hôm sau lúc Mạc Thiệu Khiêm tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, cổ họng khô rát như muốn nứt ra. Anh day day huyết thái dương, cố nhớ lại tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng bật mở, Giai Kỳ bê một bát canh giải rượu vào, cô thấy anh đang ngồi trên giường, vẻ mặt mệt mỏi.

"Anh uống một chút đi." Giai Kỳ ngồi xuống giường, cầm chén canh lên đưa cho anh.

Anh nhận chén canh từ tay cô, ngoan ngoan ngoan ngoan đưa lên miệng uống, vừa uống vừa đưa mắt nhìn cô, ánh mắt ngái ngủ quyến rũ đến mức khiến cô đỏ mặt.

Anh đặt bát canh vào chiếc khay rồi đưa tay cầm khay đặt xuống bàn.

"Ồ?" Giai Kỳ chớp chớp mắt nhìn anh, một giây sau liền bị anh kéo vào lòng.

Anh ép cô vào ngực mình, vòng tay siết chặt, cô ngửi thấy mùi rượu thoang thoang và mùi bạc hà đặc trưng trên người anh, mùi hương quen thuộc khiến cô thả lỏng người.

Mạc Thiệu Khiêm vỗ nhẹ lưng cô, ru cô vào giấc ngủ. Cô dựa vào lòng anh, vòng tay qua ôm anh, cảm giác ấm áp cùng những cái vỗ nhẹ của anh khiến cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

"Bru bru" tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô giật mình, mày kiếm Mạc Thiệu Khiêm khẽ nhíu lại.

Cô vội lấy điện thoại, gạt nút nghe.

"Chị dâu họ, chị lỡ hẹn 10 phút rồi đấy, chị đang làm gì vậy?" Trần Nguyệt Nhi vừa thấy cô bắt máy liền hỏi.

"Đợi chị 10 phút nữa, chị tới ngay đây." Giai Kỳ vừa dụi mắt vừa nói.

Cô rời khỏi vòng tay Mạc Thiệu Khiêm rồi bước xuống giường, nhanh chóng chọn một bộ quần áo để thay.

Giai Kỳ chạy tới hôn một cái lên má Mạc Thiệu Khiêm, mỉm cười nói: "Em đi đây." rồi xầm túi chạy ra cửa.

Mạc Thiệu Khiêm nở một nụ cười ngọt ngào nhìn theo bóng cô.

- - -

Hơn 1 giờ chiều Giai Kỳ mới trở về nhà, bị Trần Nguyệt Nhi lôi đi dạo phố hơn mấy vòng, cái chân của cô giờ đang tê rần rần đây.

Cô ngồi xuống sofa, nhắm mắt lại.

"Chị đại, để em bóp chân cho chị." Hạ Mộc lôi từ túi áo ra một lọ dầu.

"Được." Giai Kỳ mở mắt, cười rất vui vẻ.

"Gâu gâu gâu" một vật thể lao thẳng vào người cô, cái lưỡi hồng hồng liếm liếm lên tay cô.

Giai Kỳ chớp chớp mắt nhìn cún con màu sọc đang nằm trong lòng mình, hơi ngạc nhiên: "Tiểu...Tiểu Mạt?"

"Gâu gâu" Tiểu Mạt ngước đôi mắt đen láy của mình lên nhìn Giai Kỳ.

"Sao em lại ở đây?" Giai Kỳ ngờ ngàng nhìn Tiểu Mạt.

Một giọng nói trầm thấp vang lên: "Anh đưa nó về."

Mạc Thiệu Khiêm mặc bộ quần áo ở nhà màu xám tro, mái tóc đen hơi rối, đưa mắt nhìn Tiểu Mạt, mặc dù anh rất không thích nó tranh sủng với mình,

nhưng mỗi lần thấy cô nhìn đồng hồ mua cho nó đến thất thần là anh lại thấy không đành lòng.

"Tiểu Mạt sẽ ở đây chơi mấy ngày?" cô đưa mắt nhìn anh, ánh mắt mong chờ. Nếu Tiểu Mạt ở đây lâu một chút sẽ rất vui.

Mạc Thiệu Khiêm đi tới, béo cái má phúng phính của cô, cười đến cung chiều: "Nó sẽ ở luôn."

Mắt cô phát sáng, đưa tay kéo áo Mạc Thiệu Khiêm xuống, anh không lường trước được, tròn mắt nhìn cô hôn một cái lên môi mình.

"Cảm ơn anh." Giai Kỳ cười đến đáng yêu, đôi mắt hạnh nheo lại thành mảnh trăng non, đôi má hồng hồng.

Tìm Mạc Thiệu Khiêm đập lách một nhịp, nhìn khuôn mặt xinh xắn tươi cười của cô, khoe môi anh cũng giương lên một nụ cười thỏa mãn.

-- --

Vì Tiểu Mạt trở lại nên Giai Kỳ không cảm thấy buồn chán nữa, mặc dù Mạc Thiệu Khiêm bị thất sủng nhưng thấy cô vui vẻ nên cũng không nói gì.

Lễ cưới của Mạc Tử Đồng đang được cấp tốc chuẩn bị, do Mạc Tử Đồng mới tiếp quản công ty nên có rất nhiều chuyện cần xử lý, vì vậy Giai Kỳ cùng Trần Nguyệt Nhi đi chọn váy cưới và những đồ cần thiết trong lễ cưới.

Biệt thự của Mạc Thiệu Khiêm, Giai Kỳ cùng Trần Nguyệt Nhi vừa về, kéo nhau ngồi trên giường, nói chuyện đến vui vẻ.

"Chị dâu họ, em thấy anh rể họ thật tốt với chị." Trần Nguyệt Nhi ghen tỵ nói: "Như lúc sáng chị bị Tiểu Mạt trêu đùa cắn vào tay ý, mặc dù về mặt anh ấy vẫn trầm tĩnh nhưng em cảm thấy anh ấy rất lo cho chị. Chị không biết lúc anh ấy lừa Tiểu Mạt đâu, ha ha, em đứng cạnh mà sợ vỡ mặt ý."

Giai Kỳ cười: "Mạc Tử Đồng rất tốt, sau này cũng sẽ yêu thương em như vậy thôi."

Trần Nguyệt Nhi nghe vậy, vẻ mặt liền trở nên âm trầm: "Không có đâu, hôn nhân của bọn em là do ba mẹ sắp xếp, không có tình yêu."

Giai Kỳ mỉm cười, nhớ lại cuộc hôn nhân của mình và Mạc Thiệu Khiêm, lúc đầu cô và anh đúng là không thích nhau, nhưng về sau chung sống rất hòa thuận, Mạc Thiệu Khiêm cũng rất yêu thương cô.

Giai Kỳ cong cong mắt cười với Trần Nguyệt Nhi, nói:

"Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Có một người chồng tâm lý như vậy, cô chẳng cần gì hơn

Ngày 1X tháng X, hôn lễ của Mạc Tử Đồng và Trần Nguyệt Nhi được tổ chức.

Giai Kỳ dậy từ sớm, tắm rửa sạch sẽ xong liền đi tới tủ quần áo lục lọi một hồi.

Cô quay đầu nhìn Mạc Thiệu Khiêm đang chống tay nằm trên giường, vẻ mặt không biết phải làm sao.

"Hình như em quên mua váy dự tiệc rồi thì phải..."

Mạc Thiệu Khiêm khẽ cười, cô nhóc này chỉ lo cho Trần Nguyệt Nhi mà không nghĩ tới bản thân mình, cũng may là anh đã có chuẩn bị từ trước.

Anh xuống giường, lôi trong ngăn kéo ra mấy chiếc hộp màu xanh dương đậm, đưa cho cô.

Cô đón lấy, mở nắp ra, lôi từ trong chiếc hộp đầu tiên ra một chiếc váy ngang vai màu trắng dài tới đầu gối, thân váy khảm kim tuyến lấp lánh. Chiếc hộp thứ hai là một đôi giày cao gót đế vuông trong suốt và một chiếc túi cầm tay loại bé. Chiếc hộp thứ ba là một bộ trang sức đơn giản, từ khuyên tai tới vòng cổ đều lấp lánh lấp lánh như ánh sao trên trời.

Cô ngược đôi mắt to tròn long lanh của mình lên nhìn anh, cười tới đáng yêu.

"Có thích không?" Mạc Thiệu Khiêm mỉm cười nhìn cô, ánh mắt mong chờ câu trả lời. Đây là lần đầu tiên anh tự tay chọn đồ cho phụ nữ, anh cũng không tự tin lắm về mắt thẩm mỹ của mình, không biết cô có thích hay không.

"Thích." cô gật mạnh đầu khiến nụ cười trên môi anh càng sâu.

"Bà xã thích là được rồi." anh cúi xuống hôn nhẹ vào trán cô.

Cô mím môi đỏ mặt ôm lấy chiếc hộp, cúi xuống không dám nhìn anh.

"Cái...cái này là anh mua à?"

"Ừ." anh đáp.

Tìm cô đập thịch một tiếng, ngược lên nhìn anh. Anh lại có thể bớt thời gian của mình rồi tự chọn mấy món đồ này cho cô ư?

Đột nhiên trong lòng cô ấm áp, có một người chồng tâm lý như vậy, cô chẳng cầu gì hơn.

- - -

Chiếc xe Bugatti Veyron màu đen bóng loáng dừng lại, Mạc Thiệu Khiêm một thân âu phục đen sang trọng bước xuống, nhanh chóng vòng qua bên kia mở cửa xe.

Giai Kỳ mặc chiếc váy ngang vai màu trắng có khảm kim tuyến, trang điểm nhẹ nhàng, trên tay cầm một chiếc túi nhỏ, chân đi giày đế vuông trong suốt, mái tóc nâu bồng bênh được tết lại gọn gàng, trang sức trên người tuy đơn giản nhưng lại lấp lánh đến lóa mắt, hiển nhiên không phải đồ ít tiền.

Giai Kỳ cười nhìn anh, đưa bàn tay nhỏ ra đặt lên tay anh. Anh đưa tay để lên đầu cô, sợ cô sẽ va phải xe, ánh mắt nhìn cô dịu dàng như nước, ôn nhu như ngọc khiến không ít những cô gái xung quanh ghen tỵ.

Giai Kỳ khoác tay Mạc Thiệu Khiêm đi vào trong ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ của mọi người.

"Ôi ôi! Anh ấy chẳng phải Mạc Thiệu Khiêm - tổng giám đốc tập đoàn Đế Kim sao?"

"Thật đẹp trai quá đi mất!"

"Người đi cùng anh ấy là ai vậy? Vợ à? Hay tình nhân?"

"Người ta là vợ chồng đó! Có thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay cô ấy không?"

"Ôi! Cô ấy thật may mắn quá đi mất."

"Cô đừng mơ mộng nữa đi! Cô xem ánh mắt anh ấy nhìn vợ mình kia, dịu dàng biết bao nhiêu, yêu thương biết bao nhiêu."

Những tiếng xì xầm to nhỏ vang lên, Giai Kỳ ngược lên, cười ngọt ngào nhìn anh.

"Ôi Tiểu Kỳ! Hôm nay con thật xinh quá đi mất!" Hà Dung Chỉ đi tới, bà mặc một chiếc váy sẫm màu, trông vừa quý phái vừa sang trọng.

"Con dâu ta quả nhiên xinh đẹp." Mạc Sùng Quang cười hà hà nói, vẻ mặt rất tự đắc.

"Con cảm ơn ba, con cảm ơn mẹ." Giai Kỳ cười nhận lời khen.

"Không chỉ xinh đẹp mà còn rất lễ phép." một giọng nói già nua vang lên, Mạc Cửu Chương chống quai trượng đi đến, cười đến rạn rở.

"Con cảm ơn ông nội." Giai Kỳ cười duyên dáng.

"Tốt tốt! Cháu dâu của ta đúng thật rất ngoan, không như thằng cháu trai bất hiếu nào đó..." ông nội ám chỉ. Mạc Thiệu Khiêm đưa tay lên miệng ho vài cái khiến Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chỉ không khỏi buồn cười.

"Được rồi được rồi. Cũng sắp tới giờ lành rồi, hai con mau đi đi." Hà Dung Chỉ cười nói, không quên nhìn con dâu mình một cái, thầm tán thưởng trong lòng, quả nhiên con mắt chọn người của bà rất tốt.

Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm vâng vâng dạ dạ rồi đi vào bên trong, dọc đường đi không ít người quen tới trò chuyện cùng Mạc Thiệu Khiêm, cô cũng phải tiếp vài câu khách sáo.

Sau một lúc lâu, Giai Kỳ cuối cùng cũng được ngồi xuống, cô nhú mày nhìn đôi chân trắng nõn đang tê rần rần của mình.

Một đôi chân dài quỳ xuống đất, Mạc Thiệu Khiêm đưa tay tháo giày cao gót cho cô, đôi mắt như mặt nước hồ tĩnh lặng cụp xuống.

Giai Kỳ giật mình.

"Khiêm! Anh làm gì vậy!?"

Chương 58: Bà xã đau chân, ông xã bóp

Mạc Thiệu Khiêm ngược lên, vẻ mặt rất bình thường, anh nói: "Bà xã đau chân, ông xã bóp."

"Bụp!" đầu Giai Kỳ bốc khói, thầm hỏi tại sao anh lại có thể nói như vậy mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh chân không run rẩy?

Cảm nhận được vô số ánh mắt hướng về phía mình, Giai Kỳ hơi rùng mình một cái, vội vàng cúi xuống giữ tay anh.

"Em không đau, không đau, thật đấy!"

Thấy cô lúng túng từ chối, anh nhướn môi cười với cô: "Anh muốn bóp."

Giai Kỳ: "...."

Mọi người: "...."

Nói rồi anh không thèm để ý đến cô, động tác nhẹ nhàng tháo giày cao gót của cô.

"Em...em không đau thật mà.." cô ấp úng nói, hai tay siết chặt váy, khuôn mặt đỏ lựng rất đáng yêu.

Mạc Thiệu Khiêm không đáp, lúi trong ngực áo ra một lọ dầu nhỏ, nhắc chân cô đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng bôi lên.

Bây giờ không chỉ mặt, mà cả người cô đều đỏ lên vì ngại, cô đưa hai tay lên che mặt.

Mọi người tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, Mạc Từ Đồng mặc lễ phục màu trắng cách đó không xa khóe môi giật giật.

Ông anh họ của anh, đã cướp người thương của anh thì thôi, giờ lại muốn cướp luôn ánh hào quang của anh nữa chứ! Hừ! Thật không thể chấp nhận được!

Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang cách đó không xa hải lòng nhìn con trai nhà mình, Mạc Cửu Chương cũng cười cười vuốt cằm râu ngẩn.

Mạc Thiệu Khiêm hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của mọi người, vừa bôi dầu vừa bóp chân cho cô.

Đôi chân của cô trắng nõn rất đáng yêu, làn da mềm mại sờ rất thích, Mạc Thiệu Khiêm cười xấu xa vừa bóp vừa sờ. Giai Kỳ vung nhẹ chân, ý bảo anh đừng có nghịch lung tung.

Người nào đó cựa nôi đông người bà xã không dám làm gì, đôi tay khớp xương không nặng không nhẹ bóp chân cho cô, thỉnh thoảng lại xấu xa sờ sờ.

Giai Kỳ bị trêu chọc tới tay chân ngứa ngáy, nhưng ngại đông người lại không dám làm gì. Cô hiện tại chỉ có một suy nghĩ: thật muốn đá anh ấy một phát!

Mạc Thiệu Khiêm thấy sắc mặt cô khó coi liền cười cười, chuyên tâm bóp chân, không sờ mó lung tung nữa.

Một lúc sau, Mạc Thiệu Khiêm đóng nắp dầu, cẩn thận đi giày cao gót vào cho cô.

"Đỡ hơn chưa?" anh ngược lên nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

Giai Kỳ ngại ngừng gật gật đầu.

Mọi người hoàn hồn, vội vàng đưa tay ấn cái cảm trở lại. Vừa nãy thật sự quá quá shock! Tổng Giám đốc Mạc lạnh lùng cao quý ném hết ánh mắt của mọi người ra sau, cúi giày bóp chân cho vợ, động tác ôn nhu nhẹ nhàng, đôi mắt cung chiêu yêu thương.

Tổng Giám đốc Mạc ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật cho mọi người ăn thức ăn cho cún.

Thế này cũng quá đáng quá rồi đi!

- - -

Hôn lễ sang trọng, khách mời đều là những người nổi tiếng, nhà tài phiệt hoặc doanh nhân.

Lễ cưới bắt đầu, giờ lành đã tới, tiếng nhạc cưới vang lên, Mạc Từ Đồng mặc bộ lễ phục màu trắng, trên ngực trái cài một bông hoa màu đỏ tươi, mái

tóc được vuốt lên gọn gàng trông rất bảnh bao, khuôn mặt thiếu niên nghịch ngợm được trang điểm thành một người đàn ông trẻ tuổi lịch lãm.

Chẳng bao lâu sau, cô dâu bước vào, váy cưới chạm đất, tay cầm hoa, khăn trùm đầu che kín mặt. Bên cạnh là Chủ tịch Trần, ông mặc bộ vest đen, đầu tóc chải mượt, mặt mày rạng rỡ sánh bước cùng Trần Nguyệt Nhi.

Hai người đi tới, Mạc Từ Đồng cúi đầu tỏ ý chào, Chủ tịch Trần nắm tay Trần Nguyệt Nhi, đặt vào tay Mạc Từ Đồng, ông hiền hòa nói: "Con gái ta sau này giao cho cậu, đừng làm ta thất vọng đây."

"Con biết ạ." Mạc Từ Đồng nâng khóe môi cười, nắm lấy tay Trần Nguyệt Nhi.

"Hai con có đồng ý bên nhau tới bạc đầu, dù khó khăn hay nghèo khổ, dù bệnh tật hay khỏe mạnh..." giọng cha sù vang lên.

"Con đồng ý!" hai người đồng thanh đáp.

Giai Kỳ mỉm cười nhìn hai người rồi đột nhiên quay sang nắm lấy bàn tay khớp xương của Mạc Thiệu Khiêm.

Anh cúi xuống nhìn tay mình rồi nhìn cô, Giai Kỳ cười rạng rỡ: "Sau này dù có bệnh tật hay nghèo khổ, em vẫn sẽ bên anh."

Mạc Thiệu Khiêm hơi ngạc nhiên, lúc sau anh nâng khóe môi, cảm giác ấm áp lan tràn trong tim.

"Được." Anh nhẹ nhàng đưa tay chạm vào một bên má cô: "Sinh con xong, chúng ta tổ chức đám cưới."

Giai Kỳ nheo mắt cười, nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên má mình, khẽ nói: "Được."

Hai người nhìn nhau, tình ý sâu đậm, ý xuân dạt dào, muôn hoa đua nở, bong bóng hồng bay đầy trời.

Đám người ngồi bên cạnh khóe môi giật giật, chỉ muốn đem hai người này vứt ra ngoài cho xong.

Các người phải thông cảm cho bọn FA chúng tôi chứ!?!? Đừng có rải thức ăn cho cún nữa được không!?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mang thai

Xong phần nghi thức, tiếp theo là đến phần tiệc tùng.

Mạc Từ Đồng và Trần Nguyệt Nhi đi chúc rượu, lễ phục trắng và váy cưới sang trọng, trang sức quý giá xa hoa, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Từ Đồng nở một nụ cười tươi như ánh mặt trời, Trần Nguyệt Nhi đứng bên cạnh cười duyên dáng.

Hai người khoác tay nhau bước đi, quả là một cặp xinh trai đẹp gái.

Mạc Cửu Chương, Mạc Sùng Quang, Hà Dung Chi, Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm ngồi một bàn, ngoài ra còn có bố mẹ Mạc Từ Đồng và thông gia nhà họ.

"Ayyo! Cô con dâu mà chị hay nhắc tới đây sao?" một người phụ nữ tầm 36 tuổi nói với Hà Dung Chi, bà ngồi xuống ghế, ngạc nhiên nhìn Giai Kỳ.

Đó là Cố Tịnh Hải, là mẹ của Mạc Từ Đồng.

"Quả là rất đáng yêu." Cố Tịnh Hải cười, ra vẻ rất hài lòng.

"Con cảm ơn ạ." Giai Kỳ cũng cười đáp lại.

"Rất lễ phép, được! Được!" một người đàn ông tầm 39-40 cười rất sáng khoái, rồi quay sang nhìn Mạc Thiệu Khiêm, liên tục gật đầu tấm tắc khen: "Cháu trai ta thật có phúc!"

Đó là Mạc Khải Trạch, ba của Mạc Từ Đồng, là em trai ruột của Mạc Sùng Quang.

Trần phu nhân - mẹ của Trần Nguyệt Nhi nhìn Giai Kỳ, khuôn mặt hiền hậu: "Tiểu Kỳ, ta thấy Nguyệt Nhi rất thích con, nhìn hai đứa cũng có vẻ thân thiết, sau này mong con có thể giúp đỡ nó nhiều hơn."

"Được ạ." Giai Kỳ rất vui vẻ gật đầu.

"Nguyễn Nhi con ta về sau gả vào Mạc gia, có người chị dâu như con cũng tốt. Về sau phải nhờ con chiếu cố nó rồi." Chủ tịch Trần cũng cười.

Giai Kỳ đang định nhận lời thì đằng sau vang lên một giọng nói dỗi hờn: "Ba! Mẹ! Nguyễn Nhi đã 20 tuổi, đâu còn nhỏ bé nữa đâu!"

Chủ tịch Trần và phi nhân Trần cười, đồng thanh đáp: "Được được! Con gái lớn rồi!"

Trần Nguyệt Nhi cười tươi rói. Mạc Tử Đồng đứng bên cạnh nâng ly rượu, nói: "Ba mẹ đừng lo, con đảm bảo sau này sẽ đối xử với Nguyệt Nhi thật tốt."

"Nguyễn Nhi gả vào Mạc gia sau này chắc chắn sẽ ăn sung mặc sướng, không phải chịu khổ gì!" Mạc Khải Trạch cười khà khà.

"Con bé sau này giao lại cho cậu." Chủ tịch Trần hài lòng nói.

Sau đó mọi người vừa ăn vừa cười nói vui vẻ, cả bàn cụng ly keng keng. Giai Kỳ không uống được rượu nên Mạc Thiệu Khiêm lấy cho cô một ly nước ngọt.

Mạc Thiệu Khiêm không góp chuyện, chỉ thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho cô, nhìn cô ăn uống đến vui vẻ.

Anh gấp một miếng cá vào bát của mình, cẩn thận lấy hết xương bên trong rồi thả vào bát cô. Giai Kỳ cười với anh rồi gấp miếng cá bỏ vào miệng.

"Oe!" một giây sau mặt cô liền biến sắc, ôm miệng nôn khan.

"Tiểu Kỳ/Giai Kỳ/Chị dâu họ/Tiểu Kỳ Kỳ!" mọi người đồng loạt hô lên, Hà Dung Chi vội vàng buống đĩa chạy tới.

Giai Kỳ không đáp lời, chỉ liên tục nôn khan.

"Làm sao thế này?" Hà Dung Chi sốt sắng cầm khăn giấy trên tay.

Mặt Mạc Thiệu Khiêm biến sắc, luống cuống tay chân vỗ vỗ lưng cô.

Trong lúc mọi người đang nhốn nháo, Cố Tịnh Hải cầm ly nước đứng bên cạnh, như sực nhớ ra điều gì đó, bà lên tiếng: "Hình như...hình như con bé có thai!"

Mọi người đồng loạt nhìn Cố Tịnh Hải, sững sờ giây lát, Giai Kỳ đang nôn khan cũng phải trợn mắt.

Cô....cô có thai!?

"Cái...cái gì!? Châu đâu ta có thai?" Mạc Cửu Chương là người đầu tiên hoàn hồn, giọng nói ông lắp bắp, không rõ là vui mừng hay sợ hãi.

"Chị dâu có thai sao!?" Trần Nguyệt Nhi sững sờ.

"Em nói thật chứ!?" Mạc Khải Trạch cũng tròn mắt.

"Nôn khan thế này chắc chắn là mang thai." Cố Tịnh Hải nói chắc như đinh đóng cột.

"Vậy...vậy..." Hà Dung Chi cực kì ngỡ ngàng. Bà sắp có cháu đẻ bỗng rồi đúng không!?

Mạc Thiệu Khiêm đứng bất động bên cạnh, một lúc sau mới phản ứng, quay sang nhìn cô vợ nhỏ mặt tái mét.

Anh... sắp làm cha!?

Mạc Thiệu Khiêm mím môi, không nói không rằng vòng tay qua bế Giai Kỳ lên, giọng điệu gấp gáp: "Con xin phép." nói rồi ôm cô đi thẳng.

Mọi người trong lễ cưới nhìn trân trân vào bóng lưng trắng tấp của Mạc Thiệu Khiêm cho tới khi anh ngồi vào xe.

Bệnh viện X.

Mạc Thiệu Khiêm ngồi bên ngoài, lo lắng thấp thỏm không yên. Cảm giác hồi hộp kịch tính lại sợ hãi chẳng kém gì lúc xem phim kinh dị.

"Cạch" cánh cửa phòng mở ra, Giai Kỳ cầm giấy xét nghiệm bước ra, mặt mày ngầy ngốc.

Mạc Thiệu Khiêm vội vàng đứng lên đỡ cô ngồi xuống ghế.

Mấy giây sau cô mới hoàn hồn, vội vàng đưa mắt về phía tờ xét nghiệm rồi đưa mắt lên nhìn khuôn mặt căng thẳng của Mạc Thiệu Khiêm.

"Khiêm, hình như em có..." thai!

Cô mím môi, đôi mắt lấp lánh ánh nước. Cô sắp được làm mẹ rồi! Cô thật không thể tả nổi cảm giác lúc này của bản thân. Vừa vui mừng, vừa hạnh

phúc nhưng lại hơi sợ hãi. Dù sao đây cũng là lần đầu cô làm mẹ.

Mạc Thiệu Khiêm ngồi cạnh, đương nhiên cũng nhìn thấy mấy dòng kết luận trên tờ xét nghiệm.

Khỏe môi anh giương lên một nụ cười, đưa tay kéo cô về phía mình, ôm vào lòng.

Giai Kỳ vòng tay ôm lại anh, cười đến ngọt ngào.

Cô/Anh sắp được làm mẹ/ba rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Anh cảm giác như mình là cháu rể, còn cô mới là cháu gáo ruột!

Sau đó Gia Kỳ gọi điện thông báo cho ba mẹ và ông nội. Cả ba người đều vui mừng.

Mạc Thiệu Khiêm lái xe về nhà, cẩn thận đỡ cô lên phòng rồi đi xuống dọn đồ quần gia và người làm.

Giai Kỳ nằm trên giường, tưởng tượng lúc mình mang thai. Cô xoa xoa cái bụng bằng phẳng, cười đến ngọt ngào.

Mấy ngày sau đó, cô thực sự không cười nổi nữa. Từ lúc mang thai tới giờ cô rất kén ăn, lại hay ốm nghén nên cũng không ăn được gì, sức khỏe dần dần suy kiệt.

Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang tất bật đi đi lại lại đưa đồ cho cô, Mạc Cửu Chương cũng lo lắng tới nỗi ăn không ngon ngủ không yên. Mạc Thiệu Khiêm nghỉ làm, vứt hết mọi việc lên vai Dương Nhất Hàn, ở nhà chăm sóc cho cô. Mạc Tử Đồng và Trần Nguyệt Nhi cũng lo lắng không kém, thỉnh thoảng lại tới thăm.

Thấy mọi người cứ đứng ngồi không yên, Giai Kỳ đương nhiên cảm thấy rất áy náy. Nhưng dù có nói thế nào cũng không được, nên cô đành mặc kệ.

- - -

Tối, cô ngoan ngoãn nằm trong lòng Mạc Thiệu Khiêm, cầm lấy bàn tay anh nghịch nghịch.

Biết sao giờ, điện thoại, laptop, tivi đều bị anh cấm, có dùng cũng chỉ được dùng 10 tới 15 phút. Cả ngày ở nhà cô chỉ có thể đọc sách, xem truyện tranh.

"Có đói không?" Mạc Thiệu Khiêm cúi xuống nhìn cô, tay vuốt vuốt mái tóc bồng bềnh của cô. Bữa tối cô không ăn được gì, chắc chắn bây giờ rất đói.

"Em không muốn ăn." Giai Kỳ lắc lắc đầu, chỉ cần nghĩ tới những món ăn đó bụng cô đã kêu gào phản đối rồi.

Mạc Thiệu Khiêm khẽ thở dài, đưa tay xoa xoa cái bụng hơi nhô ra của cô, thầm mắng.

- - -

Sáng, Giai Kỳ đánh răng rửa mặt xong liền xuống nhà dưới.

Mạc Thiệu Khiêm lo cho cô nên nghỉ làm, thỉnh thoảng tới công ty một chuyến, hầu hết là xử lý văn kiện ở nhà, còn những việc như họp hành đều do phó giám đốc và Dương Nhất Hàn đảm nhiệm.

Giai Kỳ đi xuống, Mạc Thiệu Khiêm mặc bộ quần áo màu xám tro đang ngồi trên sofa vừa uống trà vừa xem báo, đôi chân dài vắt chéo, lông mi dài khẽ cụp xuống, che một nửa đôi mắt tĩnh lặng như hồ nước mùa thu.

Nghe thấy tiếng động, Mạc Thiệu Khiêm buông báo, đứng lên đi tới chỗ cô, đưa tay đỡ cô vào nhà bếp.

Trên bàn ăn dài bày đủ món từ ngọt chua cho tới rắn lòng, từ mùi vị cho tới màu sắc đều bắt mắt. Đầu bếp làm vậy vì biết khẩu vị của cô hay thay đổi đột ngột.

Giai Kỳ ngồi xuống bàn, nhìn quanh, cố gắng cảm tưởng lên mức một chén canh bí đao bỏ vào miệng. Mạc Thiệu Khiêm lo lắng nhìn cô, chỉ sợ cô sẽ không ăn được gì rồi sinh bệnh.

Cô khẽ nhủ mày, lại thử mấy món nữa, cuối cùng cố thử hết cả bàn, cũng chẳng có món nào hợp khẩu vị, cô đành buông đũa, không ăn nữa.

Mạc Thiệu Khiêm chỉ đành đỡ cô ra ngoài.

- - -

Hà Dung Chi xách một túi thuốc đi vào, đằng sau là Mạc Cửu Chương. Hai người đều mang một đôi mắt cú mèo và sắc mặt lo lắng.

"Tiểu Kỳ, hôm nay con thấy thế nào? Có ăn được gì không?" Hà Dung Chi đi tới ngồi xuống ghế, nắm lấy tay cô.

Giai Kỳ khẽ lấp đầu rồi đáp: "Vẫn thế ạ, con không ăn được mấy."

Mạc Cửu Chương nghe vậy tức giận nhìn sang Mạc Thiệu Khiêm: "Tiểu tử, còn ngồi đấy à!? Vợ mình ốm nghén không ăn được thì phải nghĩ cách gì đi chứ!? Cứ để con bé ăn uống thế này chẳng mấy chốc lại sinh bệnh...."

Bờ la bờ la.. Mạc Cửu Chương nói một tràng dài không ngừng nghỉ.

"....." Mạc Thiệu Khiêm có cảm giác như anh là cháu rể, còn Giai Kỳ mới là cháu gái ruột!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Đêm Trừ Tịch

Mạc Cửu Chương và Hà Dung Chi ở lại chơi một tiếng mới rời đi. Mạc Thiệu Khiêm nói anh còn có việc nên sẽ tới công ty một chuyến.

Đợi mọi người đi hết, Giai Kỳ lén lút đi tìm Tiểu Mạt. Từ lúc cô mang thai, mọi người đều không cho Tiểu Mạt tới gần cô, cũng không cho cô chơi với Tiểu Mạt. Điều duy nhất được phép đó là cô chỉ được nhìn Tiểu Mạt từ xa.

"Tiểu Mạt." Giai Kỳ khẽ gọi, Tiểu Mạt từ trong thư phòng chạy ra, vẫy vẫy cái đuôi, sủa gâu gâu hai tiếng.

Giai Kỳ cúi xuống bế Tiểu Mạt lên, nựng nựng bên má nó, quay người định đi vào phòng ngủ thì thấy Mạc Thiệu Khiêm đứng đằng sau, cô giật mình.

Mạc Thiệu Khiêm quay về lấy tài liệu lại bất gặp ngay cảnh cô lén lút ôm Tiểu Mạt, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười.

Cô hết nhìn anh rồi lại nhìn Tiểu Mạt trong lòng mình, lúng túng: "Em..em..."

Mạc Thiệu Khiêm khẽ cười, đi tới xoa xoa đầu cô, giọng điệu ôn nhu: "Nếu em thích thì có thể bế được mà, không cần phải lén lút như vậy."

"Nhưng.. ba mẹ không cho." Giai Kỳ buồn buồn nói, Tiểu Mạt phần nộ gâu một.

"Anh sẽ nói với ba mẹ."

"Thật sao?" mắt Giai Kỳ đột nhiên phát sáng, nhìn anh như nhìn thấy đáng cứu thế.

"Thật." Nụ cười trên khóe môi Mạc Thiệu Khiêm càng sâu.

- - -

Sau 2 tháng, tình hình ốm nghén của cô cũng đỡ hơn, cả Mạc gia ai cũng thở phào vui mừng, bắt đầu công tác tầm bổ cho cô.

Chỉ sau một tuần cô liền tăng được 2kg, thấy cô ăn được, mọi người càng mua nhiều đồ bổ, nào gà hầm, nào canh nhân sâm, nào thuốc bắc, nào cháo tổ yến, vân vân và mây mây.

Cuối cùng là cô bị nuôi thành béo mập.

- - -

Cái thai tròn 3 tháng rưỡi thì tới Tết.

Đêm Trừ Tịch*, mọi người quây quần bên bàn ăn dài, đủ các món sơn hào hải vị, ly cụng vào nhau keng keng, nói cười vui vẻ, cùng chúc nhau những điều tốt lành nhất.

*Đêm Giao Thừa

11 giờ 40 phút, Mạc Thiệu Khiêm quần cô như quần gỏi, xác định cô mặc đủ ấm mới dẫn cô ra xe, chỉnh điều hòa rồi sau đó rời đi.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Giai Kỳ ôm Tiểu Mạt trong lòng, quay sang nhìn Mạc Thiệu Khiêm.

Tiểu Mạt mặc chiếc áo ấm, sủa gâu gâu như muốn hỏi.

Mạc Thiệu Khiêm quay sang đưa tay chạm vào đôi má phúng phính của cô, cười: "Em sẽ biết sớm thôi."

Một lúc sau, xe dừng lại tại quảng trường, Mạc Thiệu Khiêm mở cửa đỡ cô ra ngoài, cẩn thận chỉnh lại khăn cho cô, lại đội cho cô một chiếc mũ len tai mèo rồi mới dẫn cô đi. Tiểu Mạt cũng nhanh chóng nhảy xuống theo phía sau.

"Sao lại dẫn em tới đây?" Giai Kỳ chớp chớp mắt nhìn anh, thoi tiết lạnh như vậy, nếu là bình thường thì anh sẽ là người đầu tiên phản đối không cho cô ra ngoài. Nhưng sao hôm nay anh lại đưa cô tới đây?

Mạc Thiệu Khiêm khề ho một tiếng, chỉnh chiếc khăn xám trên cổ mình, mắt đảo tứ phía: "Em viết trong nhật kí, nói rằng muốn tới quảng trường ngắm pháo hoa với anh."

Mặt Giai Kỳ lập tức đỏ bừng, thẹn quá hóa giận: "Anh đọc nhật kí của em!?"

"Anh..." Mạc Thiệu Khiêm không biết nên nói gì. Không phải anh cố ý đọc, anh chỉ vô tình thấy một quyển sổ nhỏ trong ngăn kéo nên tiện tay lấy ra xem, ai mà biết đó là nhật kí của cô chứ...

Giai Kỳ nghĩ tới những thứ mình viết trong nhật kí, xấu hổ tới nỗi nhào đến ôm anh, vùi luôn mặt vào lòng anh.

"Anh...anh đọc được bao nhiêu rồi? Một ít, nửa quyển hay hết?"

"Ừm...một ít." cái gì? Anh đã lén đọc hết rồi!

Giai Kỳ bấy giờ mới thờ phào. Mạc Thiệu Khiêm đưa tay lên nhìn đồng hồ, lại cúi xuống nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, đôi bàn tay khớp xương của anh đỡ lấy đôi má phúng phính của cô, nhắc mặt cô lên nhìn anh.

Trong ánh đèn của quảng trường, khuôn mặt tuấn mỹ của Mạc Thiệu Khiêm trở nên mờ ảo, mày kiếm anh tuấn, sống mũi cao thẳng, đôi con ngươi như hồ nước mùa thu long lanh ấm áp, khóe môi nhếch lên một nụ cười dịu dàng.

"Giai Kỳ..." anh khẽ gọi, giọng nói mềm mại như một chiếc lông vũ khẽ cọ vào tai cô, nhất thời làm cô ngây ngốc.

Nụ cười trên môi Mạc Thiệu Khiêm càng sâu hơn, anh nhỏ giọng: "Anh yêu em."

Đôi môi ấm áp của anh khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn, pháo hoa cùng lúc được bắn lên như những bông hoa lửa đẹp đẽ, lóe sáng cả bầu trời.

Giai Kỳ nheo mắt cười đến ngọt ngào.

Mạc Thiệu Khiêm, em cũng yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Mừng 1

Sáng sớm, Giai Kỳ đã lật chăn ngồi dậy, hí hửng đi tới tủ quần áo.

Mạc Thiệu Khiêm thấy cô vui vẻ cũng nhếch môi cười.

Giai Kỳ thay một áo gấm dài tới đầu gối màu đỏ, bên ngoài khoác áo bông trắng, đi tất chân dày màu đen, ghim hai bên tóc lên bằng mấy chiếc kẹp màu đỏ, cẩn thận cầm cây son đỏ lên đánh.

Nhìn cô đang mang thai mà lại hí hửng như đứa trẻ, Mạc Thiệu Khiêm không khỏi buồn cười.

Anh lật chăn xuống giường, đi tới bàn trang điểm của cô, tiện tay đưa lên xoa xoa đầu cô mấy cái.

"Rối tóc em!..." Giai Kỳ rất không vui đưa tay ôm đầu.

"Haha" Mạc Thiệu Khiêm cười rồi buông tay, thông thả đi vào nhà tắm.

Giai Kỳ đằng sau anh làm mặt quỷ rồi tháo hết kẹp ra, cẩn thận chải lại tóc.

Một lúc sau Mạc Thiệu Khiêm mở cửa phòng tắm, đang định đi ra thì thấy cô đang đứng ở ngoài, vẻ mặt cực kỳ chờ mong, còn chớp chớp mắt với anh mấy cái.

Anh nhướn môi cười, đưa tay béo cái má phúng phính của cô, hỏi: "Chuyện gì, hửm?"

Cô nhăn mũi, xòe hai bàn tay nhỏ ra, chớp chớp mắt, nhoeo miệng cười: "Cho em."

Ý cười trên môi Mạc Thiệu Khiêm càng sâu: "Lì xì đúng không?" nói rồi anh rất vui vẻ đi tới tủ, mở ra lấy một phong bao lì xì màu đỏ hình con lợn hồng rồi đưa cho cô.

"Của em." anh nheo mắt cười.

Giai Kỳ nhận lấy, hoàn toàn không để ý tới hình con lợn hồng trên phong bao lì xì, rất vui vẻ nhét vào cái túi nhỏ đeo chéo của mình rồi rút từ túi áo bông trắng ra một phong bao lì xì in chữ lộc, đưa cho anh.

Mạc Thiệu Khiêm hơi ngạc nhiên, hiển nhiên anh không nghĩ rằng cô sẽ tặng lại lì xì cho mình.

"Cảm ơn." ý cười trong mắt như gió xuân, anh khẽ nói.

Giai Kỳ nhoeo miệng cười, gật gật đầu rất hài lòng, lờ lờ kéo kéo anh tới bàn trang điểm.

"He he!" cô nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh, cười rất xấu xa.

Mạc Thiệu Khiêm có một dự cảm không lành, nhìn vẻ mặt như chuẩn bị làm điều xấu của cô, anh thầm nuốt nước bọt.

- ----

Mạc Cửu Chương, Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chi dậy từ sớm, ngồi ở ghế sofa cùng thưởng trà và trò chuyện.

"Một năm qua nhanh thật." Mạc Sùng Quang chép miệng rồi nhấp một ngụm trà.

"Ồi!" Hà Dung Chi bên cạnh kêu lên một tiếng, Mạc Sùng Quang và Mạc Cửu Chương đồng thời đưa mắt nhìn về phía Hà Dung Chi đang nhìn.

Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ mặc áo gấm màu đỏ đang bước xuống cầu thang.

Giai Kỳ kẹp tóc lên gọn gàng xinh xắn, áo gấm đỏ rộng, bên ngoài khoác áo bông trắng, đeo chéo một chiếc túi màu nhỏ màu đỏ, đi tất chân màu đen.

Mạc Thiệu Khiêm tóc để hai mái, mặc áo gấm đỏ dài gần tới đầu gối, quần màu đen, giày da bóng loáng, khuôn mặt tuấn mỹ được trang điểm nhẹ khiến những đường nét hoàn mỹ của anh càng thêm quyến rũ và mê hoặc.

Ba người ngồi phía dưới mắt tròn mắt dẹt nhìn Mạc Thiệu Khiêm đỡ Giai Kỳ xuống.

"Đây...đây là.." Mạc Sùng Quang bị tạo hình của của hai người làm cho ngây ngốc.

"Là...đồ đôi?" Hà Dung Chi chớp mắt mấy cái, tiếp lời.

Giai Kỳ cười rất ngọt ngào nhìn Mạc Thiệu Khiêm, gật gật đầu.

"Thật sự quá đẹp!" Hà Dung Chi đứng lên, đi tới chỗ hai người, soi soi xét xét, lại nhìn khuôn mặt được trang điểm của Mạc Thiệu Khiêm, nhất thời không biết nói gì.

Thấy Hà Dung Chi nhìn anh, Giai Kỳ cười hi hi nói: "Là con trang điểm đó, thế nào ạ?"

"Ồ!" ba người ồ lên một tiếng rõ dài, nhìn chăm chăm Mạc Thiệu Khiêm.

Mạc Thiệu Khiêm bị nhìn tới lúng túng, vội cup mắt, lông mi dài như hàng liễu rủ xuống, che một nửa đôi con ngươi sâu thẳm như hồ nước kia.

Nếu không phải vì cô hết ôm lại đồ dành anh thì chắc chắn anh sẽ không bao giờ đánh mấy thứ dành cho phụ nữ lên mặt!

Ba người nheo mắt nhìn Mạc Thiệu Khiêm, Mạc Sùng Quang cũng nhanh chóng đứng dậy đi tới để nhìn cho rõ, Mạc Cửu Chương cũng chẳng kém, đặt ly trà xuống, chống quai trượng dí sát mặt vào mặt anh quan sát.

Mái tóc đen như mực của Mạc Thiệu Khiêm được để thành hai mái, nhìn rất trẻ trung. Khuôn mặt được đánh một tầng phấn mỏng, làn da trắng nhìn rất thích mắt. Đôi mày kiếm tuấn tú được kẻ nét cẩn thận, đôi môi mỏng được đánh son đỏ, không đậm không nhạt nhìn rất quyến rũ.

Khuôn mặt nghiêm nghị thường ngày được trang điểm trở nên mịn hoặc lạ thường, lại còn vẻ mặt lúng túng thẹn thùng kia, thật khiến người khác không thể rời mắt.

"Chà chà!" Mạc Sùng Quang vuốt vuốt cằm. Sao từ trước tới giờ ông chưa từng thấy thằng con trai mình lại đẹp trai tới nghiêng trời đổ đất như vậy nhỉ?

"Đẹp! Rất đẹp!" Hà Dung Chi càng nhìn càng hài lòng, vừa gật đầu vừa khen. Con trai bà từ nhỏ đã đẹp sẵn rồi, bây giờ trang điểm thêm đúng là chỉ hơn chứ không kém.

Mạc Cửu Chương bên cạnh không nói gì nhưng khóe môi lại nhướn lên một nụ cười, nhìn cháu dâu đang đắc ý của mình rồi lại nhìn cháu trai ruột, không khỏi tấm tắc khen ngợi trong lòng.

Mạc Thiệu Khiêm khẽ ho một tiếng rồi dõng dạc: "Năm mới con và Giai Kỳ chúc ông nội và ba mẹ sức khỏe dồi dào, bình an may mắn."

"Được được!" Mạc Sùng Quang cười tươi rói, lại nghĩ tới việc mình sắp có cháu để bông, ông càng cười tươi hơn.

Ông rút từ trong túi ra hai bao lì xì đỏ, đưa cho Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm.

"Lì xì cho hai đứa, trăm năm hạnh phúc nhé."

"Con cảm ơn ba." Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ đồng thanh đáp.

Tiếp theo đó là lì xì của Hà Dung Chi và Mạc Cửu Chương, Giai Kỳ rất vui vẻ nhận lấy, Mạc Thiệu Khiêm nhìn cô vui vẻ tâm trạng cũng dần tốt.

Thôi, miễn là cô vui vẻ, anh trang điểm một chút cũng không sao. Dù sao thì gương mặt của anh cũng không đến nỗi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chị dâu họ! Chị quá nghịch thiên rồi đi!

Chiếc xe Bugatti Veyron màu đen bóng loáng dừng lại, Mạc Thiệu Khiêm nhanh chóng xuống xe, vòng qua cửa bên kia đỡ Giai Kỳ xuống, Giai Kỳ cũng ôm Tiểu Mạt xuống theo.

Hai người sóng vai đi vào, Mạc Khải Trạch, Cố Tịnh Hải, Mạc Tử Đồng và Trần Nguyệt Nhi nhìn đến ngây người.

"Năm mới chúc hai bác dồi dào sức khỏe, an khang thịnh vượng, làm ăn phát đạt, gặp nhiều may mắn, chúc cho Nguyệt Nhi và Tử Đồng sớm sinh quý tử." Giai Kỳ vừa bước vào liền nói, cười đến rạng rỡ.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, vội vàng đi ra mời.

"Ayya! Hai cháu mau vào đây, vào đây ngồi." Cố Tịnh Hải vui vẻ kéo tay Giai Kỳ.

"Chị dâu họ và anh rể họ uống nước đi." Trần Nguyệt Nhi nhanh chóng rót nước.

Mạc Thiệu Khiêm cẩn thận đỡ Giai Kỳ ngồi xuống.

"Hai người..." Mạc Tử Đồng khóe môi giật giật, nhìn hai người mặc đồ đôi ngồi đối diện mình.

"Có đẹp không?" Giai Kỳ ôm tay Mạc Thiệu Khiêm, nheo mắt cười rất tươi.

Mạc Tử Đồng không nói được lời nào, thầm đau lòng cho bản thân mình, có vợ rồi mà vẫn bị ngược mù mắt.

Trần Nguyệt Nhi nhìn nhìn Mạc Thiệu Khiêm, thầm cảm thán trong lòng. Đúng là trai đẹp, dù có đánh thêm son thêm phấn cũng đẹp tới mức khiến người ta nhức mắt.

Mạc Khải Trạch vuốt vuốt cằm thô bỉ, nheo mắt nhìn chăm chăm cháu trai mình, Mạc Thiệu Khiêm chỉ cảm thấy như người mình bị đục 2 cái lỗ.

Mạc Khải Trạch vỗ ghế cười lớn: "Ha ha ha! Thật không ngờ cháu trai ta trang điểm vào lại đẹp trai như vậy. Thật không ngờ! Không ngờ!"

Cố Tịnh Hải đánh ông một cái: "Ayyo! Chẳng phải Thiệu Khiêm nhà ta vẫn luôn đẹp trai đó sao? Bây giờ trang điểm vào nhìn còn đẹp hơn! Vừa quyền rũ vừa mỹ hoặc."

"Cái này...chắc không phải do Tiểu Kỳ Kỳ chứ!?" Mạc Từ Đồng chớp chớp mắt.

"Chị dâu họ thật khéo tay nha!" Trần Nguyệt Nhi cười tươi.

"Đúng vậy đúng vậy!" Mạc Khải Trạch vội tiếp lời.

[...] lược bỏ hơn 50 câu thảo luận.

Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm ngồi 20 phút, chủ đề duy nhất chính là khuôn mặt của Mạc Thiệu Khiêm..

Cô thăm hỏi có phải mình trang điểm cho anh quá bắt mắt không?

- - -

Địa điểm tiếp theo tới là căn hộ của Dương Nhất Hàn.

Anh đang vừa uống nước ngọt vừa cắn hạt dưa thì thấy chiếc xe rất quen lái vào sân.

Người đàn ông bước xuống, áo gấm đỏ, tóc hai mái, khuôn mặt trang điểm mỹ hoặc.

Anh sặc!

Người phụ nữ bước xuống, áo gấm đỏ, tóc kẹp gọn gàng, áo bông trắng như tuyết, tay ôm một con chó.

Anh ghen!

Nhìn tổ hợp một nam một nữ một chó đang tiến về phía mình, Dương Nhất Hàn không thể làm gì hơn ngoài việc chạy ra đón.

"Áy áy! Sao năm nay Boss lại có thời gian tới thăm nhà em vậy?" Dương Nhất Hàn cười hi hi hỏi.

Mạc Thiệu Khiêm không mặn không nhạt liếc anh một cái rồi ôm vai Giai Kỳ đang cười cười đi thẳng vào.

Dương Nhất Hàn nuốt nước miếng, nhìn theo hai bóng áo gấm đỏ.

Boss và chị đại mặc đồ đôi...

Không không!! Đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là Boss bôi son đánh phấn như phụ nữ!?!?!

OMG!!! Lạy chúa tôi!! Boss nhà anh đúng là có bệnh rồi!!

Mặc dù Boss trang điểm vào cũng đẹp ra phết...

Nhưng ý nghĩ này Dương Nhất Hàn chỉ dám để trong lòng, mặc dù hôm nay là đầu năm mới nhưng không có nghĩa là Boss sẽ tha cho anh..

Dương Nhất Hàn rất nhanh lấy lại vẻ mặt ngày thường, chạy đến xun xoe nói chuyện nói Giai Kỳ.

"Chị đại! Nước ngọt đây! Bánh quy nè! Kẹo dẻo nữa!" Dương Nhất Hàn rất vui vẻ ôm tới chỗ Giai Kỳ một đồng đồ.

Một tia sát khí bắn thẳng vào người Dương Nhất Hàn khiến anh khẽ rung mình một cái, vội vàng chạy về chỗ của mình, cười hi hi với Mạc Thiệu Khiêm: "Boss, em rất yên phận!"

Giai Kỳ buồn cười nhìn Dương Nhất Hàn rồi lại ngược lên nhìn Mạc Thiệu Khiêm, thầm tặc lưỡi mình quá khéo tay.

Cô mở túi rút điện thoại ra, nói: "Khiêm, quay qua đây!"

Mạc Thiệu Khiêm nghe thấy tiếng cô, quay sang nhìn.

"Tách!" một tấm hình được lưu lại, Giai Kỳ nhét điện thoại vào trong túi, cười rất tươi nhìn Mạc Thiệu Khiêm: "Không có gì! Không có gì!"

Anh đương nhiên biết cô chụp ảnh mình, nhưng cũng chỉ xoa đầu cô rồi mặc kệ.

Giai Kỳ lén lút rút điện thoại ra, nhấp nhấp mấy chữ rồi đăng lên.

"Ting!" thông báo bạn bè đăng ảnh mới của máy Dương Nhất Hàn vang lên, anh tiện lấy mở ra xem, suýt thì phun hết bánh quy đang ăn dở. Lại liếc mắt nhìn về phía Giai Kỳ một cái, thấy cô nín cười nhìn mình, ra hiệu im lặng.

Anh chep chep miệng, cất điện thoại đi, thầm thương thay cho Boss nhà mình, tấm ảnh này mà được lan rộng ra thì không biết về mặt Boss lúc đấy sẽ thế nào nữa.

Àiii, Boss nhà mình thật đáng thương!!

- - -

Hà Dung Chi đang cầm điện thoại lướt Weibo thì thấy con dâu đăng một ảnh mới, tiện tay bấm vào xem.

"Phụt!!" bà không thèm để ý hình tượng, phun hết nước trà đang uống ra.

Mạc Sùng Quang và Mạc Cửu Chương khó hiểu đi tới nhìn, cả hai người đều dờ khóc dờ cười.

Hà Dung Chi lấy giấy lau lau miệng, tiện tay comment vào rồi ấn nút chia sẻ.

Con trai à, đừng trách mẹ không nghĩ tới hình tượng của con, cũng tại con quá ăn ảnh, quá đẹp mắt mà thôi!

- -

Trần Nguyệt Nhi ôm gối lướt lướt Weibo, cô vô tình lướt qua bài đăng của Giai Kỳ, vội vàng lướt trở lại.

Ồi giời oi!!! Chị dâu họ không chỉ nghịch thiên mà lá gan còn rất lớn!!

"Trang điểm lên còn quyến rũ hơn cả phụ nữ?" Mạc Từ Đồng đọc dòng trạng thái của Giai Kỳ, chớp chớp mắt nhìn điện thoại của mình, sau đó dờ khóc dờ cười quay sang nhìn Trần Nguyệt Nhi.

Ngón tay Trần Nguyệt Nhi lướt trên màn hình, đăng một comment:

[Chị dâu họ! Chị quá nghịch thiên rồi đi!]

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Công cụ kiếm tiền

Phản thông báo trong máy Giai Kỳ nhảy tung tung, cô rút điện thoại ra xem, Tiểu Mạt cũng ngược đôi mắt to tròn lên hóng hót.

Bài vừa đăng được mấy phút đã có hơn 100 người share, 200 lượt like và gần 50 lượt comment.

Cô né Mạc Thiệu Khiêm, mở phần bình luận ra xem.

Hà Dung Chi: [Con trai tôi đẹp trai quá!]

Mạc Sùng Quang: [Con dâu ta chụp đẹp thật!]

Trần Nguyệt Nhi: [Chị dâu họ! Chị quá nghịch thiên rồi đi!]

Mạc Từ Đồng: [Ôi! Thật không ngờ anh họ trang điểm rồi chụp ảnh trông cũng ăn ảnh phết! Hahaha!]

Mạc Khải Trạch: [Ta thật muốn nhìn vẻ mặt thẳng nhóc đó khi nó nhìn thấy bức ảnh này!]

Tiếp theo đó là một đồng bình luận của bạn học cấp 3 của cô, đại khái như:

[Ồi trời!! Đây là Mạc tổng sao!??]

[Giai Kỳ! Cậu quá dũng cảm đi! Lại dám đem chồng mình ra trang điểm hả!??]

[Ồi ôi! Hình tượng cao ngạo lạnh lùng tàn độc của mình!!!]

[Đàn ông con trai gì mà trang điểm lên lại còn đẹp hơn cả con gái vậy???]

[Quá mỹ hoặc! Quá nghiêng nước nghiêng thành! Quá quyến rũ!]

[Tiểu Kỳ thật có phúc! Lấy được một ông chồng đẹp trai như vậy!]

Vân vân và mây mây.

Giai Kỳ cười cười, ngón tay trắng nõn lướt trên bàn phím, phản hồi lại comment của mọi người.

Chỉ nửa tiếng sau, cả cộng đồng mạng đều bùng nổ, bài đăng của Giai Kỳ có hơn 10k người like và hơn 9k lượt share. Tấm hình chụp bằng máy thường nhưng lại đẹp tới khó tả, mọi người liên tục cop ảnh và đăng lên, Weibo của cô cũng nhanh chóng có hơn 1k lượt theo dõi.

"Haha!" Giai Kỳ cười một tiếng, không ngờ rằng ảnh của anh lại có thể hot tới vậy!

- - -

Sau đó cô và anh đi tới rất nhiều nhà, nhà của Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên cũng không bỏ qua.

Sắc chiều gần tối, Giai Kỳ nhanh chóng ôm Tiểu Mạt trèo lên xe, chà chà đôi tay lạnh buốt.

Mạc Thiệu Khiêm kéo tay cô qua, hà hơi vào tay cô rồi nhẹ nhàng xoa xoa. Anh ngược lên, đôi mắt sâu như hồ nước nhìn cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Ấm hơn chưa?"

Giai Kỳ vui mặt trong chiếc khăn len, đỏ mặt khẽ gật đầu.

Chiếc xe Bugatti Veyron lăn bánh, Mạc Thiệu Khiêm một tay nhét túi áo khoác, một tay cầm tay lái. Giai Kỳ nghịch nghịch đôi tai hình tam giác của Tiểu Mạt, suy nghĩ rất lâu mới dám nói.

"Khiêm, chúng ta về chúc tết ba mẹ em được không?" giọng nói cô rất nhỏ, lại có vài phần buồn bã.

Mạc Thiệu Khiêm nhìn cô một cái rồi đáp: "Được."

Giai Kỳ ôm chặt Tiểu Mạt trong tay, dựa lưng vào ghế.

Một lúc lâu sau, chiếc xe dừng trước một căn nhà nhỏ đã cũ nát, Giai Kỳ nhìn ngôi nhà mình đã ở hơn 10 năm, sống mũi cay xè.

Mặc dù cô không thích ba mẹ vì đã bán mình đi, nhưng dù sao đó cũng là ba mẹ ruột, là người đã nuôi dưỡng cô hơn 10 năm trời.

Thấy cô chần chừ không dám xuống xe, Mạc Thiệu Khiêm đành cởi dây an toàn, đi qua đầu bên kia đỡ cô.

Cánh cửa nhỏ đóng chặt, do cách ly không tốt nên bên ngoài có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Giai Kỳ không dám vào, ngày xưa lúc cô còn ở đây, mỗi lần cãi nhau ba đều lôi cô ra đánh đập, mẹ thì sẽ can ngăn chửi bới. Những vết thương cùng những vết bầm tím trên người, đến giờ cô vẫn nhớ rất rõ.

Bên trong đang nói chuyện, đại khái là về chuyện tiền nong gì đó, thiếu tiền nợ nần gì đó.

"Tiền tiêu hết rồi còn đòi hỏi cái gì!?" Chu Kỳ Tân tức giận nói.

"Ông đi tìm con nhỏ kia đi! Nó được gả vào nhà lớn, chẳng nhẽ lại quên mất ba mẹ là chúng ta?" Triệu Huệ Vân nói.

"Mạc Sùng Quang đã cảnh cáo, nếu con nhỏ đó không chủ động đến tìm thì tôi cũng sẽ không được gặp!" Chu Kỳ Tân nổi giận.

"Tiền hết rồi, bây giờ phải làm sao? Chủ nợ cũng đã đòi mấy tháng nay." Triệu Huệ Vân hoang mang.

Chu Kỳ Tân suy nghĩ một lúc liền nói: "Hay là bà tới Cô Nhi Viện, nhận thêm hai đứa nữa đi."

Bàn tay gỗ cửa của Giai Kỳ đột nhiên sững lại. Ba mẹ định tới Cô Nhi Viện, nhận thêm mấy đứa nữa ư?

Triệu Huệ Vân liền khinh bỉ: "Có nhận cũng chỉ có thể nhận con gái, mà con gái phải nuôi lớn mới lấy chồng, đến lúc đó chúng ta cũng đã bị chủ nợ giết chết rồi."

Chu Kỳ Tân nghe vậy tức giận, hung hăng cầm chén nước lên uống: "Con nhỏ Thanh Di kia thì không biết đi đăng nào! Con bé Giai Kỳ được gả vào nhà giàu liền trở mặt! Đến cả về thăm cũng không! Đúng là cái loại ăn cháo đá bát!"

Giai Kỳ đương nhiên biết, cái "về thăm" mà ba cô nói tức là về đưa tiền.

Trong lúc đang đau lòng vì bị ba mẹ bỏ rơi, cô lại nghe được một tin động trời.

Triệu Huệ Vân nghe vậy chẹp miệng: "Biết làm sao được! Dù sao đó cũng không phải con ruột."

Giai Kỳ choáng váng. Không phải con ruột?

"Hừ! Không phải con ruột thì sao chứ? Nuôi nó hơn 10 năm, chẳng lẽ lại uống công ả?"

"Ông có giỏi thì đi tìm nó đòi tiền đi!" Triệu Huệ Vân tức giận nói.

"Lúc nào nói đến tiền cũng tôi!! Bà đã làm được cái gì chưa? Hay cái nhà này tiền toàn tôi lo hết!?"

"Ông đừng có quá đáng nhé! Tiền nuôi hai đứa kia chẳng phải tiền tôi à?"

Sau đó một trận cãi vã xảy ra.

Giai Kỳ run rẩy, đôi chân nhũn ra, suýt thì khụy xuống, cũng may Mạc Thiệu Khiêm nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

"Khiêm, ba mẹ em vừa nói gì?" đôi môi cô run rẩy, giọng nói mang theo vài phần hoang mang.

Anh im lặng không nói. Nước mắt cô lăn chã rơi, cô quay người túm lấy áo anh, gào lên: "Ba mẹ em vừa nói gì?? Anh nói cho em nghe, ba mẹ vừa mới nói cái gì!?!?"

Mạc Thiệu Khiêm cup mắt nhìn cô, trong đôi mắt sâu thẳm kia như chứa đựng hàng ngàn hàng vạn nỗi xót thương. Nước mắt của cô như kim vậy, lạnh lẽo đâm thẳng trái tim anh.

Anh đưa ngón tay khớp xương lên lau nước mắt cho cô, đang định nói gì đó thì cánh cửa phía trước bật mở.

"Ồ ào cái gì đó?" Triệu Huệ Vân nhú mày đi ra. Thờ ờ nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm, bà tròn mắt, lại nhìn thấy Giai Kỳ quay đầu lại, bà nhất thời lùi về sau nửa bước.

Con bé...nghe thấy rồi sao? Vậy kế hoạch đòi lại tiền của bà biết làm thế nào bây giờ!?

Thấy Triệu Huệ Vân đứng sững ở cửa, Chu Kỳ Tân thối mác đi ra, khi ông nhìn thấy Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm, nhất thời sững sờ.

Giai Kỳ mắt ngấn nước, đôi môi run run, giọng nói nghẹn ngào vang lên: "Ba...mẹ! Hai người...hai người nói có thật không?"

Cô cố gắng quan sát kỹ nét mặt của Triệu Huệ Vân và Chu Kỳ Tân, mong sao tất cả những lời vừa rồi chỉ là nói chơi. Nhưng không...sắc mặt hai người đều nặng nề, cả hai đều mím môi không trả lời.

Giai Kỳ đưa ống tay áo lên quệt nước mắt rồi túm lấy tay áo Mạc Thiệu Khiêm: "Khiêm...chúng ta đi."

Nói rồi cô quay người, Mạc Thiệu Khiêm liếc mắt nhìn Chu Kỳ Tân và Triệu Huệ Vân một cái rồi đỡ Giai Kỳ rời đi.

Triệu Huệ Vân lúng túng nhìn theo, đột nhiên lên tiếng: "Giai Kỳ, con đưa chúng ta ít tiền đi."

Chu Kỳ Tân bên cạnh trừng mắt, nhưng Triệu Huệ Vân làm như không nhìn thấy, vẫn tiếp tục nói: "Con biết đấy....nhà chúng ta thật sự rất nghèo, đến cả đồ tết cũng không có tiền sắm, quần áo cũng không có tiền mua, con..."

Đôi chân Giai Kỳ dừng lại, cô lạnh lùng ngắt lời: "Người ta nói, con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, huống hồ ba mẹ Khiêm cũng đã đưa tiền cho hai người rồi. Đừng có tham lam như thế." nói rồi cô đi thẳng.

Triệu Huệ Vân câm nín, đành trừng mắt nhìn hai bóng áo gấm đỏ kia.

Giai Kỳ chớp đôi mắt to tròn ầng àng nước của mình, một giọt nước trong suốt như kim cương lăn xuống. Bàn tay cô nắm chặt lại, cổ kìm nén tiếng khóc nơi cổ họng.

Từ đầu tới cuối, cô không chỉ là con nuôi, mà còn là một công cụ để kiếm tiền...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Sai rồi, anh mới là người cần cảm ơn em

Ba người Mạc Cửu Chương, Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chỉ đang ngồi ở ghế thì thấy con dâu với con trai bước vào.

Khuôn mặt xinh xắn của Giai Kỳ đầm nước mắt, không còn vẻ hào hứng vui vẻ sáng nay. Mạc Thiệu Khiêm đi bên cạnh sắc mặt cũng chẳng tốt đẹp là bao, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng.

Hà Dung Chi vội buông chén trong tay xuống, lo lắng chạy ra: "Tiểu Kỳ làm sao thế này?? Sao con lại khóc? Ai bắt nạt con?"

Thấy Giai Kỳ mím môi không trả lời, cũng không dám ngược mặt lên nhìn bà, Hà Dung Chi chỉ đành lau nước mắt cho cô: "Nào nín đi! Phấn trang điểm nhòe hết rồi này."

Giai Kỳ cắn cánh môi, cổ kim tiếng nấc nghẹn trong cổ họng. Cô không thể để bà lo lắng.

"Có chuyện gì? Tiểu Kỳ kể cho ba nghe xem nào." Mạc Sùng Quang cũng lo lắng chẳng kém.

Giai Kỳ đưa tay dụi nước mắt, ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang, tiếng khóc cổ kim nén bấy giờ bật ra, cô lao thẳng vào người Hà Dung Chi, ôm chầm lấy bà bắt đầu khóc.

Hà Dung Chi không ngờ cô hành động như vậy, sững người một lát rồi mới đưa tay vỗ vỗ lưng cô.

Mạc Sùng Quang bên cạnh lắc đầu buồn bã, Mạc Thiệu Khiêm không biết nên làm gì, chỉ đành tro mắt nhìn đôi vai nhỏ đang run lên.

Mạc Cửu Chương thấy cháu dâu mình khóc tới đau lòng như vậy, bất giác giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn thường này, đôi mắt già nua nhìn Giai Kỳ: "Tiểu Kỳ, cháu nói xem có chuyện gì, ông nội giúp cháu giải quyết. Đừng khóc nữa, mắt sưng hết lên rồi."

Mắt cô ầng àng nước, nghe Mạc Cửu Chương nhỏ nhẹ dỗ dành mình, cảm giác đau lòng và tủi thân dâng lên, cô buông Hà Dung Chi ra, lao đến ôm chầm lấy Mạc Cửu Chương, gào lên khóc.

"Ông ơi, cháu không còn nhà nữa rồi! Cháu không còn ba mẹ nữa rồi! Cháu là con nuôi! Cháu phải làm sao bây giờ? Ba mẹ không cần cháu nữa!"

Mạc Cửu Chương hơi ngỡ ngàng, ông không ngờ Giai Kỳ lại dám nhào vào ôm ông. Ông đưa bàn tay không cầm quai trượng lên nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lòng mảy may lại nhìn Mạc Thiệu Khiêm rồi mới nói.

"Tiểu Kỳ đừng buồn nữa, chẳng phải cháu vẫn còn ta hay sao? Còn có Mạc Sùng Quang, Hà Dung Chi nữa. Còn có cả chồng cháu - Mạc Thiệu Khiêm. Cháu được gả vào Mạc gia, thì nơi này chính là nhà của cháu. Từ nay về sau mãi mãi là nhà của cháu, còn mọi người và ta chính là người thân của cháu."

Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chi nghe xong lời của Giai Kỳ liền hiểu ra.

Mắt Hà Dung Chi cũng có ánh nước, bà nhẹ nhàng lau nước mắt của mình rồi đi tới vỗ vỗ lưng Giai Kỳ: "Đúng vậy, từ bây giờ đây chính là nhà của con, còn chúng ta sẽ là người thân của con. Chúng ta sẽ yêu thương con như con gái ruột, sẽ không bao giờ rời bỏ con."

Bà vừa nói vừa lấy khăn ra lau nước mắt. Con bé này từ nhỏ đã luôn không được ba mẹ yêu thương, lại còn hay bị mắng chửi cùng đánh đập dã man. Hơn 12 tuổi đã phải vừa đi học vừa đi làm thêm, mà hầu hết tiền đều gửi về cho ba mẹ. Lúc ốm đau đều chỉ có một mình, nhẫn nhịn một mình.

Ở trường luôn luôn bị đám học sinh ức hiếp, túm tóc hất nước, nhưng con bé vẫn cố gắng đi học và đi làm đầy đủ, mặc dù trên người đầy vết thương. Cũng may sau này có bạn thân của Mạc Thiệu Khiêm là Từ Hạo Hiên và Mạc Từ Đồng giúp đỡ, con bé mới không bị bắt nạt.

So với con trai của bà thì con bé quá kém may mắn, lại có một tuổi thơ không tốt đẹp, cho nên bà vẫn luôn yêu thương Giai Kỳ hơn, chỉ mong cho con bé một mái ấm, cho con bé cảm giác an toàn, cho con bé tình thương của ba mẹ.

Mạc Sùng Quang nghe xong thì nghiến răng, không nói lời nào.

Giai Kỳ khóc một lúc lâu, không hề có dấu hiệu dừng lại, Mạc Cửu Chương, Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chi thành ra lo lắng, Mạc Thiệu Khiêm bên cạnh thấy mọi người lo lắng liền nhanh chóng tiến tới, đỡ tay cô rồi nói.

"Con đưa Giai Kỳ lên phòng."

Nói rồi ôm ngang người cô, bước chân vững vàng bước đi.

Mạc Cửu Chương nhìn theo bóng lưng anh rồi lắc đầu thờ dài, đi tới ghé ngồi xuống. Sắc mặt Mạc Sùng Quang sa sầm, ông tự rót một chén trà rồi đưa lên miệng uống. Hà Dung Chi thương con dâu, liên tục đưa khăn chấm nước mắt.

Không khí đột nhiên nặng nề, không ai nói với ai câu nào.

"Chuyện này hai đứa tính thế nào?" Mạc Cửu Chương đột nhiên lên tiếng.

Mạc Sùng Quang nghĩ nghĩ, đôi mày hơi nhíu lại, Hà Dung Chi im lặng không nói.

Mạc Cửu Chương thấy vậy liền nói: "Kể cho ta nghe về quá khứ của Tiểu Kỳ."

Hai người sống sờ không hiểu Mạc Cửu Chương muốn làm gì, nhưng cũng rất nhanh tóm tắt lại quá khứ của cô.

Mạc Cửu Chương sắc mặt sa sầm, dựa lưng vào ghế rồi nói: "Đem tiền đưa cho bọn họ, bảo bọn họ cút khỏi thành phố này ngay lập tức."

Thấy ông lớn tiếng mắng, Mạc Sùng Quang với Hà Dung Chi cũng sợ hãi vâng vâng dạ dạ.

Mạc Cửu Chương rất nhanh trở về bộ dạng nhàn nhã như thường ngày, cầm chén trà lên nhấp một hớp, ánh mắt già nua đầy sát khí.

Động đến cháu dâu của ông, dù có ra trốn cũng phải đào ba tấc đất lên hành hạ cho sống dở chết dở! Để cho bọn họ biết, một khi đã động đến cháu dâu nhà họ Mạc, Mạc Cửu Chương ông sẽ không tha thứ!

- - -

Mạc Thiệu Khiêm đặt Giai Kỳ ngồi trên giường, còn anh thì quỳ một gối xuống đất, đưa tay lau hết nước mắt trên mặt cô, động tác nhẹ nhàng như thể sợ cô đau.

Giai Kỳ sụt sịt nhìn anh, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng. Hai má hồng hồng, không biết là do thời tiết hay do cô quệt tay qua.

Cô đưa tay quệt qua quệt lại trên mặt rồi sụt sịt mấy cái.

Anh thấy đáng về cô khóc cũng thật đáng yêu, nhất thời ngây ra nhìn một lúc mới đưa tay ra giữ tay cô, không cho cô lau nước mắt nữa.

Giọng nói anh dịu dàng, đôi mắt ôn nhu nhìn cô: "Giai Kỳ, em phải nhớ, nếu bọn họ rời bỏ em, không cần em nữa thì còn có anh, còn có ba mẹ anh, còn có ông nội. Mọi người sẽ luôn ở bên em, yêu thương em, chăm sóc cho em, sẽ không để em bị ức hiếp hay chịu thiệt thòi. Ngôi nhà này từ lúc em gả vào Mạc gia đã là nhà của em, từ bây giờ về sau vẫn sẽ như vậy." Mạc Thiệu Khiêm đột nhiên dừng lại, khẽ cười với cô: "Em phải nhớ, bất kể có khó khăn gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, cùng em trải qua, cùng em sống tới già."

Nụ cười của anh như nắng ấm, nhất thời làm trái tim cô ấm áp trở lại. Đúng vậy, không ai cần cô, thì còn có anh cần cô, không ai yêu thương cô, thì còn có ba mẹ yêu thương cô, không ai bảo vệ cô, thì còn có ông nội bảo vệ cô. Và....ngôi nhà này, là nhà của cô.

Nước mắt vừa dừng lại liền tuôn rơi, cô nhào vào lòng anh, ôm rất chặt, những giọt nước mắt trong suốt to như hạt đậu rơi xuống.

Mạc Thiệu Khiêm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, để cô khóc ra hết nỗi buồn trong lòng mình, như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Đột nhiên cô lên tiếng, giọng nói nghẹn ngào và ngắt ngứ vì bị nấc: "Khiêm, có lẽ ông trời thương em, nên để cho anh và mọi người đến bên cạnh em, giúp em vượt qua tình cảnh khó khăn hiện tại, luôn ở bên cạnh em, cho em cảm giác an toàn và sự yêu thương của gia đình. Cảm ơn anh, cảm ơn anh vì ngay từ đầu đã không vứt bỏ em, cảm ơn anh vì tất cả..."

Mạc Thiệu Khiêm khẽ nhướn môi cười, trái tim cảm thấy rất ấm áp. Anh ôm chặt cô vào lòng, vuốt ve mái tóc xõa mềm mại của cô, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Sai rồi, anh mới là người cần cảm ơn em. Cảm ơn em vì đã bước vào cuộc đời anh, thay đổi con người anh, thay đổi hướng đi của anh. Từ nay về sau, không chỉ có gia đình cần anh bảo vệ, không chỉ có tập đoàn Đế Kim cần anh bảo vệ, mà còn có em, và con chúng ta nữa, anh sẽ bảo vệ cả hai, sẽ không để em và con bị bắt nạt.

Chỉ cần anh còn sống, không ai có thể bắt nạt em, sẽ không để cho em chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Muốn ôm chồng em một lát

Sáng ngày hôm sau, Giai Kỳ dụi mắt lật chăn đứng dậy, hoàn toàn vứt hết chuyện buồn hôm qua ra sau đầu, hào hứng đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

"ÁAAAAA!!!"

Một tiếng thét dài vang lên, Mạc Thiệu Khiêm đang nằm trong chăn giật mình tỉnh dậy, Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chi nhìn nhau rồi nhanh chóng chạy lên, Mạc Cửu Chương cũng bất chấp tuổi già, chạy đằng sau.

Mạc Thiệu Khiêm sợ hãi phi vào phòng tắm, thấy Giai Kỳ vẫn bình thường đứng trước gương mới thở phào.

Giai Kỳ quay đầu nhìn anh, mếu máo. Mạc Thiệu Khiêm đang bước tới khựng lại, mồm há ra mấy lần nhưng nói được gì.

"Tiểu Kỳ! Con làm sao vậy?" Hà Dung Chi chạy vào.

"Có chuyện gì mà hét to thế?" Mạc Sùng Quang chạy đằng sau.

"Thằng oắt này mau tránh ra! Để ta xem con bé bị sao nào!" Mạc Cửu Chương đẩy Mạc Thiệu Khiêm sang bên cạnh, lo lắng chạy vào.

Đến khi cả ba người nhìn rõ mới há hốc mồm, nhìn chằm chằm Giai Kỳ.

Đôi má phúng phính của cô đỏ hồng nứt nẻ, đôi mắt to tròn giờ sưng húp lên, cô ôm mặt, mếu máo nhìn mọi người, trông đáng thương vô cùng.

Hà Dung Chi thờ dãi đi tới vỗ vai cô: "Thôi nào thôi nào, để mẹ đi lấy thuốc bôi xem có hết không."

Mạc Cửu Chương vội vuốt vuốt ngực: "Làm ta sợ hết hồn."

Mạc Sùng Quang bên cạnh cầm nín, không biết nên nói gì cho hợp hoàn cảnh.

Mạc Thiệu Khiêm nhanh chóng đi khỏi phòng tắm, lấy chiếc điện thoại trên đầu giường, ngón tay khớp xương lướt trên bàn phím.

"Alo?" người ở đầu dây bên kia nói bằng giọng ngái ngủ, anh còn nghe rõ có tiếng gãi đầu.

"Trong 20 phút nữa, đem mấy loại mỹ phẩm dưỡng da tới đây, có sáp nẻ hay gì đó đại loại cũng được." anh nói rồi cúp máy, đi vào phòng tắm xem cô.

An Vũ Phong ở đầu dây bên kia ngớ người, nhìn nhìn cái điện thoại rồi gào ầm lên: "Con mẹ nó Mạc Thiệu Khiêm, ông đây vừa mới ngủ dậy đã bị sai đi là thế nào???"

"Mày nói cái gì đấy hả?" bà An ở dưới nhà cũng gào um lên.

An Vũ Phong nghe vậy giật mình, vội nói: "Con có nói gì đâu!?" rồi nhanh chóng nhảy xuống giường vào phòng tắm.

Sở dĩ Mạc Thiệu Khiêm gọi An Vũ Phong là vì công ty ba anh sản xuất mỹ phẩm, An Vũ Phong mặc dù không chuyên nhưng cũng biết đôi chút.

25 phút sau An Vũ Phong với cái đầu màu cam đất mới mò mặt tới, tay ôm một túi đồ chạy vào.

"Con chào ông, con chào hai bác." nói rồi phi lên lầu luôn, không đợi ba người ngồi ở ghế trà lời.

An Vũ Phong mở cửa phòng đi vào, tay chống đầu gối thờ phi phò.

Mạc Thiệu Khiêm nhìn đồng hồ trên tay, ngược lên nói: "Chậm 5 phút."

An Vũ Phong nghe vậy tức giận, gào lên: "Con mẹ nó chứ ông đây vừa tỉnh dậy đã bị cậu bắt chạy tới đây! Nhà tôi và nhà cậu cách bao xa cậu còn không biết à!? Cậu đúng là ăn hiếp người quá đáng! Phen này tôi phải đánh..."

Mạc Thiệu Khiêm mặc kệ An Vũ Phong đang chửi bới, thông thả đi tới cầm lấy túi đồ rồi quay người đi về phía giường.

Câu "đánh chết cậu" còn chưa kịp nói xong anh đã nuốt nước miếng, nhìn về phía giường. Giai Kỳ ngo ngáo nhìn anh.

An Vũ Phong cười cười gãi đầu: "Haha! Quen miệng! Quen miệng ấy mà!"

Giai Kỳ bây giờ mới chớp chớp mắt, cười đáp: "Không sao."

Mạc Thiệu Khiêm lôi đồng hồ trong túi ra, cẩn thận xem hướng dẫn. Về khoản này mà nói thì anh đúng là không rành.

An Vũ Phong thấy thế liền đi tới giật cái hộp tròn trong tay Mạc Thiệu Khiêm: "Đưa đây xem nào, để cậu xem thì tới bao giờ." nói rồi quay sang quan sát mặt Giai Kỳ rồi chọn mấy lọ ra.

"Da cô ấy rất mỏng, thời tiết lại lạnh, cô ấy hôm qua chắc là mới khóc, nước mắt thấm vào da cùng gió nên bị nứt nẻ, dùng ít dưỡng da với dưỡng ẩm là được, sau đó thì dùng..."

Bờ la bờ la.... An Vũ Phong cứ thế nói một tràng dài, Mạc Thiệu Khiêm không để ý, nhìn nhìn mấy cái hộp rồi lấy một chiếc hộp màu hồng, mở nắp rồi quỳ xuống trước mặt cô, đưa tay bôi lên cho cô.

Cảm giác mát mát khiến Giai Kỳ rất thích, cũng mặc kệ An Vũ Phong đang thao thao bất tuyệt.

Sau một lúc không thấy hai người đáp lại, An Vũ Phong cuối cùng cũng dừng, lại nhìn thấy cảnh vợ chồng chồng ân ái ái ái của Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ, cái bụng rỗng tếch từ sáng tới giờ của An Vũ Phong liền căng đầy vì thức ăn cho cún.

"Hai người có nghe không hả???" An Vũ Phong lại gào ầm lên.

"Đang nghe! Đang nghe!" Giai Kỳ gật gật đầu.

"Thật không?" An Vũ Phong bán tín bán nghi nhìn cô.

"Thật chứ thật chứ!" Giai Kỳ rất không biết xấu hổ gật đầu như giả vờ.

An Vũ Phong liền tươi cười, đi tới chỉ bảo Mạc Thiệu Khiêm phải bơi cái gì với cái gì, cái gì trước cái gì.

Chỉ sau 5 phút, đôi má nứt nẻ của Giai Kỳ liền trở nên mềm mại, lại còn có mùi thơm nhẹ man mát.

Giai Kỳ sờ sờ má nhìn An Vũ Phong cảm kích: "Cảm ơn An..." nhưng nhất thời không nhớ ra tên anh..

Thấy cô quên tên mình, An Vũ Phong liền háng giọng nói: "Là An Vũ Phong."

Giai Kỳ cười gật đầu: "Cảm ơn."

An Vũ Phong gật đầu, lại nhìn Giai Kỳ một lúc mới nói: "Mất như vậy chườm đá lạnh một lúc rồi bôi thuốc là đỡ."

Giai Kỳ cảm kích nhìn An Vũ Phong rồi nói: "Ồ lại ăn sáng nhé?"

"...." An Vũ Phong không biết nên nói gì, vì anh đã ăn no thức ăn cho cún từ nãy rồi..

- - -

Hà Dung Chi thấy ba người Mạc Thiệu Khiêm, An Vũ Phong và Giai Kỳ đi xuống liền cười đứng lên: "Mọi người đi ăn sáng thôi, Tiểu Phong cũng ở lại ăn cơm luôn."

An Vũ Phong cũng không khách sáo, cười rất tươi: "Được ạ."

Thế là bàn cơm hôm nay có những 6 người, không khí rất vui vẻ. Giai Kỳ cũng vớt chuyện hôm qua ra sau đầu, cùng mọi người vừa tám chuyện vừa ăn cơm.

Xong bữa sáng, có mấy ông bạn già của Mạc Cửu Chương tới chơi, Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang cũng khoác tay nhau đi ra xe, nói là đi chơi với bạn. Còn lại Mạc Thiệu Khiêm, An Vũ Phong và Giai Kỳ.

"Hay bọn mình cùng đi luôn nhé?" Giai Kỳ quay sang nhìn hai người ngồi cạnh.

"Được thôi!" An Vũ Phong rất vui vẻ gật đầu. Mạc Thiệu Khiêm dù không thích nhưng cũng không nói gì.

- - -

Chơi hết một ngày dài, Giai Kỳ mệt rời chân, lết tới giường úp mặt xuống. Mạc Thiệu Khiêm nhìn cô, cười một cái rồi cời áo.

Giai Kỳ nghĩ tới chuyện hôm qua, cô suy nghĩ rất lâu rồi nói: "Khiêm, ba mẹ hôm qua có nhắc tới một người, tên là Thanh Di, nhưng em không có em, cũng chẳng có chị, vậy đó là ai?"

Mạc Thiệu Khiêm nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: "Anh không biết." nói rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó, nói là điều tra về cô.

Giai Kỳ vui vẻ chạy ra ôm eo anh, ôm rất lâu không buông ra.

Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày, cúi xuống nhìn cô: "Sao thế?"

Cô cọ cọ đầu vào ngực anh, cười cười: "Muốn ôm chồng em một lát."

Anh cũng cười, đưa tay vuốt tóc cô, Giai Kỳ rất không hợp thời điểm, ngáp dài một cái.

"Buồn ngủ?" anh lại nhướn mày.

"Ừm." cô đáp, đôi mắt lim dim. Mỗi lần dính lấy anh, nằm trong lòng anh cô đều rất thả lỏng, chỉ muốn mãi được anh dỗ dành, yêu chiều như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Suối nước nóng tình nhân

Tết Nguyên Đán qua đi, Mạc Cửu Chương, Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chi kéo vali về Mạc Trạch, lúc đi còn ôm Giai Kỳ mấy cái, lại còn nói chuyện một lúc lâu với đứa bé trong bụng mới chịu lên xe.

Mạc Thiệu Khiêm quay sang nhìn Giai Kỳ: "Chúng ta đi thôi." nói rồi đan năm ngón tay vào tay cô, kéo ra xe.

Chiếc xe dừng lại, Giai Kỳ không đợi Mạc Thiệu Khiêm mở cửa đã tự đi xuống.

"Đi thôi!" cô kéo tay anh, bắt đầu chống cái gậy leo núi, Mạc Thiệu Khiêm một tay chống gậy leo, một tay bị cô nắm kéo đi. Anh nhìn bóng lưng nhỏ nhắn kia, bất giác khóe môi giương lên một nụ cười ấm áp.

Ngon núi này cũng không được coi là cao, leo tầm nửa tiếng là tới, mặc dù chân Giai Kỳ vừa mỏi vừa đau nhưng lại bị khí thế hùng hục của cô át đi.

"Yeahhh!" cô hô to, tay chống hông nhìn xuống dốc núi. Mặc dù núi không cao nhưng đứng trên đây vẫn có thể nhìn được hết quanh cảnh phố xá đông đúc dưới kia.

"Đi thôi." Mạc Thiệu Khiêm ôm eo cô, dẫn cô đi vào căn nhà tranh vững chãi đằng sau.

Giai Kỳ ngó nghiêng lung tung, xung quanh là cây cối rất tốt, bên đường có rất nhiều hoa dại, cỏ mọc xanh mơn mẫm, rất có cảm giác giống như thiên nhiên thật chứ không phải được tạo ra.

Phía trước hai người không phải là nhà cao tầng xa hoa lộng lẫy hay gì đó, mà là một ngôi nhà tranh đơn sơ mộc mạc, nhìn ngoài có lẽ không ai biết đằng sau có một suối nước nóng rất lớn.

Thấy Mạc Thiệu Khiêm đi vào, nhân viên nhanh chóng chạy ra đón: "Sếp!"

Hiển nhiên đây là suối nước nóng dưới trướng tập đoàn Đế Kim.

Nữ nhân viên kia lúng túng nhìn sang Giai Kỳ, không biết nên xưng hô thế nào cho phải.

"Gọi thiếu phu nhân." Mạc Thiệu Khiêm lạnh lùng đáp.

Nữ nhân viên vui mừng vì thoát khỏi cảnh lúng túng, vội vàng cúi đầu: "Thiếu phu nhân ạ."

Giai Kỳ đang mải quan sát xung quanh nên chỉ gật đầu một cái.

Suối nước nóng này có tên là Hồ Thiên, ở trên đỉnh núi Đại Phạn, người đi có thể đi đường hoặc leo núi, nhưng hầu hết mọi người đều thích leo núi lên, vừa vận động gân cốt vừa ngắm phong cảnh.

Nơi này không khí trong lành, hương hoa thơm mát, lại có suối nước nóng, rất hợp để nghỉ ngơi cuối tuần.

Hồ Thiên bên ngoài là nhà tranh, bên trong lại không khác gì suối nước nóng 5 sao. Người tới đông đúc, nếu không phải Mạc Thiệu Khiêm là Boss lớn thì có khi đến cả phòng cũng phải đặt trước cả tháng.

Mạc Thiệu Khiêm cầm thẻ phòng, ôm eo Giai Kỳ rời đi. Nữ nhân viên kia thầm tặc lưỡi ghen tỵ.

Giai Kỳ hào hứng muốn tới khu tắm nước nóng, Mạc Thiệu Khiêm đành để cô lôi đi.

"Woa!!" mắt cô sáng rực. Bên trong là một suối nước nóng rất to, bên ngoài viền đá, bên cạnh còn có mấy cây cỏ xanh rờn, hơi nước bao phủ khắp căn phòng, mờ mờ ảo ảo, cả phòng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Nhưng suối nước nóng to như vậy, lại chẳng có lấy một người.

Thấy cô nhìn mình thắc mắc, Mạc Thiệu Khiêm liền nói: "Đây là suối nước nóng tình nhân."

"A?" cô chớp chớp mắt nhìn anh, rồi lại nhún mày ngẫm nghĩ. Quả thực lúc anh nói sẽ đưa cô đi tắm suối nước nóng, có đề cập tới vấn đề này.

"Khiêm" cô gọi.

"Hửm?" anh nhìn cô, cô nhoen miệng cười xấu, thoát cái liền đến đằng sau anh, đẩy nhẹ một cái.

Anh mặc dù có thể vững vàng đứng thẳng, nhưng nếu cô đã muốn anh ngã, anh đương nhiên sẽ không làm trái, vì vậy liền thả lỏng, để cho toàn bộ cơ thể rơi xuống nước.

Anh nhanh chóng ngoi lên, đưa hai tay vuốt nước trên mặt, mái tóc ướt nhỏ giọt, quần áo trên người ướt sạch.

Cô nhoen miệng cười, cẩn thận thò hai chân xuống dưới nước, ngồi trên đá, vung vẩy chân đá nước.

Mạc Thiệu Khiêm bị nước bắn vào người cũng không giận, chỉ nhìn Giai Kỳ rồi nhanh chóng rẽ nước đi tới, kéo cô cùng xuống.

Giai Kỳ không đề phòng, nhanh chóng bị anh kéo xuống.

"Oaaa!! Anh chơi xấu!" cô ngoi lên, vuốt nước trên mặt, mái tóc nâu bồng bênh bị nước làm ướt xẹp xuống.

Mạc Thiệu Khiêm nhướn mày, đưa tay lau nước trên mặt cô, nhướn mày hỏi: "Là ai đẩy anh? Hửm?"

Giai Kỳ lè cái lưỡi nhỏ, nhào vào lòng anh.

Nước ấm nhanh chóng khiến cơ thể của cô thư thái, gân cốt đều thư giãn, có cảm giác rất sáng khoái, cô vô thức lim dim mắt.

"Cởi quần áo ra." anh nói.

Cô giật mình, khi hiểu ra thì khuôn mặt lập tức đỏ ửng, lao vội ra khỏi vòng tay anh, giọng ấp a ấp úng: "Anh...anh...!" anh định làm ở đây ư!?

Mạc Thiệu Khiêm thấy cô tự dưng bật ra như bị bỏng, khẽ cười một cái rồi rẽ nước đi tới chỗ cô.

"Anh...anh đừng qua đây!!" cô xấu hổ vội rẽ nước đi hướng khác, mặc dù đây là trong phòng, lại không có ai, nhưng như vậy thật xấu hổ quá đi mất!

Mạc Thiệu Khiêm nhìn là biết cô hiểu nhầm ý của mình, nhưng vẫn không nói gì, chỉ cười cười nhìn cô chạy, cái dáng vẻ xấu hổ kia khiến anh muốn trêu đùa cô thêm một chút.

Giai Kỳ vịn đá, tính trèo lên bờ, lại bị Mạc Thiệu Khiêm kéo xuống, ôm từ đằng sau.

Chưa kịp phản kháng anh đã hôn nhẹ một cái lên cổ trắng nõn của cô, giọng nói mang theo ý cười: "Cởi quần áo, ngâm nước."

Giai Kỳ lúc bấy giờ mới hiểu rõ ý anh, xấu hổ tới mức mặt mũi đỏ bừng, lan sang tận cái tai trắng nõn.

Mạc Thiệu Khiêm không kiềm được hôn một cái lên tai cô, Giai Kỳ giật bắn mình, chưa kịp mở miệng kháng cự thì cánh tay của anh đã luồn vào trong áo.

Giai Kỳ vội giữ tay anh, anh vừa bảo cởi quần áo ngâm nước mà, tại sao bây giờ lại đụng tay đụng chân?

Mạc Thiệu Khiêm hít một hơi sâu, ngoan ngoãn dừng tay, chỉ hôn cô một cái rồi thôi.

Nếu bây giờ cô không mang thai, anh chắc chắn sẽ ăn cô thật mất!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Nghề của em...

Sau một ngày được đi tắm nước nóng, lại còn được ăn đồ ăn ngon, Giai Kỳ rất thỏa mãn.

Chiếc xe Bugatti Veyron bon bon trên đường, Mạc Thiệu Khiêm lái với tốc độ chậm nhất, để cô từ từ ngắm phong cảnh.

Mặc dù trời đã tối nhưng con đường núi này được giăng đèn, có thể nhìn thấy thành phố lấp lánh ánh đèn bên dưới.

"Đẹp thật." Giai Kỳ bám hai tay vào cửa sổ xe, cảm thán.

Gió mát lùa vào mặt, mang theo hương cỏ xanh nhàn nhạt, cô kê tay vào cửa sổ, lim dim mắt.

Mạc Thiệu Khiêm lắc đầu nhìn cô cười, thả chậm tốc độ xe.

"Áaaaa!!!" tiếng hét chói tai vang lên, Giai Kỳ giật mình, Mạc Thiệu Khiêm vội vàng phanh xe. Cả hai người đều đưa mắt nhìn về phía trước.

Một cô gái thân người nhỏ nhắn, mặc quần short màu bạc, khoác áo bò dài tay đang nằm trên đường, mái tóc đen nhánh dài qua vai che hết mặt, nhưng nương theo đèn xe có thể nhìn thấy trên trán cô có vết máu.

Hai người nhìn nhau, đồng loạt mở cửa xuống xe, Giai Kỳ vội chạy tới, Mạc Thiệu Khiêm thông thả đi đằng sau, ánh mắt lạnh lùng.

Vừa nãy đúng thật là anh nhìn cô, nhưng vẫn để ý đường, xe lại đi với tốc độ rất chậm, đương nhiên không thể gây tai nạn, là cô gái này lao từ lề đường xuống, giả bộ ngã.

Giai Kỳ lo lắng nhắc cô gái kia lên, vén mái tóc lòa xòa trước mặt, nhất thời kinh hãi. Mạc Thiệu Khiêm đi tới, từ trên nhìn xuống, khi nhìn thấy mặt cô gái kia, mày kiếm chợt nhú.

Người con gái này có khuôn mặt bầu bĩnh, môi đỏ mũi nhỏ, mày liễu xinh xắn, ngũ quan giống Giai Kỳ như đúc ra từ một khuôn, chỉ khác là người con gái này có nốt ruồi dưới đuôi mắt trái.

Đôi mắt đẹp như lưu ly từ từ mở ra, vừa nhìn thấy Giai Kỳ liền tròn tròn mắt, vội lùi ra xa.

"Cô...cô.." người con gái này chỉ vào Giai Kỳ, ngón tay run run.

Giai Kỳ há hốc mồm nhìn khuôn mặt giống mình như đúc kia.

"Cô...cô là ai!?" người kia lắp bắp hỏi: "Tại sao lại giống tôi như vậy!?"

Giai Kỳ ngơ ngáo một lúc lâu mới nhớ ra, lên tiếng gọi: "Thanh Di!?"

Người kia nhú mày: "Sao cô biết tên tôi!?"

Giai Kỳ chưa kịp nói gì thì Mạc Thiệu Khiêm đã đi tới đỡ cô dậy, giọng nói trầm trầm: "Lên xe rồi nói."

Thanh Di mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không cự tuyệt, dứt khoát đứng dậy trèo lên xe. Cô thật sự muốn biết vì sao lại có người có khuôn mặt giống mình như vậy.

Một lúc sau, Thanh Di cuối cùng cũng hiểu ra, "à" một tiếng.

"Vây...vây..." cô bắt lấy tay Giai Kỳ: "Chị chính là...chị em sinh đôi của em?"

Giai Kỳ gật gật đầu, khoe môi nhướn lên một nụ cười ấm áp, đôi mắt long lanh to tròn nheo lại.

Thanh Di chớp mắt, như biết được sự thật khó tin lắm: "Vây...kia chính là anh rể của em?"

Giai Kỳ lại gật đầu, đôi mắt đã long lanh ánh nước. Thanh Di nghe xong meo meo, đưa tay kéo Giai Kỳ vào lòng, ôm chặt.

"Chị..." cô gọi, nước mắt thi nhau rơi xuống, đôi tay gặt gao nắm lấy áo Giai Kỳ, như thể sợ cô sẽ biến mất vậy.

"Chị ở đây, đừng khóc nữa." Giai Kỳ vỗ vỗ lưng Thanh Di, bảo cô không khóc nhưng chính mình cũng không kiềm được nước mắt.

Mạc Thiệu Khiêm nhìn hai người ngồi ở ghế sau - chính xác là nhìn Giai Kỳ - nở một nụ cười ấm áp.

- - -

Chiếc xe sang trọng lái vào biệt thự Mạc gia, Mạc Thiệu Khiêm rất nhanh xuống xe mở cửa cho Giai Kỳ. Cô cười một cái rồi nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng bước ra. Thanh Di bên kia cũng bước xuống.

"Woa!" cô nhìn căn biệt thự không chớp mắt, trầm cảm thán.

"Thanh Di." một tiếng gọi mềm mại kéo cô về hiện thực, Giai Kỳ đang mỉm cười gọi cô, cô rất nhanh đi tới.

"Chúng ta vào thôi." Giai Kỳ kéo tay cô.

Đám người hầu và quản gia thấy ba người liền cung kính chào hỏi: "Thiếu gia, thiếu phu nhân." rồi liếc nhìn Thanh Di: "Vị này là...?"

Giai Kỳ thấy vậy liền cười, đáp: "Bác Trương, đây là Thanh Di, em gái sinh đôi của cháu."

Quản gia Trương về mặt liền hòa nhã, cúi người: "Chào cô Thanh Di."

Thanh Di chưa kịp đáp Giai Kỳ đã nói: "Bác Trương, phiền bác lấy cho cháu hộp cứu thương."

Thanh Di nghe vậy liền giật mình, vội xua tay: "Không...không. Không cần đâu chị."

Giai Kỳ nhìn vết thương bầm tím trên trán, nhú mày: "Tại sao lại không cần? Nếu không xử lý nhờ bị nhiễm khuẩn thì sao?"

Mạc Thiệu Khiêm không mảy may không nhặt liếc nhìn Thanh Di rồi đi tới ngồi xuống ghế.

Thanh Di nuốt nước bọt, mắt đảo loạn, ấp úng nói: "À...ờm..thực ra cái này, cái này.."

Giai Kỳ càng nhú mày chặt hơn, Thanh Di hít một cái thật sâu rồi mới nói: "Thực ra em không có bị thương thật, em chỉ giả bộ thôi."

Giai Kỳ chớp chớp mắt không hiểu, Thanh Di lại nói: "Em đây là giả vờ, bị đâm cũng là giả vờ, bị thương cũng là giả vờ, máu này cũng là giả vờ."

"....." Giai Kỳ cảm nín, Mạc Thiệu Khiêm biết chuyện rồi nên cũng không ngạc nhiên lắm.

Thanh Di lại hít một hơi nữa: "Cho nên, nghề của em là lừa gạt lấy tiền."

Giai Kỳ: "....."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Ấu đả

Thanh Di ở lại biệt thự Mạc gia, vui vui vẻ vẻ, tự tung tự tại, đem thẻ đi quẹt lung tung, thứ gì cũng mua, thứ gì cũng bảo cần, thế là cứ tiện tay vứt thẻ là xong.

Giai Kỳ kéo Thanh Di: "Em đừng mua nữa, nhiều quá rồi."

Thanh Di nghe vậy liền cười rất tươi: "Không nhiều không nhiều!" nói xong lại tiếp tục lựa đồ.

Giai Kỳ hết cách, đành đứng một bên đỡ trán, lại quay đầu nhìn tứ đại vệ sĩ đang vất vả khiêng một đồng hồ, tự dưng có cảm giác thương xót.

Vác một đồng hồ kia cơ mà, không thương xót sao được....

Cô cúi xuống nhìn cái chân mình, thờ dài, đang định đi ra chỗ dành cho khách để ngồi thì bên kia đã vang lên tiếng mắng chửi loạn xạ.

Cô thấy Thanh Di đang chống nạnh, bên cạnh là một người phụ nữ mặc váy body màu đỏ, dưới chân là chiếc điện thoại bị bể màn hình.

Nhìn thôi cũng đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Bà cô này, va vào người khác, làm vỡ điện thoại của người khác mà còn dám to mồm chửi à?" Thanh Di trừng mắt.

Người phụ nữ kia nghe một tiếng "bà cô" thì tức giận: "Giai Kỳ! Cậu hơi bị quá đáng rồi đấy! Dù sao cũng làm bạn mấy năm, ít nhất lúc gặp mặt phải để lại cho nhau ít mặt mũi chứ. Đẳng này lại đứng trước mặt mọi người, kêu to một tiếng bà cô!?"

Thanh Di nghe vậy nhú mày: "Tôi không phải Giai Kỳ, bà cô nhầm rồi, nên đi đo lại kính đi thôi."

Người kia nghe vậy nín hơi tức giận: "Cậu....!!"

Giai Kỳ cùng lúc đẩy bước lên giảng hòa, vỗ vỗ vai Thanh Di: "Thanh Di, bình tĩnh, bình tĩnh." rồi lại quay sang người kia, lời vừa tới cổ liền nghẹn lại.

"Giai Kỳ!?" người phụ nữ kinh ngạc, hết nhìn Thanh Di rồi lại nhìn Giai Kỳ.

"Phương Dư Khả?" Giai Kỳ chớp chớp mắt.

Thanh Di nghe vậy nghiêng đầu hỏi: "Bạn của chị hả?"

Giai Kỳ gật gật đầu, mày liễu hơi nhú lại, ánh mắt ghét bỏ nhìn Phương Dư Khả.

Thấy chị mình có biểu hiện như vậy, hiển nhiên cái loại trước mặt chẳng tốt đẹp gì, cục tức ban nãy bỗng dưng dâng cao: "Bà cô này đúng là loại chẳng ra gì, va vào người ta thì thôi, còn đem người ta ra mắng chửi, làm vỡ điện thoại của người ta còn không đền, lại vênh mặt cái cùn. Đúng là loại người không có văn hóa, cha mẹ không dạy dỗ!"

Phương Dư Khả nghe vậy tức giận đùng đùng, nắm tay siết chặt lại, khuôn mặt xinh đẹp hết đỏ rồi lại trắng.

"Mày còn ở đây nói à? Bỏ tao vào tù là vì ai? Công ty bỏ tao sụp đổ là vì ai? Tao phải sống một mình là vì ai? Hai đứa mày còn dám mở mồm ra chửi tao không có cha mẹ dạy à?"

Giai Kỳ nghe vậy bỗng lúng túng, giữ tay áo Thanh Di, lắc đầu một cái. Thanh Di đang định bật lại thì thấy Giai Kỳ không đồng ý, đành nghiêng răng ngậm miệng.

Phương Dư Khả tức giận tới mức mặt biến sắc, thấy hai người không đáp lại thì càng được nước lấn tới. Hai nhân viên chạy qua ngăn cản cũng bị chửi

cho thụt lùi lại.

Đột nhiên cánh tay Phuong Dur Khả giờ lên, hạ thẳng xuống mặt Giai Kỳ, đôi mắt tức giận tới mức tròng lên, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: "Đều là tại mày!"

Cánh tay giáng mạnh xuống, mọi người đều tròn mắt, bên má trái trắng nõn in một vết bàn tay năm ngón, miệng còn rỉ ra chút máu.

Giai Kỳ kinh hãi, vội vàng xem xét mặt Thanh Di, mày nhíu lại, giọng nói mang chút lo lắng: "Thanh Di, em có sao không?"

Thanh Di đôi mắt chợt lóe sát khí, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, đẩy nhẹ Giai Kỳ sang một bên, vung tay tát hai phát mạnh lên hai bên mặt Phuong Dur Khả.

Phuong Dur Khả bị hai phát tát làm đôi chân hơi chao đảo, cố gắng đứng vững, ả đưa tay ôm mặt, nghiêng răng nhìn Thanh Di, điên cuồng lao tới: "Con đi này! Mày dám đánh tao!?"

Thanh Di không chút sợ hãi lao đến, túm lấy mái tóc xoăn của Phuong Dur Khả: "Sao tao không dám!?"

Phuong Dur Khả nghe vậy rít lên, đôi tay túm lấy áo Thanh Di: "Một con đi mà cũng dám ra tay đánh tao!?"

Thế rồi hai người người túm tóc người túm áo, người chân đá người tay đánh, chẳng mấy chốc đã vật nhau ra sàn, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù.

Kính Minh, Hiếu Chính, Hạ Mộc, Trình Thiên lao lên ngăn cản đều bị tiếng chửi của Thanh Di với móng tay của Phuong Dur Khả đuổi ra, Giai Kỳ đứng một bên không biết làm gì, tay chân luống cuống. Hai nhân viên kia thấy cảnh này thì sợ hết hồn, chỉ dám đứng ngoài khuyên can.

Tứ đại vệ sĩ đành cắn răng xông lên, giữ chặt hai người lại, Phuong Dur Khả bên kia điên cuồng cào loạn, Thanh Di bên này tức sôi máu, dấy dựa lên hồi.

Cuối cùng thì hai bên tan rã trong những tiếng chửi bới không kiêng dè.

Biệt thự Mạc gia.

"Ai ui!" Thanh Di nhíu mày nhắm mắt, kêu lên một tiếng.

Giai Kỳ vừa thả lỏng tay, vừa xoa xoa nói: "Lần sau đừng tùy tiện như vậy."

Tiểu Mạt bên cạnh gâu gâu một cái hưởng ứng.

Thanh Di thấy chị giận liền cười hi hi: "Em biết sai rồi."

Giai Kỳ bây giờ mới thờ dài một hơi, chăm chú xử lý mấy vết bầm tím trên mặt Thanh Di.

"Có đau không?"

"Đau." Thanh Di chu môi nói.

Giai Kỳ nghe thế liền nhẹ tay hơn một chút, miệng không khỏi trách mắng, Thanh Di một bên cười hi hi một bên nhận sai, trông chẳng có tí thành ý nào cả.

"Chị." cô nũng nịu gọi một tiếng.

"Ồi?" Giai Kỳ cảm miếng bông lau lau vết bầm trên mặt cô.

"Sau này em sẽ bảo vệ chị."

Đôi tay Giai Kỳ khựng lại, một lúc sau khóe miệng bỗng chốc cong lên: "Ừ."

"Thật đó!" Thanh Di chu môi nói, bộ dáng đáng yêu đến cùng cực.

Giai Kỳ cười búng trán cô một cái: "Chị biết rồi!"

Thanh Di ôm trán, miệng vẫn toe toét cười.

Tiếng bước chân trầm ổn đi tới, Tiểu Mạt vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, sủa sủa mấy tiếng, đôi mắt đen tròn như bi ve bỗng sáng lên, tiếng bước chân càng gần thì nhịp vẫy đuôi của nó càng tăng.

Sau đó là Mạc Thiệu Khiêm với một thân âu phục đen bước vào, ánh mắt dừng trên người Thanh Di 2s rồi dán luôn lên người Giai Kỳ, anh mở miệng, hồ hững nhả ra một câu: "Có chuyện gì?"

Giai Kỳ thấy anh liền cười, đặt miếng bông xuống rồi nhào tới: "Khiêm!"

Anh ôm cô vào lòng, tay vuốt vuốt mái tóc cô, giọng nói bất giác dịu đi: "Ừ."

Thanh Di đưa hai tay che mắt, ngồi im bất động, tự biến mình thành tượng đá.

Bỗng một giọng nói vang lên, Huân Thiên Hàn giật giật khóe môi: "Này! Hai người bỏ tình tứ đi có được không?"

Thanh Di đột nhiên tròn mắt, buông tay xuống, khi nhìn thấy người trước mặt đột nhiên trước mắt cô nhòe đi, bao nhiêu kí ức trôi dạt, như một thước phim quay chậm hiện lên trong đầu cô, rõ ràng, sắc nét.

Thanh Di nhìn anh không chớp mắt, từ từ đứng dậy, có chút không tin tưởng gọi: "Huân Thiên Hàn?"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Là em phải không?

Huân Thiên Hàn theo phản xạ nhìn sang, hơi sững người một lúc.

Thanh Di dùng tốc độ như bay lao đến, thụi luôn đầu vào ngực anh, giọng nói mang đầy vẻ vui sướng: "Huân Thiên Hàn! Huân Thiên Hàn!"

Huân Thiên Hàn bỗng chớp mắt một cái, nhìn xuống cái đầu nhỏ cọt cọt trong lòng mình rồi lại nhìn Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm.

Giai Kỳ thấy thế liền cười nói, nhẹ nhàng nhắc nhở một câu: "Là Thanh Di."

Huân Thiên Hàn nghe vậy liền chấn động, tay nhanh như chớp bưng lấy mặt Thanh Di nhắc lên, cẩn thận quan sát kỹ.

"Đau!" Thanh Di nhăn nhó kêu một tiếng, đưa tay cố gắng gỡ đôi tay Huân Thiên Hàn.

"Là em phải không?" Huân Thiên Hàn nói, giọng nói hơi run run.

Thanh Di thấy vậy liền gật mạnh đầu, sau còn quả quyết nói: "Là em!"

Huân Thiên Hàn nghe vậy, bờ môi mỏng khẽ mím chặt, đôi mắt long lên từng hồi, bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào mặt Thanh Di, ngón tay nhẹ nhàng vờn về khuôn mặt cô.

Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ nhìn nhau rồi đồng loạt quay người, không một tiếng động đi lên lầu.

Hai người Huân Thiên Hàn và Thanh Di vẫn đang mắt đối mắt, nhìn nhau đắm đuối.

Thanh Di bỗng dưng túm lấy tay Huân Thiên Hàn: "Đừng chạm."

Anh bỗng hơi nhúm mày: "Tại sao?"

Thanh Di nghe vậy tức giận: "Anh không nhìn thấy trên mặt em có vết thương à?"

"....." Huân Thiên Hàn: "Nhất thời quên mất."

Thanh Di nghe xong lách người ra khỏi vòng tay anh, kéo anh tới ghế, đưa miếng bông ra: "Mau lau cho em." giọng nói cô mềm mại ngọt ngào, như thể đang đòi Huân Thiên Hàn kẹo vậy.

Anh thấy thế liền cười, cầm lấy miếng bông, cẩn thận xử lý vết thương trên mặt cô, bỗng thờ dãi nói: "Em lúc nào cũng thế, lần này lại chọc đến ai rồi?"

Thanh Di như nhớ lại khuôn mặt đáng ghét của bà cô kia, mặt mày khó coi tới cực điểm: "Bà cô kia tên là gì em cũng không biết, vốn dĩ em không muốn gây sự đâu, nhưng mà bà va vào em, đánh rớt điện thoại em, không xin lỗi ngược lại còn lờ em ra mắng, em nhin, bà mắng chán rồi dơ tay định tát chị em, em không kịp giữ bà lại, đành lấy mặt ra cho bà đánh thôi."

Huân Thiên Hàn thấy thế thì cười, xoa xoa vết tay hằn đỏ trên mặt cô: "Được rồi, anh không trách em."

Thanh Di thấy vậy liền cười tươi, nhào tới ôm eo Huân Thiên Hàn, cái đầu liên tục dụi qua dụi lại: "Em nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh quá đi mất!"

Huân Thiên Hàn bật cười, vỗ vỗ lưng cô: "Anh cũng thế."

- - -

Thanh Di xỏ dép, đi theo tiễn Huân Thiên Hàn. Anh hôn nhẹ một cái lên trán cô, ôn nhu hỏi: "Không theo anh về à?"

Cô lắc lắc đầu, cười nói: "Không đi, nếu nhớ anh có thể tới đây thăm xem mà, em muốn ở lại mấy ngày với chị em. Anh biết đấy, em luôn mơ ước có một gia đình trọn vẹn, mặc dù không có ba mẹ, nhưng có chị là đủ rồi. Ông trời đúng là không phụ lòng người, sau bao nhiêu năm, cuối cùng em cũng tìm được gia đình của mình."

Huân Thiên Hàn nhẹ xoa đầu cô: "Vậy thì ở đây một thời gian. Nhưng đừng ở lâu quá, phải sớm về nhà với anh đấy."

Thanh Di gật gật đầu, lưu luyến ôm anh một cái.

Giai Kỳ dựa người vào lan can trên tầng, mỉm cười nhìn xuống phía dưới.

Một chiếc áo ấm nhẹ nhàng khoác lên vai cô, Mạc Thiệu Khiêm vuốt nhẹ tóc cô, dịu dàng hỏi: "Đang nhìn gì?"

Giai Kỳ cười cười nhìn anh rồi lại cúi xuống nhìn phía dưới: "Thanh Di và Huân Thiên Hàn, sau mấy năm xa cách, cuối cùng hai người cũng trở về bên nhau." cô trầm ngâm một lúc rồi nói: "Chỉ mong sau này Huân Thiên Hàn đối với em ấy thật tốt, đừng như lúc trước lạc mất nhau là được."

Mạc Thiệu Khiêm rũ mắt nhìn hai người đang chào nhau phía dưới, khóe miệng cũng nâng lên một độ cong đẹp mắt, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đôi mắt nhìn cô chan chứa đầy vẻ dịu dàng, anh khẽ cười đáp: "Ừ, sau này anh cũng sẽ không để lạc mất em."

- - - -

Mới sáng sớm, Thanh Di đã nháo nhào chạy loạn, thay quần áo, gõ gõ cửa phòng Giai Kỳ.

"Chị ơi! Chị ơi! Mở cửa cho em với!"

Mạc Thiệu Khiêm hơi nhú mồm, nhìn Giai Kỳ, cô cũng đang mơ màng mở mắt, đưa tay lên dụi dụi.

Anh nhìn đồng hồ, hôn một cái lên trán cô rồi nói: "Ngủ tiếp đi." còn mình thì nhẹ nhàng đứng dậy, ra mở cửa.

Thanh Di đang định gọi thì giật mình, thấy hàn khí xung quang thì nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng lên cười hi hi: "Anh rẻ, chào buổi sáng, em tưởng anh đi làm rồi cơ." nói rồi cô đảo loạn mắt, đang tính xem có cách nào chuẩn bị đẹp không.

Cô mặc dù mặt rất dày, rất không biết trời không biết đất, nhưng khi đứng trước anh rẻ mặt mày lạnh băng này vẫn không sao kiềm chế được mà phải nuốt nước bọt, mồ hôi đổ đầy đầu.

Nhất là lúc cô lồi lồi kéo kéo Giai Kỳ, anh luôn luôn đánh mắt sang nhìn, đôi mắt thăm thẳm như hồ nước mùa thu, mang theo cái rét lạnh của mùa đông, chứa đầy sự uy hiếp. Những lúc ấy cô mà không biết điều buông ra, kiểu gì anh cũng đục hai cái lỗ trên người cô.

Thật chẳng hiểu sao chị lại có thể thích anh ấy như vậy.

Mạc Thiệu Khiêm thực không kiên nhẫn, nhìn cô nàng đang chuẩn bị tẩy máy kia, mi tâm khẽ nhíu: "Có chuyện gì?"

Thanh Di gãi đầu cười hi hi: "Không có gì, không có gì cả. Anh với chị cứ tiếp tục, tiếp tục ngủ đi. Em đi trước đây." nói xong liền biến mất ở cuối hành lang.

Mạc Thiệu Khiêm đóng cửa lại, quay lưng thì thấy Giai Kỳ đang ngồi dụi mắt trên giường, bộ dáng đáng yêu như mèo con.

"Sao không ngủ tiếp?" anh đi tới bên giường, vén tóc mai của cô.

Cô đưa tay nhỏ túm lấy áo anh, kéo anh xuống gần mình, hôn chụt lên má anh một cái, giọng ngái ngủ: "Buổi sáng."

Anh sững người một lúc, đang định nói gì đó thì cô đã buông ra, chui vào chăn ngủ tiếp.

Mạc Thiệu Khiêm: "....."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lễ tình nhân

Thanh Di len lên nhìn Mạc Thiệu Khiêm đang thông thả đi ra xe, khi thấy chiếc xe màu đen sang trọng của anh rồi đi mới thở phào một cái, chạy thẳng tới phòng Giai Kỳ.

Đang định bước vào thì Tiểu Mạt dưới chân liên tục cấn cấn dấp cô. Cô buồn cười cúi xuống, búng một cái lên trán nó: "Nhóc con bị sao vậy?"

Tiểu Mạt tiếp tục cấn, lại còn dịch dịch người, lúi cô ra ngoài.

Thanh Di cười haha đi ra ngoài theo, thấy thế nó mới buông ra, chân ngắn nhanh nhẹn chạy vào trong phòng, ra phía sau, lấy cái đầu đùn cửa.

"Rầm" cánh cửa đóng lại.

Thanh Di: "....."

Cô đứng tần ngần ở cửa một lúc mới hiểu ra.

Con chó....con chó này!! Đây là đang đuổi cô? Không cho cô vào phòng!?

Thanh Di tức giận đùng đùng, xắn tay áo đẩy cửa xông vào. Tiểu Mạt thấy thế thì chạy ra, gù gù nhìn cô.

Cô mặc kệ, tiếp tục đi tới bên giường, đang định lay Giai Kỳ dậy thì Tiểu Mạt nhảy lên giường, một bộ người bảo vệ, nhe răng định cắn cái tay đang định lay Giai Kỳ của cô.

Thanh Di: "....."

Hóa ra là con chó này không cho cô lay Giai Kỳ dậy à?

Cô đỡ trán, hết nhìn Tiểu Mạt đang gù gù lại nhìn sang Giai Kỳ đang ngủ ngon lành.

Cô bắt lực, đành mặc kệ nó, xoay người đi ra ngoài, tiện thể đóng cửa lại luôn.

"Bru bru bru" tiếng điện thoại reo.

Giai Kỳ mơ màng mở mắt, đưa tay với chiếc điện thoại đặt trên bàn, ngón tay gạt qua, áp vào tai.

"Alo?"

"Chị!"

Giai Kỳ chớp chớp mắt: "Thanh Di?"

Thanh Di đáp: "Em đây!"

"Sao không vào phòng gọi chị? Em đi đâu à?"

"Không ạ, em đang ở nhà nè. Cơ mà Tiểu Mạt nhất quyết không cho em gọi chị dậy."

"....." Giai Kỳ quay đầu nhìn con chó lông màu sọc đang nằm ngoan ngoãn trên giường, một bộ vô tội không thể vô tội hơn. Cô chớp chớp mắt mấy cái: "Có hả?"

Thanh Di thấy cô không tin, hậm hực nói: "Thật đó! Em vào phòng nó liền đuổi em ra, còn đóng cửa lại nữa chứ!"

Giai Kỳ cạn lời, lúc lâu sau mới nói: "Được rồi, em tìm chị có chuyện gì không?"

"Chị không nhớ hôm nay ngày gì à?"

Giai Kỳ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Không nhớ."

Thanh Di thấy vậy thì kêu trời ơi một tiếng rõ to rồi mới nói: "Chị ngốc! Hôm nay là ngày Lễ tình nhân!"

- - -

Giai Kỳ thay quần áo, theo Thanh Di ra xe. Hôm nay là Lễ tình nhân, thế mà cô lại quên mất.

Chiếc xe dừng lại trước một tiệm bánh.

Thanh Di nhanh nhẹn xuống trước, đi sang bên cạnh đảm đương luôn nhiệm vụ mở cửa xe cho Giai Kỳ của Mạc Thiệu Khiêm.

Giai Kỳ cười, đưa tay nắm lấy tay cô, cẩn thận bước xuống xe.

Kính Minh, Hiếu Chính từ trên xe bước xuống, Trình Thiện, Hạ Mộc cũng xuống từ chiếc xe đằng sau.

"Đi thôi!" Thanh Di khoác tay Giai Kỳ, kéo cô vào trong tiệm bánh.

Sau khi trao đổi với chủ tiệm bánh, Giai Kỳ với Thanh Di được đưa vào một căn phòng bếp, đồ dùng và vật liệu cũng được chuẩn bị kỹ càng.

Đại để là hơn 30 phút sau, mặt Thanh Di với Giai Kỳ đều là bột trắng.

Giai Kỳ vừa quét bột trên mặt vừa nói: "Em thật là, nhìn xem cái phòng bếp thành cái gì rồi?"

Thanh Di cười hì hì, chạy đi lấy giấy rồi lại chạy lại lau mặt cho Giai Kỳ, luôn miệng nhận lỗi.

Từ đại vệ sĩ đằng sau khước miệng giật giật, đưa tay giữ giữ đám bột mì dính trên vest đen.

Trời sâm sẩm tối, cuối cùng thì Thanh Di cũng quét mồ hôi, vui vẻ nói: "Xong rồi!"

Giai Kỳ cùng lúc lấy bánh từ trong lò ra, cười: "Chị cũng xong rồi."

Thanh Di hít hít mùi bánh, chép miệng một cái: "Thơm quá hà! Em ăn được không?"

Giai Kỳ búng trán cô: "Không được!"

Thanh Di ôm trán, cực kỳ uất ức nhìn bánh của Giai Kỳ. Nhưng khi nghĩ đến khuôn mặt xác chết được ướp trong hầm băng của anh rể khi biết được bánh của mình đã bị cô thường thức trước, cô liền rùng mình lùi ra xa.

Không nên ăn! Không nên ăn!

- - -

Mạc Thiệu Khiêm về nhà, đi lên phòng không thấy cô, cũng chẳng thấy Thanh Di đâu. Anh hơi nhíu mày.

Con bé này lại dẫn cô đi đâu mất rồi?

Mất thấy quán gia Trương đi từ trong bếp ra, anh lên tiếng hỏi: "Bác Trương có thấy Giai Kỳ đâu không?"

Quán gia Trương đáp: "Thiếu phu nhân đang ở trong vườn."

Mạc Thiệu Khiêm khẽ gật đầu, sai bước đi ra ngoài.

Sau biệt thự của Mạc Thiệu Khiêm có một vườn hoa, những đóa hoa thi nhau khoe sắc, hương thơm dịu nhẹ phảng phất trong không khí, dưới ánh đèn màu, những bông hoa càng thêm lung linh huyền ảo.

Giai Kỳ ngồi trên chiếc xích đu, quay lưng về phía anh. Váy trắng của cô khẽ bay bay, mái tóc nâu bồng bênh thả xõa, khẽ đung đưa theo nhịp gió.

Mạc Thiệu Khiêm nhẹ nhàng bước tới, từ phía sau đẩy xích đu cho cô.

"Khiêm!" cô quay đầu lại, vui vẻ gọi.

Anh khẽ đáp: "Ừ."

Cô chống tay đứng lên, chạy ra đằng sau, đứng đối diện với anh, hai tay nắm chặt chiếc hộp vuông trên tay, chần chừ mãi mới đưa cho anh.

Anh hơi ngạc nhiên: "Cho anh?"

Giai Kỳ khẽ mỉm môi, hai má hơi ửng hồng, gật gật đầu.

Mạc Thiệu Khiêm hơi sững sờ rồi đưa tay ra nhận. Qua lớp vỏ bọc trong suốt, có thể thấy bên trong là những chiếc bánh quy socola hình tròn.

Anh nhẹ nhàng mở nắp, cầm lên một chiếc bánh rồi khẽ cắn.

Bánh rất thơm, màu sắc cũng rất đẹp, lại không quá ngọt, anh nhẹ nhàng cắn một miếng nữa.

"Em biết anh không thích đồ ngọt, nên em làm bánh quy." Giai Kỳ nói, ánh mắt chờ mong nhìn anh: "Có ngon không?"

"Ngon." anh khẽ cười, tiếng cười trong trẻo ngọt ngào: "Đây là bánh quy ngon nhất mà anh từng ăn."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Muốn tạo bất ngờ cho em, lại bị em tạo bất ngờ ngược lại

Giai Kỳ như ăn phải kẹo, cả khoang miệng lẫn trái tim đều ngọt ngào. Đôi mắt long lanh của cô khẽ nheo lại, cười tươi: "Anh thích là tốt rồi."

Mạc Thiệu Khiêm cầm một chiếc bánh đưa lên miệng cô, cô nhẹ nhàng cắn một miếng.

Quả thực là rất ngon, mùi rất thơm nữa.

Mạc Thiệu Khiêm bỗng nhiên thờ dài. Giai Kỳ chớp chớp mắt khó hiểu nhìn anh: "Sao vậy?"

Anh đưa tay xoa nhẹ đầu cô, cười cười đáp: "Muốn tạo bất ngờ cho em, lại bị em tạo bất ngờ ngược lại."

"A?" cô chớp chớp mắt.

"Đi thôi." anh cười, nắm tay cô.

Anh kéo cô lên tầng thượng, ở đó đã có sẵn một chiếc trực thăng đang chờ. Cô nhanh chóng trèo vào khoang máy bay. Hơi hồi hộp nhìn qua lớp cửa kính.

Trực thăng cất cánh, bay lên cao, càng ngày càng cách xa sân thượng.

"Woa!!!" cô áp hai tay vào cửa, nhìn khung cảnh nhỏ xíu bên dưới.

Mạc Thiệu Khiêm ngồi cạnh khẽ cười, chăm chú ngắm nhìn cô.

"Chúng ta đi đâu?" cô quay đầu hỏi anh, vẻ mặt cực kì mong chờ.

Anh hơi nheo mắt cười: "Bí mật."

Cô bủi môi, không thèm để ý tới anh nữa, trực tiếp dán mặt vào cửa sổ, nhìn xuống khung cảnh phía dưới.

Hơn một tiếng sau, Giai Kỳ thò đầu trở lại, nhìn nhìn Mạc Thiệu Khiêm.

"Em đói."

Anh khẽ cười, gọi người tới đưa đồ ăn.

Một lúc sau, chiếc bàn nhỏ của khoang máy bay đã đầy ắp đồ ăn đủ màu đủ vị.

Giai Kỳ gấp ăn ngon lành, không quên gấp cho Mạc Thiệu Khiêm.

"A đi!" cô gấp miếng thịt chiên lên, dơ trước miệng anh.

Mạc Thiệu Khiêm là một ông chồng rất vâng lời, hơi há miệng để cô nhét thức ăn cho.

Miếng thịt gần tới miệng thì bị cô thu về, bỏ vào miệng mình.

Mạc Thiệu Khiêm bất động: "....."

Cô cười toe toét nhìn anh, cực kì đắc ý.

Anh nhìn nụ cười của cô, bất lực, đành bỏ qua, trực tiếp ăn phần của mình.

Ăn no uống say xong, Giai Kỳ liền buồn ngủ. Cô gối đầu lên chân anh, đắp chiếc chăn ấm áp, rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, kéo chăn lên cao cho cô, tránh để cô bị lạnh.

Khoảng một tiếng sau, Mạc Thiệu Khiêm khẽ nheo má cô, gọi cô dậy.

Giai Kỳ dụi dụi mắt: "Đến rồi?"

Mạc Thiệu Khiêm khẽ gạt đầu, mở cửa khoang máy bay ra.

Giai Kỳ đi tới, hơi ngó xuống, vừa nhìn thấy thứ phía dưới, con buồn ngủ của cô liền bay đi mất.

"Là biển!!" cô chớp chớp mắt thích thú.

Trục thẳng đang bay giữa biển khơi, bên dưới là những lớp nước gợn sóng, và những điểm sáng nhỏ bé xếp thành ba chữ.

"Anh yêu em" Mạc Thiệu Khiêm khẽ nói. Giai Kỳ hơi ngoảnh đầu lại, bắt gặp khuôn mặt ôn nhu và cung chiều của anh, trái tim cảm thấy rất ấm áp.

Đúng, ba chữ bên dưới, chính là "Anh yêu em"

Mãi mê ngắm một lúc, bỗng dưng cô chép miệng: "Cao quá, chẳng nhìn thấy gì cả, ước gì được xuống bên dưới ngắm."

Mạc Thiệu Khiêm cười, anh đeo lên mình chiếc dù, vòng tay qua eo bế cô lên.

"A! Anh làm gì vậy?" Giai Kỳ hơi giật mình, vội bám vào cổ anh.

"Xuống dưới." anh đáp lại rất thản nhiên, không đợi cô có phản ứng tiếp theo đã nhảy xuống bên dưới.

"Áaaaaa!!" cô hét lên, cánh tay bám chặt vào anh.

Tiếng gió rít bên tai, cô nhắm chặt mắt lại, đầu úp luôn vào ngực anh.

"Phạch!" chiếc dù mở ra, tốc độ rơi giảm dần.

Anh nhìn cô gái đang run rẩy trong lòng mình, khẽ cười một tiếng.

Mạc Thiệu Khiêm ôm cô, nhẹ nhàng đáp xuống một chiếc thuyền gỗ bên dưới.

"Đến rồi." anh nói, đặt cô xuống.

Giai Kỳ bám chặt lấy người anh, đến khi chân chạm tới thuyền mới dám buông lỏng ra.

Cô vỗ nhẹ ngực, cố gắng hít sâu mấy hơi, trái tim đang thập thình thịch cũng nhanh chóng bình ổn lại.

Cô hung hăng trừng mắt với anh, anh đảo mắt sang nơi khác, vẻ mặt rất vô tội.

Cô thấy vậy cũng không truy cứu nữa, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Sóng dập dờn, trên mặt nước là những chiếc đèn hoa đăng đủ màu sắc. Cô chợt tỉnh ngộ, những đốm sáng nhìn thấy trên cao kia hóa ra lại là đèn hoa đăng.

Mạc Thiệu Khiêm bật lửa, chiếc đèn hoa đăng trong tay chợt sáng, anh cúi xuống đưa cho cô.

"A!" cô hơi ngạc nhiên nhìn anh, đỡ lấy chiếc đèn hoa đăng màu hồng, ngoảnh lại nhìn phía sau anh.

Trên mạn thuyền có rất nhiều đèn hoa đăng đủ màu chưa thắp, xếp ngay ngắn gọn gàng.

Cô lại đưa mắt nhìn anh, nụ cười như hoa nở trên môi, khẽ kéo áo anh xuống, hôn chụt lên má anh một cái.

Mạc Thiệu Khiêm cười rất hài lòng.

Chiếc đèn đặt xuống nước, trôi nhẹ. Giai Kỳ thích thú lấy một chiếc đèn nữa, châm lửa rồi thả xuống.

Mạc Thiệu Khiêm nhẹ nhàng rút điện thoại từ trong túi quần ra, chụp một tấm rồi đăng lên Weibo.

Đêm hôm ấy, cộng đồng Weibo bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Thai song sinh

Sáng sớm hôm sau, Giai Kỳ tỉnh dậy, theo thói quen nhìn sang bên cạnh, không thấy Mạc Thiệu Khiêm đâu.

Cô ngáp nhẹ một cái, vươn vai hai cái rồi lật chăn xuống giường.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong thì ngồi trên giường nghịch điện thoại.

Ai mà ngờ được rằng vừa mới mở máy đã có không ít thông báo vang lên.

Cô tò mò vào xem Weibo, khi nhìn thấy bài đăng của Mạc Thiệu Khiêm thì hơi ngạc nhiên.

Bài đăng chỉ có vòn vẹn hai chữ "Yêu em" và bên dưới là một tấm ảnh.

Điện thoại của anh là mẫu mới nhất của hãng điện thoại nổi tiếng hiện nay, nên chất lượng ảnh rất sắc nét.

Vị trí chụp là bên trên phía tay trái, người trong tấm ảnh là cô.

Sóng nước dập dờn, chiếc đèn hoa đăng trôi nhẹ, tay trái cô nhẹ nhàng vén mái tóc ra phía sau tai, tay phải đang thả một chiếc đèn hoa đăng màu cam. Khỏe môi khẽ nhướn lên, đôi mắt mang ý cười, vẻ mặt cực kỳ dịu hạnh phúc.

Cô đỏ mặt, không ngờ được rằng mình lại có loại biểu cảm đẹp mắt như vậy.

Cô liếc mắt xuống nhìn lướt thích và lướt bình luận, không khỏi tắc lưỡi.

Đúng là người nổi tiếng có khác.

- - -

Mấy tháng sau đó rất yên bình vui vẻ, Mạc Thiệu Khiêm ngoài việc đi làm thì là ôm vợ.

Giai Kỳ ngày ngày đi dạo chơi vui vẻ, có lúc sẽ cùng đi với Thanh Di, có lúc lại cùng đi với Trần Nguyệt Nhi, thỉnh thoảng lại về Mạc Trạch thăm bố mẹ.

Bốn tháng sau đó, việc Mạc Thiệu Khiêm thích nhất chính là sờ bụng Giai Kỳ, sờ tới sờ lui không thấy chán, thỉnh thoảng còn cảm nhận được thai máy*

*Hiện tượng em bé trong bụng cử động, đập bụng mẹ.

Giai Kỳ nhìn khuôn mặt hào hứng của Mạc Thiệu Khiêm mà buồn cười không thôi.

Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang liên tục đi đi về về, nào là đưa đồ, nào là mua đồ cho em bé, nào là váy bầu, nào là thuốc bổ, vân vân và mây mây. Hai ông bà cứ tất bật không thôi, nhưng cả hai lại chẳng than vãn gì.

Mạc Cửu Chương rất nhàn nhã, ngoài việc thỉnh thoảng tới nói chuyện với cháu dâu và chất của mình ra thì là đi mua đồ chơi cho cháu. Mỗi lần nghĩ tới cháu dâu sắp sinh là ông lại cao hứng không thôi.

Trần Nguyệt Nhi và Mạc Từ Đồng cũng thỉnh thoảng tới, mỗi lần tới là lại mang một loại sách mới cho cô, có quyển là chăm sóc, có quyển là dinh dưỡng. Về chuyện này cô rất vui vẻ, rảnh rỗi một tí là lại lôi ra đọc.

Thanh Di và Huân Thiên Hàn lúc nào cũng túc trực bên cạnh, Thanh Di là trông coi cô, Huân Thiên Hàn lại là trông coi cả hai người. Còn Tiểu Mạt là trông coi cả ba người.

Tháng thứ tám, Giai Kỳ chuyển tới bệnh viện, mặc dù rất không thích nhưng vì lo cho bé con nên đành phải ở lại.

Như mọi ngày, cô ngồi trên giường vừa đọc sách vừa xoa xoa cái bụng của mình, vừa nghĩ tới sau này có thêm một bảo bối trong nhà. Tâm trạng độ nhiên tốt lên hẳn.

Đột nhiên bụng đau dữ dội, cô buông sách ôm bụng, mày liễu nhíu lại. Thanh Di đang cầm điện thoại nằm chơi game trên ghế sofa, thấy vậy sợ hãi chạy tới, vừa chạy vừa gọi: "Bác sĩ! Bác sĩ!"

Mấy y tá và bác sĩ nhanh chóng xuất hiện, vội đỡ Giai Kỳ xuống giường: "Đề cô ấy đi lại một lát, lúc nữa sinh sẽ dễ dàng hơn."

Thanh Di gạt đầu, đỡ Giai Kỳ đi lại quanh phòng.

Mạc Thiệu Khiêm nhận được điện thoại của bệnh viện là lúc đang họp hội đồng cấp cao, anh vớt dự án trên tay xuống bàn, trực tiếp bỏ hết mọi người ra sau đầu, chạy như bay ra khỏi phòng.

"Tổng giám đốc." mấy nhân viên đi qua lễ phép chào hỏi, anh không để ý, trực tiếp đi vào thang máy dành cho tổng giám đốc.

Lúc Giai Kỳ đang đau bụng dữ dội nằm trên giường thì thấy Mạc Thiệu Khiêm chạy tới, mồ hôi làm ướt mái tóc đen của anh, áo ngoài được cởi ra, ca-vat nói lỏng, về mặt anh lo lắng nhìn cô.

"Sao rồi? Em thấy thế nào?" anh nắm lấy tay cô, ngón tay khớp xương vuốt mái tóc cô ra đằng sau tai.

"Em không sao." cô cố gắng cười.

Lúc bấy giờ Mạc Cửu Chương, Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chỉ cũng chạy tới, lo lắng hỏi han.

Giai Kỳ rất nhanh được đưa vào trong phòng, cánh cửa đóng chặt lại.

Mạc Thiệu Khiêm khẽ mím môi, đi đi lại lại, bồn chồn không thôi.

Hà Dung Chỉ thấy con trai lo lắng thì đi tới vỗ vai: "Được rồi, con bé không sao đâu, con đừng lo lắng nữa."

Mạc Thiệu Khiêm nặng nề gật đầu một cái, ngồi xuống ghế.

Tiếng hét của Giai Kỳ từ trong phòng vọng ra, Mạc Thiệu Khiêm vừa hạ mông xuống lại bật dậy, mày kiếm xoắn lại với nhau, đôi tay khó nhọc nắm lại, đôi môi mím tới mức chỉ còn lại một đường thẳng.

Mọi người có mặt cũng lo lắng không kém, Mạc Cửu Chương về mặt âm trầm, Mạc Sùng Quang gác hai tay lên đầu gối, mày hơi nhíu, Hà Dung Chỉ thỉnh thoảng lại cầu cầu khấn khấn cái gì đó, Thanh Di lo lắng tới mức đứng ngồi không yên, mắt dán chặt vào cửa phòng.

Ngoài phòng không khí nặng nề, bên trong phòng cũng chẳng mấy bình yên.

Khoảng gần 30 phút sau, cuối cùng trong phòng cũng chuyển ra tiếng khóc oe oe.

Mọi người thở phào một hơi, bác sĩ mở cửa đi ra ngoài, cười tươi nói.

"Chúc mừng, là hai bé trai."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đặt tên

Là sinh đôi!

Đã thế còn là con trai!

Mọi người vui mừng ôm chầm lấy nhau.

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi." Hà Dung Chỉ vừa lau nước mắt vừa nói.

Mạc Sùng Quang đứng bên cạnh gật gật đầu, vỗ vai bà.

Mạc Cửu Chương mặt mày nở hoa.

Thanh Di cũng vui mừng khôn xiết, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra khuôn mặt bầu bĩnh của hai đứa nhỏ.

Mạc Thiệu Khiêm khẽ thở ra một hơi.

- - -

Giai Kỳ mơ màng tỉnh dậy, muốn ngồi dậy nhưng bên dưới rất đau, cả người mệt mỏi như bị rút hết sức.

"Tỉnh rồi?" Mạc Thiệu Khiêm nhìn cô.

Cô khẽ gật đầu, cảm giác cổ họng khô khốc, cô đưa tay chỉ bình nước trên bàn. Mạc Thiệu Khiêm hiểu ý, tới lấy cho cô một cốc nước, cẩn thận đỡ cô dậy, cho cô uống từng hớp một.

Cổ họng được lưu thông, Giai Kỳ nhìn anh: "Con chúng ta..."

Mạc Thiệu Khiêm khẽ mỉm cười: "Là con trai."

Giai Kỳ nghe vậy khẽ mỉm môi, đôi mắt rung rung.

"Sinh đôi." Mạc Thiệu Khiêm lại thêm một câu nữa.

Giai Kỳ lúc này trong lòng kích động không thôi.

Mạc Thiệu Khiêm đưa tay lau nhẹ nước mắt nơi khóe mắt cô, tựa trán mình vào trán của cô, mũi cao cọ cọ vào mũi cô.

Anh nhẹ giọng, đôi mắt nhu hòa nhìn cô ẩn chứa đầy ý cười, về mặt đầy yêu thương cùng cung chiều: "Vợ vất vả rồi."

Giai Kỳ khẽ mỉm cười, đôi mắt lấp lánh ánh nước khẽ nheo lại, cô đưa tay lau lau khóe mắt, liên tục lắc đầu.

Đoàn người Mạc gia vừa mở cửa vào phòng đã thấy bong bóng hồng bay khắp nơi, con trai và con dâu đang tựa đầu vào nhau, khung cảnh hạnh phúc ngọt ngào lóa cả mắt.

"E hèm." Mạc Cửu Chương khẽ hắng giọng, đi vào đầu tiên.

Giai Kỳ giật mình, đẩy Mạc Thiệu Khiêm ra, đầu hơi cúi, đôi tai đỏ ửng.

Hà Dung Chi thấy biểu cảm cô như vậy không nhịn được liền cười một cái, đứa con dâu này của bà, da mặt thật mỏng.

Mạc Sùng Quang đi tới, để trái cây xuống bàn rồi nhìn Giai Kỳ: "Tiểu Kỳ, con đã đỡ hơn chưa?"

Giai Kỳ khẽ gật đầu: "Con đỡ nhiều rồi ạ."

Hà Dung Chi ôm một đứa bé trong lòng, ngồi xuống giường rồi đưa cho cô: "Là bé trai."

Giai Kỳ mỉm môi ẩm đứa bé, cảm xúc của cô lúc này rất phức tạp.

Ừm, có lẽ là vì lần đầu tiên làm mẹ.

Đứa bé mới sinh, da mặt vẫn còn hơi nhăn nheo, nhưng đôi mắt lại rất đẹp, cái mũi nhỏ cùng đôi môi chúm chím trông rất yêu.

"Đây nữa! Đây nữa!" Thanh Di đi tới, hào hứng sán lại gần Giai Kỳ, để cho cô nhìn thấy đứa bé còn lại.

Đứa bé này giống bé kia như đúc, chỉ có điều nơi mi tâm khiến người ta có cảm giác rất nhu hòa, dịu dàng.

"Thật dễ thương." cô mỉm cười, khẽ chớp mắt một cái rồi nhìn hai đứa bé không rời.

"Chị, hai đứa bé còn chưa có tên, hai anh chị đặt đi." Thanh Di nói, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

Giai Kỳ quay đầu nhìn Mạc Thiệu Khiêm, anh nhìn cô, nói: "Em đặt đi."

Giai Kỳ nghe vậy lại nhìn mọi người, thấy nét mặt ai cũng căng thẳng, cô cười cười nói: "Hay là mọi người cùng đặt, tên nào hay thì lấy tên đó."

Nghe cô nói vậy, ai ai cũng hiện lên vẻ mặt vui mừng phấn khích, có lẽ chỉ chờ mỗi câu này của cô.

Ai mà ngờ rằng vì chuyện này mà mọi người lại cãi nhau chí chóe.

"Không! Phải đặt là Vĩ Thành! Cái tên của ông nghe què chết đi được!" Hà Dung Chi nói.

"Bà thì biết cái gì? Đặt cho nó con là Cao Lăng đi!" Mạc Sùng Quang phản bác.

"Hay đặt cho bé con tên Kiến Công đi!" Thanh Di xen vào.

"Không được! Phải đặt cho nó tên Khang Dự*! Như vậy nó mới khỏe mạnh được!" Mạc Cửu Chương nói.

*Khang Dự: mang ý nghĩa khỏe mạnh và thân hình nở nang.

"Không được! Lấy tên kia!"

"Tên đó thì ra gì? Phải lấy tên kia kia."

"Tên này hơn! Mấy tên đó què chết đi được!"

"Không!"

Thế là mọi người bắt đầu cãi nhau chí chóe.

Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm mỗi tay ôm một đứa, nhìn nhau.

Mạc Thiệu Khiêm đưa tay chạm vào bàn tay bé nhỏ kia, đôi mắt mang đầy ý cười: "Hay là, đặt tên cho nó là Tuấn Thành?"

Đứa bé Mạc Thiệu Khiêm đang ẵm là em trai, là đứa bé có khuôn mặt dịu dàng và ôn hòa.

"Tuấn trong tuần tú, Thành trong thành thật. Được! Lấy tên này đi." Mạc Sùng Quang phân tích rồi vỗ đùi, vui vẻ đáp ứng luôn.

Giai Kỳ nhìn bé con trong lòng mình, mặc dù khuôn mặt hai đứa giống nhau đến 9 phần, nhưng trên mặt anh trai lại có vẻ lạnh lùng cao ngạo hơn em trai. Cô trầm ngâm suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Vậy bé này sẽ tên Tuấn Kiên."

"Tuấn trong tuần Tú, Kiên trong kiên cường. Được! Tên này cũng rất hay!" Mạc Sùng Quang lại một lần nữa vỗ đùi.

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, không phản bác.

Giai Kỳ cười, đưa tay chọc chọc má đứa bé.

Tuấn Kiên, Tuấn Thành, hai anh em sau này phải bảo vệ và yêu thương nhau, có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vợ của anh là đẹp nhất

Giai Kỳ nhìn hai đứa trẻ trong nôi, hai tháng trôi qua, Tuấn Kiên và Tuấn Thành cũng lớn ra không ít. Không còn khuôn mặt nhăn nhoe lúc mới sinh nữa, mà thay vào đó là một khuôn mặt bụ bẫm cùng đôi má phúng phính.

Tuấn Kiên có đôi mắt rất giống Mạc Thiệu Khiêm, lạnh lùng và sâu thẳm như hồ nước, Tuấn Thành lại có đôi mắt rất giống cô, trong veo và long lanh.

Tuấn Thành rất hay cười, ai cũng có thể bế được, chỉ cần chơi với nó, nó sẽ bám riết không buông. Tuấn Kiên thì ngược lại, một vẻ lạnh lùng cấm ai tới gần, cực kỳ ghét người khác (ngoại trừ Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm) bế, điểm này ai cũng cười nói rằng giống Mạc Thiệu Khiêm hồi bé.

"Chị!" Thanh Di chạy ào vào phòng, hào hứng kéo Giai Kỳ: "Anh rể đang đợi! Chị mau lên mau lên!"

Giai Kỳ buồn cười nhìn Thanh Di: "Được rồi được rồi."

Mạc Thiệu Khiêm ngồi trên sofa, chân bắt chéo, khuôn mặt lạnh lùng, cả người tỏa ra hàn khí bức người.

Anh khẽ rẽ mi mắt, chăm chú nhìn vào điện thoại.

Hai bàn tay nhỏ nhắn thỉnh thoảng che lấy mắt anh, e hèm háng giọng: "Anh đoán xem là ai."

Mạc Thiệu Khiêm khẽ nở nụ cười, đưa một tay lên nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn kia: "Giai Kỳ."

Giai Kỳ uất ức bỏ tay ra, mày liễu hơi nhíu lại: "Sao anh biết?"

Mạc Thiệu Khiêm cười cười không đáp.

"Đi thôi." anh đứng dậy, chỉnh chỉnh vạt áo. Giai Kỳ chạy lên trước nắm lấy tay anh.

Hai người vui vẻ nắm tay đi ra ngoài, ở phía sau Thanh Di liên tục chặc chặc.

"Hai người này, thật khiến người ta nổi da gà."

- - -

Tiệm áo cưới XX.

Mạc Thiệu Khiêm cẩn thận mở cửa xe cho cô, đưa tay đỡ cô xuống xe.

Nhân viên thấy hai người bước vào liền niềm nở ra đón, tốn không ít nước bọt giới thiệu mẫu áo cưới.

Giai Kỳ rất đơn giản, mẫu nào đắt nhất thì chọn mẫu đó (=====), Mạc Thiệu Khiêm không có ý kiến.

Một lúc lâu sau, Mạc Thiệu Khiêm cẩn thận chỉnh tay áo, anh mặc bộ lễ phục màu đen sang trọng, tôn lên dáng người vai rộng eo thon chân dài của anh. Khuôn mặt tuấn mỹ, mái tóc đen như mực, ngón tay khớp xương nhẹ nhàng chỉnh tay áo, quanh thân đều là hàn khí toát ra, cực kỳ có khí chất vương giả.

Mấy nữ nhân viên ngoài mặt say đắm nhìn, trong lòng thầm hét lên một vạn lần "đẹp trai quá!"

Chỉ đáng tiếc rằng người ta đã có vợ.

"Xoạch!" chiếc rèm lụa màu trắng được kéo ra, thu hút sự chú ý của mọi người, kể cả Mạc Thiệu Khiêm.

Giai Kỳ nhẹ nhàng nhắc mắt nhìn anh, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, không quá sắc sỡ, đôi mắt to tròn long lanh, đôi môi đỏ tươi mọng nước, gò má hồng hồng, khiến người nhìn chỉ muốn nhào tới cắn một ngụm.

Váy cưới dài chạm đất, thân váy xòe, điểm rất nhiều kim cương lấp lánh, ống tay bông trong suốt, ở cổ tay còn có một chiếc nơ nhỏ. Mái tóc nâu bồng bênh được tết lại, mấy sợi tóc rủ xuống hai bên trông rất duyên dáng, trang sức trên người lấp lánh tới lóa mắt, từ vòng cổ cho tới khuyên tai đều là mẫu đắt nhất vừa tung ra thị trường.

Cô đứng trên cao, xinh đẹp như một nàng công chúa, từng cử chỉ động tác đều uyển chuyển duyên dáng, giọng nói mềm mại trong trẻo, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng chớp chớp, trông cực kỳ đáng yêu.

"Khiêm, anh thấy thế nào?" Giai Kỳ hơi mím môi hỏi, giọng điệu còn mang chút xấu hổ. Mạc Thiệu Khiêm sau khi thất thần mất vài giây liền nhanh chóng hồi phục lại, khẽ ho khan hai tiếng, cười nói: "Rất đẹp."

Cô khẽ cup mắt, cố gắng kìm nén nụ cười hạnh phúc, Mạc Thiệu Khiêm nhẹ nhàng đi tới, nắm lấy tay cô, người hơi cúi, hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn một cái rồi ngước lên, đôi mắt anh ôn nhu nhìn cô, mang đầy yêu thương cùng cưng chiều.

Mấy nhân viên nữ đồng loạt che mắt, tránh để cho thứ hồng quang* kia chiếu mù mắt.

*ánh sáng màu hồng, cũng kiểu giống thứ không khí màu hồng và bong bóng màu hồng của các cặp đôi tình nhân ý:3

Giọng nói Mạc Thiệu Khiêm nhẹ nhàng trầm ổn, mang đầy hương vị ngọt ngào.

"Vợ của anh là đẹp nhất."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cô dâu mất tích 1

Giai Kỳ tới tận lúc về nhà vẫn bị câu nói cùng biểu cảm ngọt ngào của Mạc Thiệu Khiêm làm cho ngây ngất, trái tim thiếu nữ liên tục đập thành thịch.

"Aaa!! Không nghĩ nữa! Không nghĩ nữa!" cô ôm gối lăn đi lăn lại trên giường, đôi tai đỏ lựng.

Anh bây giờ, đúng là thả thính quá giỏi rồi!!

- - -

Tối trước lễ cưới, Giai Kỳ cứ bồn chồn mãi không thôi, cô hơi mím môi, tay cầm điện thoại nhưng suy nghĩ lại toàn đề đầu đầu.

Mạc Thiệu Khiêm vừa ra khỏi phòng tắm liền thất cô thất thần ngồi trên giường, anh như mây, không phải lo lắng vì ngày mai đây chứ?

Anh khẽ cười đi tới, gấp ngón tay gõ vào đầu cô một cái nhẹ: "Đang nghĩ gì?"

Giai Kỳ hơi giật mình, ngước lên nhìn anh: "Đang nghĩ tới hôn lễ ngày mai, nhưng em cứ cảm thấy sao ấy."

"Hửm?" anh nhú nhú mày nhìn cô.

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Như kiểu sắp có chuyện gì đó xảy ra."

Mạc Thiệu Khiêm buồn cười nhìn cô, đẩy cô xuống giường, nhỏ giọng thủ thủ vào tai cô: "Chuyện khác để qua một bên, tập trung vào chuyện chúng ta chuẩn bị làm đi." nói rồi cánh tay sờ soạng trong áo cô.

Cô xấu hổ tới đỏ mặt, đôi môi hồng hơi run run, đôi mắt anh trầm xuống, cúi xuống cắn lấy cánh môi kia.

"Ừm..."

Anh càng cắn càng đau, càng hôn càng sâu, hai tay sờ soạng khắp người cô, một chân chen vào giữa đùi cô, đùa nghịch cọ cọ.

"Đừng...um..." cô khẽ vận vẹo người, đôi tay trên vai anh nắm chặt.

Anh khẽ cười một tiếng: "Bà xã, ngoan nào."

Giai Kỳ nghe vậy liền ngoan ngoãn, mặc cho Mạc Thiệu Khiêm vừa gặm vừa cắn một lúc lâu.

Anh đưa tay thăm dò nơi bí mật, cả người cô liền run rẩy, đôi chân bắt giắc kẹp chặt, lại bị tay anh tách ra, vật thô to nhanh chóng sáp nhập vào.

"A--" cô khẽ thở dốc, cảm nhận thứ nóng bỏng kia đang ra ra vào vào trong người mình, Mạc Thiệu Khiêm đưa tay nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan nhau, anh khẽ nắm chặt lại, hông đóng đưa, động tác mỗi lúc một nhanh.

Mồ hôi trong suốt ngày xuống thái dương, anh cúi người nỉ non bên tai cô.

"Giai Kỳ, em là của anh."

- - -

Hôn lễ được tổ chức long trọng, khách mời đều là những nhà tài phiệt hoặc chủ tịch một công ty lớn nào đó.

Sân lớn chật kín người, khắp nơi đều là tiếng nói cười vui vẻ, người nào tới cũng mặt mày rạng rỡ, chúc toàn những lời lẽ khách sáo.

Tuấn Kiên Và Tuấn Thành được hai ông bà Hà Dung Chi và Mạc Sùng Quang bế thỉnh thoảng cứ bi ba bi bô, tay chân vẩy loạn xạ, cười khanh khách.

"Xem kia, hai bé con cũng biết hôm nay là ngày vui đấy." Cố Tịnh Hải cười cười nói.

Tuấn Kiên Tuấn Thành nghe vậy lại cười khanh khách, nhìn trông rất vui vẻ.

"Gâu gâu!" Tiểu Mạt đồng tình sủa lên hai tiếng.

"Ôi! Chú chó dễ thương quá." phu nhân Trần - mẹ của Trần Nguyệt Nhi nhìn Tiểu Mạt không chớp mắt.

Tiểu Mạt rất đắc ý vẩy vẩy đuôi, lại sủa thêm mấy tiếng nữa thu hút sự chú ý của mọi người, nó muốn khoe bộ vest đen và chiếc nơ đỏ trên cổ do Giai Kỳ mua.

Mạc Thiệu Khiêm một thân lẻ phụng sang trọng, cẩn thận tiếp đón khách khứa, khuôn mặt lạnh lùng khẽ nở nụ cười dịu dàng, cổ hàn khí xung quanh cũng vui đi không ít.

"Anh họ! Trăm năm hạnh phúc!" Mạc Tử Đồng đi tới, cười tươi.

Mạc Thiệu Khiêm khẽ nở nụ cười.

Mạc Tử Đồng cũng cười đáp trả, trong nụ cười có vài phần miễn cưỡng. Lại nghĩ đến khuôn mặt hạnh phúc của Giai Kỳ lúc ở bên cạnh Mạc Thiệu Khiêm, anh thờ dãi.

Thôi, chỉ cần cô hạnh phúc là được.

Giờ lành sắp đến, mọi người đã tới đông đủ, nụ cười trên môi Mạc Thiệu Khiêm càng ngày càng tươi.

30 phút trôi qua....

Giờ lành đã qua, cha xứ hơi nhều mày nhắc nhở Mạc Thiệu Khiêm. Mọi người trong lễ đường cũng bắt đầu bàn tán, nhưng vì e ngại thế lực của Mạc gia nên chỉ xì xầm.

Mạc Thiệu Khiêm càng chờ mày càng nhều, nỗi bất an trong lòng càng ngày càng lớn, cuối cùng không chịu được nữa, đang định rút điện thoại ra thì Kính Minh chạy vào, quên hết mọi người có mặt tại đây, anh hét hoảng gào lên.

"Boss!! Chị đại mất tích rồi!!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Cô dâu mất tích 2

Mọi người chấn động, Hà Dung Chi choáng váng, Mạc Sùng Quang và Mạc Cửu Chương nét mặt sa sầm, Mạc Tử Đồng trợn mắt.

Mạc Thiệu Khiêm mày nhíu chặt, thất thần mất một lúc lâu mới tiêu hóa được lời Kinh Minh nói.

Giai Kỳ mất tích!?

Anh sau khi hiểu ra liền giận giữ, điện thoại trong tay đập xuống đất, vỡ tan.

"Nhanh!! Đi tìm cô ấy!" anh hét lên.

Kính Minh bị tiếng hét giận giữ của Mạc Thiệu Khiêm làm cho giật mình, vội vàng vắt chân lên cổ chạy đi.

Chị đại mất tích, một phần cũng do anh không cẩn thận, anh hiện giờ chỉ muốn lời mình ra đám mây phát.

Mọi người đang nhốn nháo nhôn nhao thì bị tiếng gầm của Mạc Thiệu Khiêm làm cho giật mình, nhiều hơn là sợ hãi.

"Cút! Cút hết!" anh trừng mắt nhìn mọi người, lí trí đã sớm bị câu nói của Kính Minh làm cho mất hết, bản năng chỉ còn lại giận giữ, không muốn nhìn thấy đám người thích xem náo nhiệt này.

Mọi người nghe vậy vội vàng chào mấy lời khách sáo với gia đình Mạc gia rồi đi về, ai ai cũng vã mồ hôi, hàn khí của Mạc tổng lúc tức giận cực độ thật đáng sợ.

Hà Dung Chi ngây người ngồi bất động, đến mắt cũng không chớp, Tuấn Thành trong lòng đột nhiên gào lên khóc, bà giật mình, vội cúi xuống dỗ dành.

Mạc Cửu Chương chống quai trượng đứng dậy, đi tới bên Mạc Thiệu Khiêm nói gì đó. Mạc Sùng Quang cũng đi tới cùng thảo luận.

Mạc Tử Đồng tức giận nắm chặt tay, gân xanh trên trán nổi lên. Anh mà biết ai đã làm, chắc chắn sẽ băm vằm tên đó ra!

Trần Nguyệt Nhi và Thanh Di chạy vào, trên mặt hai người đầy nước mắt, bộ váy phù dâu trên người vốn nên lộng lẫy giờ lại nhăn nhúm đầy bụi bẩn, hẳn là đã đi tìm không ít nơi.

"Là do em! Là do em không để ý cô ấy!" Trần Nguyệt Nhi meo meo nói.

"Cháu xin lỗi, là tại cháu hết." Thanh Di mắt ầng ầng nước nói.

Hà Dung Chi thở dài, một bên dỗ dành cháu trai, một bên dỗ dành hai người.

Trời sấm sầm tối, Mạc gia đã huy động một lực lượng lớn điều tra mà vẫn không có kết quả, cả nhà rơi vào sầu não, không khí trở nên ngưng trọng.

Hà Dung Chi nhìn bên ngoài, bàn tiệc đầy đủ, hoa tươi khắp nơi, nến chuẩn bị cũng chưa được thắp, đáng ra hôm nay phải một ngày vui vẻ hạnh phúc mới đúng, giờ lại thành ra như vậy.

Mạc Cửu Chương ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại tức giận đùng đùng, điều ông căm ghét nhất chính là có người đối đầu với uy quyền của ông, làm hại người nhà ông.

Mạc Thiệu Khiêm hai tay gác trên đùi, đầu gục xuống, ánh mắt trầm ngâm trông rỗng. Lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác bất lực như vậy, đến cả vợ của mình mất tích cũng không tìm được.

Trên tầng, tiếng khóc của hai đứa nhỏ lại vang lên, có lẽ nó cũng biết được rằng mẹ nó đã mất tích.

Hà Dung Chi cuối cùng hít sâu một hơi, đứng dậy phân phó đám người hầu đi làm cơm rồi quay sang nói với mọi người: "Chuyện này gác lại, mọi người cùng đi ăn cơm trước đã."

Thanh Di nghe vậy vội vàng gạt đầu phụ họa: "Đúng vậy, có thực mới vực được đạo."

Người ta thường nói phụ nữ thường thấu hiểu nhau, phu nhân Trần, Cố Tịnh Hải cùng Trần Nguyệt Nhi cũng đứng lên khuyên mọi người.

"Con không đói, mọi người ăn trước đi." Mạc Thiệu Khiêm buông lại một câu lạnh lùng rồi đứng dậy đi lên phòng.

Mạc Sùng Quang nhìn bóng lưng Mạc Thiệu Khiêm khuất dần sau cầu thang liền day day huyết thái dương.

Mọi người mặc dù không phản đối việc ăn com nhưng ai cũng không có tâm trạng động đũa, cuối cùng thì mâm com đã nguội lạnh mà chẳng có người gấp lấy một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Về với anh đi

Mạc Thiệu Khiêm mở cửa vào phòng, căn phòng thường ngày ấm áp sao hôm nay lại lạnh lẽo đến thế, mỗi một ngõ ngách, mỗi một nơi đều mang đầy hình bóng cô.

"Khiêm."

Cô vẫn thường gọi anh như vậy, giọng nói ôn nhu đầy dịu dàng.

Anh ngồi xuống giường, bắt lực vò vò đầu, mái tóc thường ngày vẫn chải gọn gàng bây giờ liền trở thành một cái tổ quạ không hơn không kém.

Anh đứng dậy đi tới tủ, lấy ra một chai rượu vang và một cái ly, mở nắp chai, rót đầy một ly, anh đưa lên uống cạn một hơi, mặc dù là rượu mạnh nhưng đầu lưỡi anh lại cảm thấy nhạt nhẽo, chẳng khác gì uống nước lã.

Rồi cứ thế một ly, hai ly, rồi lại một chai, hai chai, Mạc Thiệu Khiêm uống tới quên trời quên đất.

Anh lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly, ngửa đầu uống cạn, chiếc bụng rỗng bị chất đầy rượu đang biểu tình dữ dội, Mạc Thiệu Khiêm rốt cuộc cũng đã không uống nổi nữa.

Anh ngửa đầu dựa vào ghế, mở đôi mắt đầy tơ máu nhìn trần nhà. Xung quanh yên ắng lạ thường, yên ắng tới mức khiến anh phát sợ.

Nếu cô ở đây, cô sẽ ồn ào nói đủ thứ, cô sẽ ồn ào kể đủ chuyện, cô sẽ dựa vào lòng anh, đôi tay nhỏ bám lấy anh, đôi mắt nhu thuận nhìn anh, cô sẽ cười với anh, sẽ vòng tay ôm anh.

Anh cứ nghĩ sẽ mãi được như vậy, nhưng thật không ngờ lại có ngày hôm nay, anh thật không ngờ lại có một ngày cô rời khỏi vòng tay anh, còn anh thì không tìm thấy cô.

Anh nhớ cô, nhớ giọng nói nhẹ nhàng của cô, nhớ nụ cười tươi của cô, nhớ đôi mắt đẹp hay nheo nheo, nhớ hơi ấm từ cơ thể cô. Anh cứ nhớ, nhớ rồi lại hồi tưởng, nhưng dù có nhớ một nghìn một vạn lần đi chăng nữa cũng vậy, cô không ở đây.

Căn phòng này sao hôm nay ngột ngạt quá.

Anh đứng dậy, lấy một chiếc áo dài mặc vào người rồi cầm chìa khóa xe, mở cửa đi ra ngoài.

Chiếc xe Bugatti Veyron lái ra khỏi nhà để xe, lao nhanh ra ngoài.

Mạc Thiệu Khiêm dừng xe tại một siêu thị nhỏ bên đường, anh mở cửa đi vào, lúc sau đi ra trên tay đã nhiều hơn một bao thuốc lá và một cái bật lửa.

Mọi người nói, rượu và thuốc lá có thể khiến người ta quên hết muộn phiền, nếu rượu đã không được, vậy thì thuốc lá.

Anh nhẹ nhàng ngậm điếu thuốc trong miệng, đưa tay chắn gió, tay còn lại bật lửa, điếu thuốc được châm lên.

Anh thở ra một hơi, làn khói trắng hòa vào không khí rồi biến mất.

Cả một đêm, đến khi trời sáng, đến khi bao thuốc đã hút hết, Mạc Thiệu Khiêm cuối cùng không thể dùng thuốc lá đánh bay muộn phiền, ngược lại càng làm cho tâm trí anh tỉnh táo, nỗi nhớ cô càng thêm sâu.

Anh lái xe lang thang không mục đích, nơi nào cũng đi, chỗ nào cũng đến, anh lái xe rất chậm, tìm kiếm bóng hình nhỏ nhắn của cô trên đường, nhưng không thấy.

Anh cứ tìm kiếm như vậy một ngày trời, đến khi mặt trời khuất núi, phố xá lên đèn mới chịu trở về.

Mọi người trong nhà đã sớm lo lắng tới phát điên, thấy anh trở về liền mừng rỡ.

Hà Dung Chi chạy tới túm lấy tay con trai, chỉ thấy đến gần anh nồng nặc mùi rượu cùng mùi thuốc lá. Đang định lên tiếng quở trách thì thấy đôi môi khô của anh khẽ mấp máy, thì thào nói ra mấy câu.

"Mẹ..."

"Con tìm không thấy..."

"Con không tìm thấy Giai Kỳ..."

"...con không tìm thấy cô ấy..."

"...không tìm thấy..."

Mạc Thiệu Khiêm cứ vậy lâm bầm, thanh âm run rẩy, Hà Dung Chi rung rung nước mắt, cắn môi cố kìm nén, bà đưa bàn tay lên vuốt ve khuôn mặt Mạc Thiệu Khiêm "Đứa nhỏ ngốc...chắc chắn sẽ tìm được con bé."

Mấy người ngồi ở ghế đều nghe thấy hết cuộc trò chuyện vừa rồi, Thanh Di và Trần Nguyệt Nhi nhìn anh rở tiều tụy lâm bầm mấy câu ấy thì nước mắt ào ào chảy ra, vừa đau lòng vừa ghen tỵ.

Mạc Sùng Quang ngồi im lặng một chỗ, Mạc Cửu Chương chỉ sau một ngày tóc đã bạc đi không ít.

Ba ngày, ba ngày cả Mạc gia lật tung trời tìm kiếm, nhưng đến một cọng tóc cũng không tìm thấy, một người đang sống sờ sờ như vậy cứ nhiên lại biến mất như tan vào không khí.

Mạc Thiệu Khiêm càng ngày càng tiều tụy, đôi mắt đầy tơ máu, cả ngày cứ lơ đãng không có tiêu cự, ngoài việc suốt ngày lái xe đi tìm Giai Kỳ thì anh chỉ ôm Tiểu Mạt. Mọi người đều không đành lòng nhìn tiếp. Tiểu Mạt cũng không hiểu vì sao mình lại được yêu thương cùng chiều chuộng như thế.

Mạc Thiệu Khiêm đi đâu cũng mang theo Tiểu Mạt, ôm khư khư trong lòng như bảo bối, đồ ăn chỗ ở đều cẩn thận gọn gàng, mọi người mới đầu đều không hiểu, lâu dần cũng ngộ ra rằng Tiểu Mạt là người tiếp xúc nhiều nhất với Giai Kỳ, và Mạc Thiệu Khiêm đang coi Tiểu Mạt là thể thân của cô.

Ba ngày dài như ba thế kỉ, Mạc Thiệu Khiêm vuốt ve đôi tai của Tiểu Mạt, đôi mắt khẽ sụp xuống, che giấu đau đớn cùng nhớ thương trong mắt.

Giai Kỳ.

Về với anh đi...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đổi, hay không đổi?

Cứ như vậy một tuần trôi qua, không hề có một tin tức nào về Giai Kỳ khiến cả Mạc gia đều loạn hết lên.

Mạc Cửu Chương cho dù phải đào ba tấc đất cũng quyết tìm được cháu dâu, Mạc Sùng Quang huy động hết tất cả những thân tín, lật tung trời tìm tin tức con dâu. Hà Dung Chi ngày ngày khuyên nhủ Mạc Thiệu Khiêm, chỉ mong anh đừng tự hành hạ bản thân mình như thế.

Ngày thứ 10, có tin Giai Kỳ đang ở Luân Đôn, Mạc Thiệu Khiêm vừa nghe xong đã chạy như bay ra khỏi nhà, đặt vé máy bay cấp tốc tới Luân Đôn tìm người.

Ngày thứ 13, có tin tức Giai Kỳ ở Pháp, Mạc Thiệu Khiêm lại từ Luân Đôn bay sang Pháp, huy động người đi tìm.

Ngày thứ 15, có tin tức Giai Kỳ đang ở Mỹ, Mạc Thiệu Khiêm xốc lại tinh thần, bay chuyển gần nhất tới Mỹ tìm người.

Ba lần liên tiếp đều ở nước ngoài, mỗi lần đều lật tung nước lên để tìm đều không thấy, Mạc gia cuối cùng cũng nghi ngờ đây là tin tức giả, lúc điều tra kĩ càng lại mới biết đúng là tin giả thật! Cả nhà họ lại bị lừa tới ba lần mà không hề hay biết!

Chỉ có mỗi Mạc Thiệu Khiêm vẫn không phát hiện ra, cứ điên cuồng lao đầu vào tìm kiếm cô.

Ngày thứ 29, cuối cùng phía bên kia (ý là phía bên bắt cóc Kỳ Kỳ á!) cuối cùng cũng có động tĩnh.

Mạc Thiệu Khiêm nhìn mấy dòng chữ trên thư rồi lập tức ra khỏi nhà.

Chỉ thấy trên tờ giấy bị vứt xuống đất là mấy từ: Muốn gặp Giai Kỳ, tới đảo XX.

Mạc Thiệu Khiêm theo đúng lời người viết lên thuyền tới đảo XX, chỉ thấy trên đảo ngoài cây cối ra thì chỉ có một nhà thờ mới xây, nhưng Mạc Thiệu Khiêm không nghĩ nhiều liền chạy vào.

Tất cả các cửa sổ cùng những cửa ra đều bị bịt kín khiến bên trong tối đen, Mạc Thiệu Khiêm không chút ngần ngại đi vào.

Trong bóng tối, một chiếc đèn chiếu rọi xuống chỗ Mạc Thiệu Khiêm đang đứng, giọng nói trầm trầm từ trong bóng tối truyền ra.

"Bạn là Mạc Thiệu Khiêm?"

"Phải."

"Tôi tìm Giai Kỳ phải không?"

"Phải."

Người kia nghe vậy thì hỏi: "Giai Kỳ là gì với cậu?"

"Cô ấy là vợ tôi." Mạc Thiệu Khiêm kiên định đáp.

"Quan trọng lắm ư?"

"Rất quan trọng." Mạc Thiệu Khiêm không do dự nói.

"Ồ?" tiếng ồ dài vang lên khiến người khác thực không đoán ra người kia rốt cuộc đang vui hay là buồn.

Một khẩu súng ngắn được quăng tới chân Mạc Thiệu Khiêm, âm thanh người kia lại vang lên: "Quan trọng như vậy, liệu cậu có dám lấy tính mạng ra đổi?"

Mạc Thiệu Khiêm nhìn cây súng dưới chân, cúi người xuống nhặt lên, lí trí suốt mấy ngày nay đều bị buồn phiền và nhớ nhung ăn mòn hết, hiện tại trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Tìm thấy cô.

Thấy Mạc Thiệu Khiêm không do dự nhặt súng lên, thanh âm kia xem chừng rất vui vẻ: "Đổi, hay không đổi?"

Mạc Thiệu Khiêm trầm ngâm một lúc rồi nói: "Có thể cho tôi gặp cô ấy không?"

Người kia cũng trầm ngâm một lúc rồi đáp lời: "Có thể. Chỉ cần cậu nói, cô ấy ắt sẽ nghe được."

Mạc Thiệu Khiêm mới đầu hơi nghi hoặc nhưng vẫn nói, thanh âm trầm thấp trấn định, mang đầy vẻ đau thương cùng luyến tiếc.

"Giai Kỳ."

"Gặp được em kiếp này là may mắn lớn nhất của cuộc đời anh."

"Anh hy vọng kiếp sau có thể gặp được em."

"Kiếp sau anh hứa sẽ bảo vệ tốt em, sẽ không để em rời xa anh nửa bước."

"Giai Kỳ."

"Anh..."

"...yêu em."

Nói rồi kê súng lên trán, đôi mắt đầy tơ máu khẽ nhắm lại, ngón tay khớp xương bóp cò.

"Tiểu Khiêm/Anh họ!" một loạt tiếng hét vang lên, mọi người sau khi nhìn thấy tờ giấy rơi dưới đất liền đi thuyền tới đây, ai ngờ vừa mới tới liền nghe thấy đoạn Mạc Thiệu Khiêm nói yêu Giai Kỳ, trên tay còn cầm một cây súng, kẻ sát vào huyết thái dương, nhìn thế nào cũng giống người đang tự tử.

Nhưng mọi người đã tới chậm một bước.

Thanh âm kia vẫn lạnh lùng vang lên bên tai, như một tiếng nổ lớn.

"ĐOÀNG!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Thân thể của Giai Kỳ

Hà Dung Chỉ nghe thấy chân liền nhũn ra, khụy luôn xuống đất, Mạc Cửu Chương cùng Mạc Sùng Quang là về mặt không thể tin được, mọi người đi phía sau đều tròn tròn mắt.

Mạc Thiệu Khiêm cứ vậy, cứ vậy mà tự tay kết liễu mạng sống của mình?

Trong đầu mọi người đều vang lên một tiếng nổ lớn, chấn động nhìn bóng lưng kia.

Chỉ thấy bóng lưng ấy vẫn cao to, vẫn hiên ngang như mọi ngày, không có dấu hiệu sụp đổ, mà phía trên, đèn đuốc đã sáng choang, một loạt những vụn pháo bay xuống, đích xác là những loại pháo dùng trong hôn lễ!

Không chỉ mọi người ngạc nhiên, mà Mạc Thiệu Khiêm cũng ngạc nhiên không kém, chỉ thấy cơ thể đột nhiên ấm áp, lúc hoàn hồn mới thấy đó là một thân hình nhỏ nhắn đang ôm mình. Không, chính xác là Giai Kỳ, người mà anh đã điên cuồng tìm kiếm mấy ngày nay.

"Giai...Kỳ?" thanh âm anh trầm thấp, còn có chút không tin được.

Cái đầu trong lòng anh khẽ gật gật: "Em đây."

Mạc Thiệu Khiêm đôi tay run run, muốn đưa tay chạm vào người cô, lại sợ cô biến mất, do dự hồi lâu cuối cùng cũng ôm chặt cô vào lòng.

"Giai Kỳ..." anh ghen ngào gọi tên cô, cánh tay siết chặt.

Giai Kỳ sụt sịt, trên khuôn mặt bầu bĩnh đầy nước mắt.

Mạc Thiệu Khiêm chôn đầu vào hõm vai cô, thì thào nói: "Anh nhớ em."

Giai Kỳ nghe vậy nước mắt liền tuôn rơi ào ạt, có trời mới biết những ngày qua cô nhớ anh thế nào, có trời mới biết phải xa anh cô khó chịu biết bao.

Nhưng giờ đây tất cả đã ổn rồi, cô cuối cùng cũng đã được trở về bên anh.

Mạc gia sau một cơn chấn động liền hoàn hồn, nhìn về người đang thông thả ngồi trên ghế kia, tức giận có, oán hận có, chán ghét cũng có. Mọi người dùng đủ loại ánh mắt nhìn ông ta.

"Sao vậy?" ông nhướng mày nhìn mọi người.

Thanh Di bức bối phi lên nói: "Ông còn hỏi vì sao à? Tại ông làm nhà chúng tôi loạn hết lên, lễ cưới của người ta đang tổ chức bình thường liền đem cô dâu của người ta đi mất, biệt tăm biệt tích hơn 20 ngày, đến lúc xuất hiện liền làm cho người ta một trận đau tim như thế. Cứ tưởng bất cóc tổng tiền, ai ngờ lại trả lại dễ dàng như thế. Đây chẳng phải là đùa cợt sao???"

Thanh âm của Thanh Di cực cao, cô nói xong tức giận thở phì phò, hận không thể nắm áo ông ta lay lay một trận.

"Cửu...Cửu Vương?" Mạc Từ Đồng phía sau nhìn người ngồi trên xe lăn không chớp mắt, miệng mấp máy.

"Cửu Vương?" Mạc Sùng Quang chấn động.

Ông mỉm cười nhìn Mạc Từ Đồng: "Ồ! Cậu Mạc, đã lâu không gặp."

Mạc Từ Đồng thực sự là cảm nín, anh thật không biết trong tình huống này nên nói gì cho phải.

"Cửu Vương là ai?" Hà Dung Chỉ nghi hoặc nhìn Mạc Sùng Quang.

Mạc Sùng Quang khẽ nhúm mày nói: "Là chủ tịch tập đoàn Hắc Kim, ông chủ thế giới ngầm, thế lực cực kỳ lớn, có thể ngang bằng với chủ tịch một nước."

"Lợi hại như vậy?" Trần Nguyệt Nhi shock, nhân vật lợi hại như thế lại đi bắt cóc Giai Kỳ chỉ để trêu đùa Mạc gia?

Cửu Vương cười, quay sang nói với Giai Kỳ bên kia: "Tiểu Kỳ, nói cho bọn họ biết ta là ai."

Giai Kỳ nghe vậy rời khỏi vòng tay Mạc Thiệu Khiêm, lau lau nước mắt rồi nói, câu vừa nói ra liền làm tất cả mọi người chấn động.

"Đây là Cừ Vương, ba ruột của con."

Tĩnh lặng.

Nhà thờ hoàn toàn tĩnh lặng, có thể nghe được cả tiếng kim roi.

Giai Kỳ biết mọi người chưa tiêu hóa được nên rất ngoan ngoãn im lặng chờ đợi.

"G-ì?" Thanh Di là người hoàn hồn đầu tiên. Cừ Vương lợi hại mà mọi người nói, cư nhiên lại là ba ruột của chị, mà là ba ruột của chị thì chắc chắn cũng là ba ruột của cô. OMG!!!

"Chuyện, chuyện này là sao?" Hà Dung Chi ngập ngừng hỏi. Sự thật này đối với bà thực sự rất khó tin.

"Không phải chứ!?" Trần Nguyệt Nhi há hốc mồm.

Chỉ thấy Giai Kỳ không biết lời từ đâu ra một xấp giấy xét nghiệm ADN, đưa cho mọi người nói: "Con là con gái của Cừ Vương, sự thật 100%."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Một gia đình ruột thịt ấm áp

Nói xong liền kể hết mọi chuyện cho mọi người nghe.

Nguyên lai, mẹ của Giai Kỳ là gái quê, bà và Cừ Vương yêu nhau, chưa được sự cho phép của gia đình đã tự ý sinh con, phá hỏng tiền đồ rạng rỡ sau này của Cừ Vương, ba mẹ Cừ Vương tức giận, đem hai người tách ra, Cừ Vương vì lúc đó vẫn còn là thiếu niên nên chưa có địa vị gì, chuyện tìm kiếm mẹ của Giai Kỳ là điều không thể.

Sau cùng hai người chia xa, lúc Cừ Vương tìm thấy thì bà đã ra đi vì bệnh tật rồi, còn hai đứa con thì được nhận nuôi, nhưng nguồn tin ở đó đứt đoạn, Cừ Vương hoàn toàn không tra ra được gì.

Cuối cùng lúc trên mạng xôn xao chuyện tình Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ, Cừ Vương vì hiếu kỳ nên cũng xem một chút, ai ngờ vừa nhìn liền thấy Giai Kỳ thực giống mẹ, thế là ông điều tra, khi đã xác định cô là con gái mình, ông không nhận luôn mà đợi tới lúc hôn lễ mới sai người đi cướp dâu, lại tung tin nhảm vị trí của Giai Kỳ, để xem Mạc Thiệu Khiêm có đi tìm không, rồi lại bày ra trò trao đổi tử và tình.

Mục đích chính là muốn xem tình yêu của Mạc Thiệu Khiêm dành cho Giai Kỳ có tốt không, có xứng đáng hay không. Cuối cùng Mạc Thiệu Khiêm cũng không phụ mong mỏi của Cừ Vương, không do dự bóp cò.

Và từ đây suy ra tình hình hiện tại.

Giai Kỳ thấy miệng mọi người méo xệch liền buồn cười, Mạc Khải Trạch là người có biểu hiện rõ nhất, từ cơ mắt cho tới cơ môi đều vận vẹo cả vào nhau: "Cho nên, cái này chỉ là một vở kịch?"

Cừ Vương rất sáng khoái gật đầu: "Đúng vậy."

Cho nên, từ đầu chí cuối, ông là đang đùa giỡn Mạc gia????

Mọi người đều đồng loạt hét ầm trong lòng.

Mạc Thiệu Khiêm từ nãy tới giờ hoàn toàn không quan tâm tới mọi chuyện cùng mọi người xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm Giai Kỳ, đến cả mắt cũng không dám chớp.

Anh rất sợ chớp mắt xong cô liền biến mất.

Như thấy rõ tâm tư của anh, Giai Kỳ liền đưa tay nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan chặt. Cô nhoèn miệng cười, đôi mắt xinh xinh nheo lại.

"Tiểu Kỳ, Thiệu Khiêm."

"Dạ ba?" Giai Kỳ quay đầu nhìn Cừ Vương.

Cừ Vương nở một nụ cười tươi nói: "Đừng quên hôn lễ vào tuần sau."

Giai Kỳ nghe vậy cười tới thập phần đáng yêu: "Dạ."

Mạc Thiệu Khiêm vẫn một vẻ nghe vào tai nhưng không thèm để ý, lãnh đạm gật đầu một cái.

"Hôn lễ?" Thanh Di chớp mắt.

Hà Dung Chi trầm ngâm một lúc rồi thốt lên: "Chẳng lẽ là hôn lễ của Tiểu Khiêm và Tiểu Kỳ?"

Cửu Vương sáng khoái gật đầu: "Đúng vậy!"

Mọi người nghe vậy mới sực hiểu.

- ----

Hôn lễ của Tổng giám đốc tập đoàn Đế Kim và con gái Chủ tịch tập đoàn Hắc Kim làm cộng đồng mạng và dư luận bùng nổ.

Hôn lễ, đám nhà báo tay vác máy quay ồn ào đi thuyền tới hòn đảo XX, vừa rời thuyền đã chụp lấy chụp để, hận không thể đem nguyên cả cái hòn đảo này vào bài viết.

Lễ đường rộng lớn xa hoa, mọi người người mặc vest người mặc lễ phục, tiếng cười nói khách sáo vang lên không ngớt.

Sau một tuần, Mạc gia cuối cùng cũng chấp nhận được việc Cửu Vương là ba ruột của Giai Kỳ, cũng tạm thời bỏ qua chuyện bắt cóc cô dâu ngày trước.

Giai Kỳ ngồi trên ghế, nhìn chính mình được trang điểm lộng lẫy như công chúa ở trong gương, có chút cảm giác không chân thật.

Nhớ ngày ấy vẫn chỉ là một cô gái nghèo nàn, đi làm thuê hết chỗ này đến chỗ khác, những lễ cưới xa hoa như vậy chỉ thấy ở trong phim, nào ngờ đến bây giờ bản thân lại là nhân vật chính của hôn lễ xa hoa này.

"Cạch" cửa phòng bật mở, Thanh Di và Cửu Vương đi vào, thấy Giai Kỳ ngồi thất thần nhìn gương thì buồn cười.

"Chị à, đang nghĩ gì vậy?" Thanh Di nheo mắt cười hỏi.

Giai Kỳ hoàn hồn quay sang nhìn hai người, xấu hổ mím môi nói: "Không có gì, chỉ cảm giác rằng mọi thứ không chân thật mà thôi."

Cửu Vương đi tới chỗ Giai Kỳ, ông nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, vỗ vỗ mấy cái trên mu bàn tay rồi nói: "Con gái, ba xin lỗi, nếu tìm được con sớm hơn con sẽ không phải chịu khổ như vậy."

Giai Kỳ ôn nhu nhìn Cửu Vương, khẽ mỉm cười nói: "Không sao đâu ba, ba đừng tự trách mình nữa."

Cửu Vương gật gật đầu: "Ừm, ừm, con gái già đi rồi, nhớ phải thỉnh thoảng về thăm ba."

Nụ cười trên môi Giai Kỳ càng mở rộng, liên tục gật đầu.

Cô nhìn người người đàn ông đã ngoài 40 tuổi trước mặt, trong tim bỗng dưng có một dòng nước ấm trải qua, cô nắm chặt bàn tay to của ông, xúc động dạt dào.

Cô cuối cùng thì, cũng tìm được gia đình của mình rồi.

Một gia đình ruột thịt ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Hôn lễ - END

Nhạc cưới nổi lên, Mạc Thiệu Khiêm vẫn một thân âu phục đen đứng trên lễ đường, ở ngực cài một bông hoa hồng màu đỏ, anh cẩn thận nhìn về phía ngoài, chỉ sợ lại có sự cố xảy ra.

Tầm 2 phút sau, Giai Kỳ đi vào, một thân váy cưới lộng lẫy, mái tóc nâu được tết lại gọn gàng, khăn trùm đầu màu trắng che đi vẻ mặt đang thẹn thùng kia.

Bên cạnh là Cửu Vương, ông một thân âu phục màu xanh đen, mặt mày niềm nở tươi sáng dắt tay Giai Kỳ.

Mạc Thiệu Khiêm đứng trên lễ đường, nín thở nhìn Giai Kỳ đang từ từ bước tới chỗ mình.

Cửu Vương đặt bàn tay nhỏ nhắn của Giai Kỳ lên tay Mạc Thiệu Khiêm, ánh mắt nhu thuận nhìn hai người rồi quay sang Mạc Thiệu Khiêm, nghiêm khắc nói: "Con gái tôi giao cho cậu, nếu cậu dám làm con bé khóc, tôi sẽ lại tới bắt cóc nó, trở mặt thành thù với cả Mạc gia."

Mọi người trong lễ đường xôn xao lên một hồi, giọng nói của Cửu Vương trầm trầm rất rõ ràng, ai ai cũng nghe thấy chữ "lại" kia, mọi người đều liên tưởng tới hôn lễ được tổ chức tại biệt thự của Mạc Thiệu Khiêm.

Hóa ra, người bắt cóc cô dâu chính là ba ruột của cô dâu à...

Mạc Thiệu Khiêm nghe vậy thì cười, nắm chặt lấy tay Giai Kỳ, giọng nói kiên định: "Sẽ không, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, chắc chắn sẽ không để cô ấy chịu một tý khuất nào."

Cửu Vương nghe thế hài lòng gật đầu.

Cha xứ hắng giọng rồi nói: "Giai Kỳ, con có đồng ý lấy Mạc Thiệu Khiêm, khi thịnh vượng cũng như gian nan, khi bệnh hoạn cũng như sức khỏe, con có đồng ý yêu thương và tôn trọng Mạc Thiệu Khiêm suốt đời?"

Giai Kỳ không do dự gật đồng, giọng nói trong trẻo vang lên.

"Con đồng ý."

Cha xứ hài lòng gật đầu, quay sang Mạc Thiệu Khiêm, cũng đọc một câu tương tự như vậy.

Mạc Thiệu Khiêm cũng không do dự gật đầu, kiên định nói.

"Con đồng ý."

Giọng cha xứ lại vang lên: "Trao nhẫn."

Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ quay người đối diện nhau, anh lấy ra một chiếc hộp nhung đỏ, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, chiếc nhẫn kim cương hình trái tim bên trong tỏa ánh sáng đẹp đẹp mắt, long lanh dưới ánh đèn nhà thờ.

Mọi người khi nhìn rõ chiếc nhẫn được đeo vào tay cô dâu thì tròn tròn mắt.

"Ôi ôi! Đó có phải là trái tim vĩnh hằng không?"

"Hình như là vậy! Chiếc nhẫn này cả thế giới chỉ có một chiếc! Tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng!"

"Thật lãng mạn quá!! Tôi thật ghen tỵ với cô ấy!"

[....]

Lúc mọi người cảm thán xong thì đã đến đoạn Mạc Thiệu Khiêm đang vén khăn của Giai Kỳ lên, đôi mắt anh ôn nhu nhìn cô, động tác nhẹ nhàng, khéo môi như ẩn như hiện lên nụ cười hạnh phúc, anh chăm chú nhìn cánh môi đỏ mọng của cô, cúi xuống hôn nhẹ lên đó một cái.

Lễ đường vang lên đầy tiếng hò hét chúc mừng, đám nhà báo liên tục chụp những tấm ảnh đẹp nhất, nhạc đám cưới vang lên, hòa cùng nỗi niềm của mọi người, có vui mừng, có hạnh phúc, có ghen tỵ, tạo thành một bản giao hòa.

"Ôi! Sau bao nhiêu khó khăn trắc trở, cuối cùng thì đám cưới cũng được tổ chức xong xuôi." Thanh Di cảm thán, câu cuối còn đánh mắt sang nhìn Cửu Vương.

Cửu Vương rất bình thản nhìn sang hướng khác.

Tuần Kiên và Tuần Thành nằm trong lòng Hà Dung Chỉ và Mạc Sùng Quang cười khanh khách, thỉnh thoảng cứ bi ba bi bô như muốn nói chuyện.

Tiểu Mạt nằm trong lòng Huân Thiên Hàn vui vẻ sủa gâu gâu.

Trên lễ đường, Mạc Thiệu Khiêm và Giai Kỳ nắm tay nhau, trán tựa trán, mắt nhìn mắt, khéo môi cả hai đều nhếch lên nụ cười ngọt ngào cùng hạnh phúc.

END

- - -

Tác giả làm nhảm: Thực ra thì Ánh định viết phần ngoại truyện nữa. Nhưng Ánh bị gãy răng, Ánh buồn, Ánh không viết nữa.

*Nói là gãy răng, thực chất chỉ là bị mẻ một mảng lớn cái răng cửa thôi, nhưng như thế đã đủ đau lòng rồi huhu.

Lời cuối cùng: Cảm ơn các bạn độc giả thời gian qua đã ủng hộ truyện của Anh.

See you again!!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Phiên ngoại - Huân Thiên Hàn và Thanh Di

Tôi tên là Huân Thiên Hàn - 12 tuổi, từ lúc tôi bé xíu đã có đam mê về thôi miên, chiêm tinh học nên luôn bị mọi người coi là đứa kẻ kì quái, các bạn ở lớp gọi tôi là lập dị, vì thế nên tôi không có bạn bè gì.

Bỗng một ngày, ba mẹ đưa một bé gái xinh xắn về nhà, em ấy tên là Thanh Di, nhỏ hơn tôi 4 tuổi, rất là nhí nhảnh đáng yêu, lại rất hay cười.

Em ấy nói em ấy có ba mẹ, nhưng ba mẹ lại rất hay đánh em ấy, còn bắt em ấy làm việc nặng nữa, vì thế em ấy bỏ nhà ra đi. Lúc ba mẹ tôi thấy em ấy, em ấy đang nhặt thức ăn thừa trong thùng rác, trông cực kì đáng thương nên mới nhận em ấy. Thế là tôi có một đứa em gái.

Vào một buổi tối mưa to sấm chớp, ba mẹ tôi đã ra đi vì tai nạn giao thông. Thế là chỉ còn lại tôi và em ấy.

Lúc ấy tôi 15 tuổi, tôi vừa đi học, vừa đi làm để lo cho cuộc sống của hai đứa, cuộc sống tuy rất khó khăn nhưng lại rất vui vẻ.

Em ấy lớn lên rất hiểu chuyện, lại xinh đẹp đáng yêu nên được rất nhiều người mến. Ánh mắt bọn nam sinh trong trường luôn hướng về phía em ấy khiến tôi rất khó chịu, có lần tôi đã đánh nhau với một tên nam sinh cố ý trêu ghẹo và cầm tay em ấy.

Hai chúng tôi bị đình chỉ học, em ấy vừa bôi thuốc lên vết thương của tôi vừa mắng, bảo cái gì mà sao lại vì em ấy đánh nhau, chuyện này cũng chẳng có gì to tát, tại sao lại không đem hấn ta lên phòng giáo viên để giáo viên xử lí, vân vân và mây mây.

Tôi thấy em ấy lúc tức giận thật đáng yêu, trong một phút không suy nghĩ, tôi đã lỡ nói ra cảm xúc trong lòng mình, rằng tôi thích em ấy.

Em ấy ngơ ngác nhìn tôi, cuối cùng rung rung nước mắt, lao vào đánh tôi, vừa đánh vừa nói: "Sao anh không nói sớm? Có biết em chờ câu này lâu lắm rồi không? Rõ ràng là để tâm mà cứ luôn tỏ ra không quan tâm, anh có biết làm như vậy em rất buồn không?"

Tôi bất ngờ, há miệng không nói được gì, cũng không biết phải an ủi em ấy ra sao nên trực tiếp ôm em ấy vào trong lòng.

Và chúng tôi bắt đầu quen nhau từ đó.

Cuộc sống cứ vô ưu vô lo, tự do tự tại, vui vẻ hạnh phúc cho tới lúc tôi 23 tuổi.

Em ấy đột nhiên biến mất.

Tôi sợ hãi, điên cuồng tìm kiếm em ấy, bỏ một số tiền lớn ra để tìm tung tích em ấy, nhưng lại không hề thấy.

Em ấy như bốc hơi khỏi cuộc sống của tôi, biến mất một cách đột ngột không báo trước.

Tôi cứ nghĩ rằng em ấy chỉ giận dữ tôi gì đó, rồi cuối cùng cũng sẽ nguôi giận và về bên tôi thôi, nhưng không, lần xa cách này, chính là 3 năm.

Trong 3 năm, tôi vẫn luôn tìm kiếm em ấy, mặc dù công việc hiện tại của tôi rất bận rộn, nhưng tôi lại không thể ngừng nhớ em ấy.

Có những lúc tôi bất lực, chỉ đành ngước lên nhìn trời xanh, tự hỏi không biết em ấy đang ở nơi đâu, bây giờ sống thế nào, có tốt không.

Cho đến một ngày, tôi tìm lại chú chó cưng của mình, và bất ngờ thấy một khuôn mặt giống em ấy như đúc.

Tôi luôn nghĩ rằng em ấy là Thanh Di, nhưng sự thực lại chứng minh rằng không phải như thế, Thanh Di là một cô bé rất ương ngạnh, tính tình bộp chộp, ăn nói không phép tắc, nhưng cô gái tôi gặp lại là một cô bé hiền lành mìm mìm đáng yêu.

Lí trí tôi luôn nói rằng em ấy không phải Thanh Di, nhưng trái tim tôi lại bảo rằng em ấy chính là Thanh Di, và có lẽ em ấy chỉ bị một sự cố gì đó làm mất đi kí ức, nên em ấy hiện tại không thể nhớ ra tôi.

Và tôi cứ đinh ninh rằng em ấy là Thanh Di, còn nghĩ nhiều cách tiếp cận em ấy.

Lúc gặp em ấy lần thứ ba, em ấy ngồi trong lòng một người đàn ông, vẻ mặt dịu dàng và nụ cười ngọt ngào của em ấy khiến tim tôi thất lại.

Từ Hạo Hiền nói rằng em ấy là Giai Kỳ, em ấy không phải Thanh Di, tôi không tin, tôi muốn chứng minh cho mọi người thấy em ấy là Thanh Di, tôi tin tưởng đôi mắt mình, và tin tưởng khoảng thời gian tôi và em ấy ở cạnh nhau.

Nhưng có lẽ rời xa nhau quá lâu, có nhiều chuyện cũng đã theo thời gian mà phai dần...

Lúc ấy Mạc Thiệu Khiêm đã nói với tôi, em ấy là Giai Kỳ, là vợ của Mạc Thiệu Khiêm, trái tim tôi gần như tan vỡ, sống mũi tôi cay cay nhìn em ấy, nhưng em ấy lại không nhìn tôi, từ đầu tới cuối đều nhìn anh ta.

Và thế rồi, tôi quyết định buông bỏ...

Vào một hôm, Mạc Thiệu Khiêm gọi điện tìm tôi, hẹn tôi tại nhà anh ta, mặc dù tôi không muốn nhìn thấy em ấy, nhưng trái tim vẫn nói với tôi rằng, chỉ nhìn một chút, nhìn một chút chắc không sao.

Và thế là tôi đến biệt thự Mạc gia, nhưng ai ngờ người mà tôi dốc công tìm kiếm lại ở ngay trước mặt, thật đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, tới lúc tìm được chẳng mất công.

Em ấy kể với tôi rằng, em ấy ngày đấy bị tai nạn xe, đầu óc không được tỉnh táo, phải nằm viện gần hai năm, đến lúc được xuất viện, vì không có tiền trả viện phí, em ấy đành phải làm công việc bất lương lừa gạt lấy tiền.

Em ấy biết như vậy là không tốt, nhưng em ấy thật sự muốn trả nhanh viện phí và đi tìm tôi. Nhưng cuối cùng lại kéo dài tới hơn 1 năm sau.

Sau đó, em ấy gặp lại chị em sinh đôi của mình, nhất thời vui mừng mà quên mất chuyện nhờ chị tìm kiếm tôi, tôi đen mặt.

Em ấy vội cười nói, còn không ngừng dụi dụi vào trong lòng tôi, bảo là sau này nhất định sẽ không xa nhau nữa.

Tôi bất lực thở dài, vuốt nhẹ tóc em ấy, nhẹ nhàng đáp lại: "Ừ. Sau này nhất định không xa nhau nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phiên ngoại - Đại gia đình

Tuấn Kiên và Tuấn Thành 10 tuổi dắt nhau ra ngoài định đi cắm trại, lại bị Trương quản gia chặn lại, nói rằng trời đang nắng rất gắt, tốt nhất là nên ở trong nhà.

Tuấn Kiên phụng phịu, cả mặt đều hồng nhuận vì phùng má: "Cho tụi cháu ra một chút thôi mà. Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật tụi cháu."

Tuấn Thành đôi mắt buồn rầu nhìn Trương quản gia, cái môi nhỏ xinh xinh chu ra, giọng làm nũng: "Đi mà bác Trương."

Trương quản gia lắc đầu từ chối: "Không được."

Tuấn Kiên và Tuấn Thành nhìn nhau, rồi đột nhiên ôm chầm lấy chân ông, hết dụi lại cọ, năn nỉ liên hồi: "Bác Trương, đi mà! Bác Trương!"

Trương quản gia làm sao chống lại được hai cục kẹo bông đáng yêu này, đang định đồng ý thì một giọng nói trầm trầm vang lên.

"Không được đi, cả hai đi vào trong nhà."

Tuấn Kiên và Tuấn Thành nghe thấy thì sợ mất mặt, vội vàng cầm đồ chạy, miệng không ngừng kêu: "Ba ác ma! Ba ác ma tới rồi! Mau chạy! Mau đi tìm mẹ xinh đẹp!"

Nói rồi chạy ào vào trong bếp, Mạc Thiệu Khiêm khước môi giật giật, Trương quản gia buồn cười.

Chỉ vài giây sau, Giai Kỳ dắt hai cậu bé từ trong bếp đi ra, nháu mày nhìn Mạc Thiệu Khiêm: "Anh lại làm gì con vậy? Tụi nó còn nhỏ, anh đừng nên nghiêm khắc quá!"

Tuấn Kiên bám chặt tay Giai Kỳ, nước mắt ào ào chảy ra: "Ba mắng tụi con!"

Mạc Thiệu Khiêm nhất thời tròn mắt.

Tuấn Thành cũng chẳng kém, ôm lấy chân Giai Kỳ mà lau nước mũi, khóc lóc nói: "Ba ba suốt ngày mắng tụi con ý."

Mạc Thiệu Khiêm há miệng, đang định nói gì đó thì Giai Kỳ đột nhiên nổi giận: "Anh đấy! Con trai chúng ta mới lên 10, vẫn còn là trẻ con, tụi nó nghịch ngợm một tí có sao đâu? Tại sao lại mắng tụi nó? Anh xem tụi nó khóc thành cái dạng gì rồi?"

Mạc Thiệu Khiêm đứng im bất động.

Trương quân gia nhìn thiếu gia nhà mình mà không đành lòng, mở miệng giải thích: "Thiếu phu nhân, thật ra thiếu gia..." ai ngờ chưa nói xong, Giai Kỳ đã chìa súng vào ông mà nói: "Bác Trương, bác đừng bênh vực cho anh ấy, anh ấy làm như vậy thật không đúng chút nào, nếu bác cứ đứng về phía anh ấy, hai thằng bé phải làm thế nào?"

"Anh..." Mạc Thiệu Khiêm mở miệng nói.

Giai Kỳ tức giận nói: "Anh? Anh cái gì? Anh thật chẳng biết thương con, cứ suốt ngày... bla bla bla..."

Mạc Thiệu Khiêm đỡ trán, anh có 10 cái miệng cũng không giải thích nổi. Lại liếc nhìn hai thằng con trai đang đắc ý bám đuôi mẹ, không khỏi có chút bức mình.

Tuấn Thành thấy ánh mắt của anh, òa lên khóc: "Mẹ ơi! Ba lừa dối con!"

Tuấn Kiên thấy Tuấn Thành khóc cũng khóc theo: "Đáng sợ quá! Mẹ ơi!"

Giai Kỳ thấy vậy vội vàng bế Tuấn Thành, xong còn quay sang vỗ lưng Tuấn Kiên: "Hai đứa đừng khóc, đừng khóc nữa. Lát mẹ làm thạch hoa quả cho tụi con, chịu không?"

Nói rồi dắt hai đứa vào trong bếp, lúc đi không quên lườm Mạc Thiệu Khiêm một cái.

Anh tròn mắt vô tội, nhưng cô vợ nhỏ nào có để ý, thế là anh từ kẻ không có tội thành người có tội.

Trương quân gia nhìn anh thông cảm.

--

Tối, mọi người trong nhà đều có mặt đông đủ, không khí náo nhiệt, bánh kem, hoa quả nước ngọt, ruy băng nhiều vô kể. Tuấn Kiên và Tuấn Thành đội chiếc mũ sinh nhật đáng yêu, tay không ngừng nhận quà, chiếc miệng nhỏ ngọt lịm:

"Con cảm ơn bà!"

"Con cảm ơn cô!"

Giai Kỳ và Mạc Thiệu Khiêm ở một bên xếp quà, nhìn hai cậu con trai cười tới vui vẻ.

Hà Dung Chi đưa một chiếc hộp nhỏ cho Tuấn Kiên và Tuấn Thành, cười nói: "Ayya, Tuấn Kiên Tuấn Thành càng lớn càng đẹp trai aa."

Mạc Sùng Quang gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, không hổ là cháu trai Mạc gia."

Cửu Vương vỗ tay bồm bộp, thu hút sự chú ý của hai nhóc.

"Hôm nay là sinh nhật tròn 10 tuổi của Tuấn Kiên và Tuấn Thành, ta có mua một món quà, không biết là hai con có thích không."

Ông vừa dứt lời, hai cậu nhóc đã liên nồm nói: "Con thích ạ! Con thích ạ!" giọng điệu ngọt lịm vuốt lòng ngra khiến cho Cửu Vương sướng ron.

Ông lại vỗ tay lần nữa, hai hộp quà khổng lồ được đẩy vào, Tuấn Kiên và Tuấn Thành mắt sáng rực, vội vàng ngồi dậy chạy tới.

"To quá ông ơi! cái này là cái gì vậy ạ?"

"To thật đấy! Ông ơi, cái này là cho tụi con ạ?"

Cửu Vương cười hà hà: "Đúng vậy! Là quà cho tụi con." nói rồi quay sang ra hiệu cho đám vệ sĩ theo sau: "Mau mở ra."

Hai chiếc hộp to được mở ra, là hai bộ mô hình khổng lồ được đặc biệt thiết kế cho hai cậu nhóc, một là hình khủng long, hình hai là hình gấu teddy.

Thanh Di ồ lên một tiếng rõ dài, mắt sáng rực. Mọi người không khỏi trở mắt.

Tuấn Kiên và Tuấn Thành phi tới bên Cửu Vương, không ngừng nói: "Con yêu ông nhất! Yêu ông nhất!"

Cửu Vương cười đến gần hết nếp nhăn trên mặt.

Mạc Từ Đồng cầm một cái máy ảnh ra, hướng mọi người nói: "Nào mọi người ơi! Mau xếp hàng mau xếp hàng! Chúng ta cùng chụp chung một kiểu nào!"

Mọi người nhón nháo từ già đến trẻ đứng dậy tìm góc đẹp để đứng. Mạc Thiệu Khiêm kéo Giai Kỳ cùng hai nhóc đứng ở giữa, Thanh Di và Huân Thiên

Hân đứng bên cạnh, tiếp đó là Mạc Sùng Quang và Hà Dung Chi, Cửu Vương và ba mẹ Trần Nguyệt Nhi.

Mạc Từ Đồng thấy mọi người đã đầy đủ, đặt hẹn giờ rồi chạy ào về phía Trần Nguyệt Nhi đứng.

"Tách!"

Một tấm ảnh chụp đại gia đình ấm áp.

- - -

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Là Vợ Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.